

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

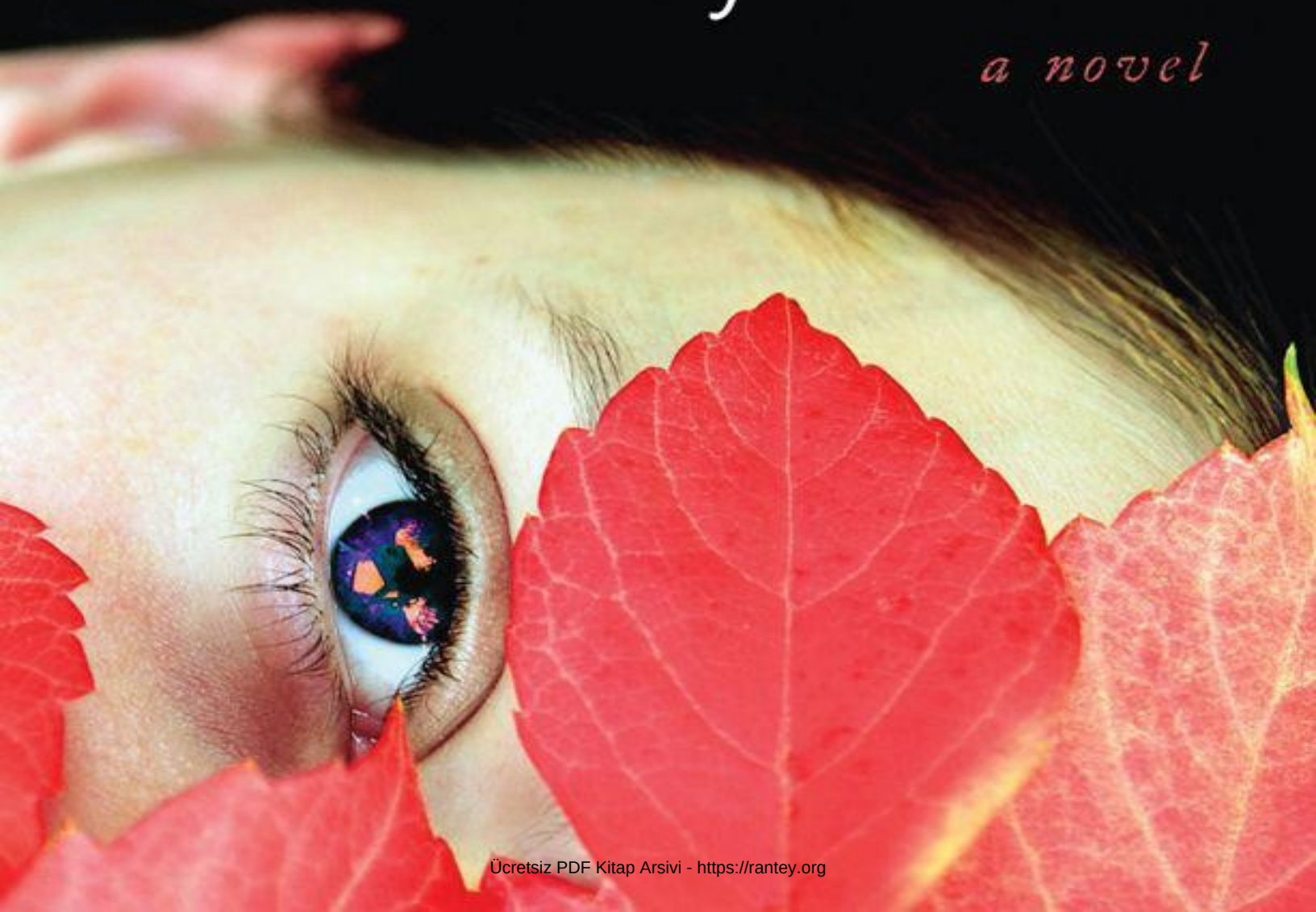
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling author of the Blue Bloods series

melissa de la cruz

witches of east end

a novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

witches

0 Pdsİ PNifi(

melissa de la cruz

oe000000

Ailem İçin

İçindekiler

[Epigraf 1](#)

[Epigraf 2](#)

[Önsöz - Hiçbir Yerin Kıyısındaki Kasaba](#)

[Anma Günü Kalplerin Arzusu](#)

[Birinci Bölüm - Kedi Tırmığı Ateşi](#)

[İkinci Bölüm - Taşra Faresi](#)

[Üçüncü Bölüm - Ev Yangınları](#)

[Dördüncü Bölüm - Yaptığı Her Küçük Şey Sihirlidir](#)

[Beşinci Bölüm - Kız Kardeş Konuşması](#)

[Altıncı Bölüm - Karnında Bir Düğüm](#)

[Yedinci Bölüm - Yeni Bir Çocuk](#)

[Sekizinci Bölüm - Hediye At](#)

Dokuzuncu Bölüm - Birlikte Olduğunuz Kişiyi Sevin
Onuncu Bölüm - Cadı İşİ
On Birinci Bölüm - Hayatının Güneşİ
On İkinci Bölüm - Kütüphane Cezaları
On Üçüncü Bölüm - Artçı Sarsıntılar
Bölüm On Dört - Çıkarları Olan Arkadaşlar
On Beşinci Bölüm - Belli Bir Vahşİ Büyü
On Altıncı Bölüm - Dost ya da Sahtekar
On Yedinci Bölüm - Bir Yaz Gecesi Rüyası
On Sekizinci Bölüm - Kayıp Davaların
Koruyucu Azizi

Danger Brewing
On Dokuzuncu Bölüm - Rhinemaiden
Yirminci Bölüm - Görünür Karanlık
Yirmi Birinci Bölüm - Günaha Girmekten
Kaçınmanın Tek Yolu . . .
Yirmi İkinci Bölüm - Eve Giden Uzun Yol
Bölüm Yirmi Üç - Kayıp
Bölüm Yirmi Dört - Ölüm Meleğİ

Yirmi Beşinci Bölüm - Parmakla Gösterme

Yirmi Altıncı Bölüm - Solucan Dönüyor

Yirmi Yedinci Bölüm - Kalp Hastası Yirmi

Sekizinci Bölüm - Gizli Kapı

Yirmi Dokuzuncu Bölüm - Kocalar ve Karılar

Otuzuncu Bölüm - İlk Taş

Otuz Birinci Bölüm - Mahsur

Otuz İkinci Bölüm - Gecenin Hırsızı

Otuz Üçüncü Bölüm - Güvenli Ev Otuz

Dördüncü Bölüm - Vampirler
Manhattan

Otuz Beşinci Bölüm - Ölüler Antlaşması Otuz

Altıncı Bölüm - Aile Sırları

Otuz Yedinci Bölüm - Salem Duruşmaları

Tanrılar Çıldırmış Olmalı

Otuz Sekizinci Bölüm - İyi Bir Hücum İyi Bir
Savunmadır

Bölüm Otuz Dokuz - Tyler Alvarez'in Kısa ve
Harika Hayatı

Kırkınıc Bolum - Yirmi Soru Kırk Birinci
Bolum - Zehirli Ağağ Kırk İkinci Bolum -
Götterdämmerung .
Kırk Üçüncü Bolum - Freya ve Balder'in Laneti
Bolum Kırk Dört - Labirent Bolum Kırk Beş -
Düzenbazın Kraliçesi
Kırk Altıncı Bolum - Konseyin Kararı
Bolum Kırk Yedi - Kanun ve Düzen

Sonsöz Teşekkür Yazar

Hakkında

Telif Hakkı

EPIGRAPH 1:

"Üçümüz bir daha ne zaman
buluşacağız, Gök gürültüsü,
şimşek ya da yağmur altında?
İşler bittiğinde,
Savaş kaybedildiğinde ve kazanıldığında. "
-Shakespeare, Macbeth

EPIGRAPH 2:

"Bazı Waelcyrgean'ların Valhalla'yı
terk edip ülkenin çeşitli yerlerine
yerleşmeyi seçmiş olması
mümkündür,
Orada cadı olarak yeni bir
varoluşa başladılar."

-Asla Olmamış Şeyler Ansiklopedisi'nden
Michael Page ve Robert Ingpen tarafından

önsöz

The Town at Hiçbir Yerin Kıyısında

North Hampton hiçbir haritada yer almıyordu, bu da Atlantik kıyısının en ucundaki bu küçük, ıssız topluluğun yerini tespit etmeyi, tesadüfen buraya gelip geri dönmenin imkansız olduğunu gören yabancılar için bir muamma haline getiriyordu; böylece burası, dikkat çekici derecede boş gümüş kumlu sahilleri, yemyeşil tarlaları ve heybetli, başıboş çiftlik evleriyle, bir anıdan çok yarı hatırlanan bir rüya haline geldi. Brigadoon gibi sisle örtülmüştü ve nadiren görünürdü. Parlak yazlarında bile sürekli nemli olan bu bölgenin sakinleri, nesillerdir orada yaşayan ailelerden oluşan, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir gruptu. Long Island'ın geri kalanından farklı olarak North Hampton'da hala patates çiftçileri ve hasatlarından geçimini sağlayan derin deniz balıkçıları vardı.

Tuzlu deniz meltemleri dalgalı mavi suların üzerinde tatlı tatlı esiyor, kıyılar istiridye ve deniz tarağıyla dolup taşıyor, köhne lokantalarda yerel spesiyaliteler olan porgies, balon balığı ve asla sütle değil domatesle yapılan istiridye çorbası servis ediliyordu. Modern çağ, bu hoş çevre üzerinde neredeyse hiçbir etki yaratmamıştı; çirkin alışveriş merkezleri ya da pitoresk manzarayı bozacak yirmi birinci yüzyıla ait herhangi bir kurumsal girişim belirtisi yoktu.

Kasabanın karşısında Gardiners Adası vardı, şimdi terk edilmiş ve harabeye dönmüştü. Fair Haven adlı malikane, kimsenin hatırlayamayacağı kadar uzun bir süredir boş ve kullanılmayan, karanlıkta kalmış bir kalıntıydı. Sahibi aynı

Yüzlerce yıllık bir aile olan Gardiner'lardan on yıllardır haber alınamıyordu. Bir zamanların şanlı klanının artık bakım masraflarını karşılayamadığı ya da soyun son varisiyle birlikte solduğu ve öldüğü söylentileri dolaşıyordu. Yine de Fair Haven ve arazisine dokunulmamış ve asla satılmamıştı.

Zamanın unuttuğu bir evdi, çatısının altındaki saçaklar yapraklarla dolmuş, boyası dökülmüş ve sütunları çatlamıştı, yavaş yavaş harabeye doğru batıyordu. Adanın tekne rıhtımları çürüdü ve sarktı. Ospreyler evlerini katıksız kumsallara yaptı. Evin etrafındaki ormanlar sıklaştı ve sıklaştı.

Sonra kışın başlarında bir gece, mide bulandırıcı bir çıtırtı, korkunç bir gürültü, sanki dünya yarılıyormuş gibi; rüzgar uğulduyor ve okyanus öfkeleniyordu. Komşu bir malikanenin evli bakıcıları Bill ve Maura Thatcher, Kuzey Hampton sahilinde köpeklerini gezdirirken suyun öte yanından gelen korkunç bir ses duydular.

"O da neydi?" Bill köpekleri sakinleştirmeye çalışarak sordu.

Maura, Gardiners Adası'nı işaret ederek, "Sesi oradan geliyor gibiydi," dedi. Malikânenin en kuzeydeki penceresinde bir ışığın belirdiği Fair Haven'a baktılar.

"Şuna bak Mo," dedi Bill. "Evin kiralandığını bilmiyordum."

"Yeni sahipleri olabilir mi?" Maura sordu. Fair Haven her zamanki gibi görünüyordu: pencereleri yarı kapalı gözler gibiydi, eski püskü kapısı çatık kaşlı yaşlı bir adam gibi sarkıyordu.

Maura köpekleri çimenlerin yanına götürdü ama Bill sakalını kaşıyarak bakmaya devam etti. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar ışık söndü ve ev yeniden karanlığa gömüldü. Ama şimdi sisin içinde biri vardı ve artık yalnız değillerdi. Köpekler giderek yaklaşan figüre sertçe havladılar ve yaşlı bekçi kalbinin göğsünde çarptığını fark etti, karısı ise dehşete düşmüş görünüyordu.

Sisin içinden bir kadın çıktı. Uzun boylu ve korkutucuydu, saçında parlak kırmızı bir bandana vardı.

ve beline sıkıca bağlanmış ten rengi bir yağmurluk. Gözleri alacakaranlık kadar griydi.

"Bayan Joanna!" Bill söyledi. "Sizi orada görmedik." Maura başını salladı. "Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, hanımefendi."

"En iyisi siz ikiniz gidin, burada görecektir bir şey yok," dedi, sesi Atlantik'in derin suları kadar soğuktu.

Bill omurgasında bir ürperti hissetti ve Maura titredi. Komşularında farklı bir şeyler olduğu konusunda hemfikirdiler, dünya dışı ve tanımlanması zor bir şeyler ama bu akşama kadar Beauchamp'lardan hiç korkmamışlardı. Şimdi korkuyorlardı. Bill köpekler için ılık çaldı ve Maura'nın eline uzandı ve hızla ters yöne doğru yürüdüler.

Kıyı boyunca, Fair Haven ılık ılık olana dek ışıklar birer birer yanmaya devam etti. Karanlıkta bir fener, bir işaret gibi parlıyordu. Bill bir kez daha arkasına bakmak için döndü, ama Joanna Beauchamp çoktan ortadan kaybolmuş, kumda ayak izi ya da orada olduğuna dair herhangi bir belirti bırakmamıştı.

"*.j """,ć'. / .ćr,-

flR flOTtdt d')I

§eor/s áeŚre

BİRİNCİ BÖLÜM

Kedi Tırmığı Ateşi

Freya Beauchamp kadehindeki şampanyayı öyle bir çevirdi ki dudağının üstündeki baloncuklar teker teker patladı ve geriye hiçbir şey kalmadı. Bu günün hayatının en mutlu günü olması gerekiyordu -ya da en azından en mutlu günlerinden biri- ama tek hissettiği tedirginlikti.

Bu bir sorundu çünkü Freya ne zaman endişeye kapılsa bir şeyler oluyordu; garsonun aniden Aubusson halısına takılıp Constance Bigelow'un elbisesinin önünü ordövrlerle sıvaması gibi. Ya da normalde huysuz olan köpeğin aralıksız havlaması ve ulumasının keman dörtlüsünü bastırması gibi. Ya da Gardiner ailesinin mahzeninden çıkarılan yüz yıllık Bordeaux şarabının tadı Three Buck Chuck gibi ekşi ve ucuz.

"Sorun nedir?" diye sordu ablası Ingrid, Freya'nın dirseğinin yanına gelerek. Sert model duruşu ve şık, kusursuz kıyafetleriyle Ingrid kolay kolay çalkalanmazdı ama o akşam alışılmadık derecede gergin görünüyordu ve sıkı topuzundan kaçan bir tutam saçını karıştırıyordu. Şarap kadehinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Bu şarabın üzerinde bir cadının laneti var," diye fısıldadı kadehi yakındaki bir masaya koyarken.

"O ben değilim! Yemin ederim!" Freya itiraz etti. Bu bir bakıma doğruydı. Sihrinin kazara dışarı sızmasına engel olamıyordu ama bunu teşvik edecek hiçbir şey yapmamıştı. Sonuçlarını biliyordu ve bu kadar önemli bir şeyi asla riske atmazdı. Freya, Ingrid'in şu anki sıkıntısına bir cevap bulmak için geleceğine bakmaya çalıştığını hissedebiliyordu ama bu faydasız bir egzersizdi.

Freya hayat çizgisini nasıl koruyacağını biliyordu. İhtiyacı olan son şey, fevri hareketlerinin sonuçlarını tahmin edebilecek bir ablaydı.

"Konuşmak istemediğine emin misin?" Ingrid nazikçe sordu. "Demek istediğim, her şey çok hızlı gelişti."

Freya bir an için her şeyi anlatmayı düşündü ama bundan vazgeçti. Bunu açıklamak çok zordu. Havada karanlık alametler olsa bile -köpeğin uluması, "kazalar", yanmış çiçek kokusunun açıklanamaz bir şekilde odayı doldurması- hiçbir şey olmayacaktı. Bran'i seviyordu. Gerçekten seviyordu. Bu bir yalan değildi, her zaman kendine söylediği yalanlardan biri gibi değildi, örneğin bu akşamki son içki ya da kaltağın evini ateşe vermeyeceğim gibi. Bran'e olan aşkı iliklerine kadar hissettiği bir şeydi; onda kendini evindeymiş gibi, kuştüyü bir yorganın içine girip uyuyormuş gibi hissettiği bir şey vardı: güvende ve emniyette.

Hayır. Ingrid'e canını neyin sıkıldığını söyleyemezdi. Bu sefer söyleyemezdi. İkisi çok yakındı. Sadece kız kardeş ve ara sıra rakip değil, aynı zamanda en iyi arkadaşlardı. Yine de Ingrid anlamayacaktı. Ingrid dehşete düşecekti ve Freya'nın şu anda ablasının sitemine ihtiyacı yoktu. "Git buradan Ingrid, yeni arkadaşlarımı korkutup kaçırıyorsun," dedi Freya, bir başka iyi dilekte bulunan kadın grubunun samimiyetsiz tebriklerini kabul ederken.

Kadınlar nişanı kutlamak için gelmişlerdi ama daha çok aval aval bakmak, yargılamak ve kıs kıs gülmek için oradaydılar. Kısa bir süre öncesine kadar kendileri de Bayan Gardiner olma hayalleri kuran North Hampton'ın tüm seçkin hanımları. Hepsi de büyük, yenilenmiş malikaneye, ödülü kazanan kadına, daha oyun başlamadan, yarışmacılardan bazıları daha başlangıç tabancasının ateşlendiğinin farkında bile olmadan ödülü kapıp götüren kadına hürmetlerini sunmak için gelmişlerdi.

Bran Gardiner kasabaya ne zaman taşınmıştı? Çok uzun zaman önce değil ama şimdiden North Hampton'daki herkes kim olduğunu biliyordu.

Yakışıklı hayırsever, at gösterilerinde, koruma derneği toplantılarında ve taşra hayatının vazgeçilmezleri olan hafta sonu yelken yarışlarında söylenti ve dedikodu konusu oluyordu. Herkes Gardiner ailesinin geçmişinden, ailenin yıllar önce nasıl ortadan kaybolduğundan bahsediyordu, ancak kimse tam olarak ne zaman kaybolduğundan emin değildi. Kimse nereye gittiklerini ya da aradan geçen zamanda başlarına ne geldiğini bilmiyordu, sadece şimdi geri döndüklerini ve servetlerinin her zamankinden daha etkileyici olduğunu biliyorlardı.

Freya'nın North Hampton tavuklarının ne düşündüğünü bilmesi için zihin okumasına gerek yoktu. Elbette Bran Gardiner kasabaya gelir gelmez genç bir barmaidle evlenmeyi seçecekti. Farklı görünüyordu ama o da tıpkı diğerleri gibiydi. Erkekler. Her zamanki gibi küçük kafalarıyla düşünüyorlar. Onda aşikâr olandan başka ne görüyordu ki? Barmen, Freya onları düzeltmek istedi. Barmaid, cılız tahta masalarda oturan köylülere bira fıçıları taşıyan, göğüsleri kabarık bir hizmetçiydi. North Inn'de çalışıyordu ve gurme biraları sadece pint olarak geliyordu ve içinde saklandığı İspanyol fıçılarından gelen kuru erik, vanilya ve meşe kokuları vardı, çok teşekkür ederim.

Gerçekten de on dokuz yaşındaydı (her ne kadar içki dağıtmasına izin veren ehliyetinde yirmi iki yaşında olduğu yazsa da). Bir deri bir kemik kalmış mankenlerin kadın hamaratlığının zirvesi olduğu bir dönemde ender rastlanan çarpıcı, coşkulu bir güzelliğe sahipti. Freya açlıktan ölüyormuş ya da iyi bir yemek yiyebilirmiş gibi görünmüyordu; tam tersine, Freya dünyada istediği her şeye, hatta daha fazlasına sahipmiş gibi görünüyordu. Daha iyi bir kelime bulamazsam, olgun görünüyordu. Seks her gözeneğinden sızıyor, görkemli kıvrımlarının her santiminden kayıyor gibiydi. Ufak tefek ve minyondur, altın şeftalinin tam tonunda asi çilek sarısı saçları, mankenlerin uğruna cinayet işleyeceği elmacık kemikleri, minicik bir burnu, uçları hafifçe çekik iri, kedi gibi yeşil gözleri, en dar korseleri giymek için yapılmış en küçük beli vardı,

Ve evet, göğüsler. Kimse onun göğüslerini unutamazdı, hatta erkeklerin Freya'ya baktıklarında baktıkları tek şey onlardı.

Yüzü onlar için tanınmaz hale gelebilirdi, ama Freya'nın onlara taktığı isimle ikizleri öyle değildi - çok büyük değillerdi, eski erkek arkadaşlarının "eğlence torbaları" dediği ve Freya'ya "şişman torbalar" gibi gelen o ağır şehveti göstermiyorlardı; hayır, onunkiler enfesti: doğal bir kalkıklık ve kremi bir tatlılıkla mükemmel bir şekilde yuvarlandı. Hiç sutyen de takmazdı. Düşünecek olursanız, başını belaya sokan şey de buydu zaten.

Bran ile Müze Yardım Gecesi'nde tanışmıştı. Yerel sanat kurumu için bağış toplama etkinliği bir bahar geleneğiydi. Freya iyi bir giriş yapmıştı. Oraya vardığında elbisesinin askısında bir sorun çıkmış, bir anda kopmuş ve aniden ortaya çıkan bu durum topuklarının üzerinde tökezlemesine ve en yakındaki gofre giyen beyefendinin kollarına düşmesine neden olmuştu. Bran, bedava bir şov gibi bir şey elde etmiş ve ilk karşılaşmalarında bir şeyler hissetmişti - elbette kazara, ama yine de. Olan olmuştu. Kelimenin tam anlamıyla elbisesinin içinden Bran'in kollarına düşmüştü. Bir anda aşık olmuştu. Hangi erkek karşı koyabilirdi ki?

Bran'i ona hemen sevdiren şey Bran'in akut mahcubiyetiydi. Yakasındaki krizantem kadar kızarmıştı. "Tanrım, özür dilerim. İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı? ?" Freya o anda spagetti askılı elbisesinin ön kısmının neredeyse beline kadar düştüğünü ve tamamen kayma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark etti; Freya iç çamaşırı giymediği için bu da ayrı bir sorundu.

"Bırak beni-" Ve sonra uzaklaşmaya çalıştı ama yine de onu örtmeye devam etti, işte o zaman kaygan kumaşı yukarı çekmeye çalışırken el-göğüste oldu, ama bunun yerine sıcak eli onun soluk tenine dayandı. "Aman Tanrım..." diye soluk soluğa kaldı. Tanrım, diye düşündü Freya.

ilk üsse dönmüştü! Ve göz açıp kapayıncaya kadar hızlı bir şekilde - çünkü gerçekten de tüm bu deneyim zavallı adama işkence ediyor gibiydi - Freya'nın elbisesi olması gereken yere geri döndü, çengelli iğne tedarik edildi, göğüs dekoltesi uygun bir şekilde kapatıldı (yakanın derin kesimi göz önüne alındığında zar zor çıplaklık doğal bir ilerleme gibi görünse de) ve Freya o doğal, hazırlıksız tarzıyla, "Ben Freya'yım. Ve sen de . . . ?"

Fair Haven ve Gardiners Adası'ndan Branford Lyon Gardiner. Cebi dolu ve cömert bir hayırsever olan Gardiner, o yaz müzeye en büyük katkıyı yapmıştı ve ismi programda belirgin bir şekilde yer alıyordu. Freya, Long Island'ın bu en kuzey ve en doğu kısmındaki eski ve varlıklı aileler arasında bile Gardiner'ların özel olduğunu anlayacak kadar uzun süre North Hampton'da yaşamıştı; burası Long Island değildi (kesinlikle Long-guy-land değildi, büyük saçların ve daha büyük alışveriş merkezlerinin kaynağı ve New York'tan çok New Jersey'di), tamamen başka bir boyutta bir yerdi.

Denizin kenarında sallanan bu küçük mezra sadece eski muhafızların son kalesi değil, aynı zamanda farklı bir zamana, geçmiş bir çağa geri dönüştü. Tertemiz golf kulüpleri ve kutu gibi çitleriyle klasik bir Doğu Yakası yerleşim bölgesinin tüm özelliklerine sahip olabilir, ancak kasaba halkının çoğu yıl boyunca kasabada yaşadığı için bir yaz oyun alanından daha fazlasıydı. Ağaçlarla çevrili büyüleyici sokakları anne ve babalara ait bakkallarla doluydu, 4 Temmuz geçit töreninde vagonlarla çekilen itfaiye araçları vardı ve komşuları yabancı olmaktan çok uzaktı, onlar ziyarete gelen ve verandada çay yudumlayan arkadaşlardı. Ve eğer North Hampton'da biraz tuhaf bir şey varsa - örneğin, sahil boyunca paralı köyleri birbirine bağlayan Route 27'nin kasabaya bir çıkışı yokmuş gibi görünüyorsa ya da buranın dışında hiç kimse burayı duymamışsa ("North Hampton? Herhalde East Hampton demek istiyorsunuz, değil mi?") - kimse pek aldırımıyor ya da fark etmiyor gibiydi. Bölge sakinleri taşra yollarına alışkındı ve sahilleri tıkayacak ne kadar az turist olursa o kadar iyiydi.

Bran Gardiner'in uzun süredir sosyal ortamlardan uzak olması popülaritesini azaltmıyordu. Sergilediği tuhaflıklar çabucak mazur görülüyor ya da unutuluyordu. Örneğin, evinin yeniden doğuşu sırasında Fair Haven günlerce karanlıkta kalır, ancak aydınlık bir sabah sütun dizisi tamamen restore edilmiş olarak görünür ya da bir gecede ev aniden yeni pencerelere veya yeni bir çatıya sahip olurdu. Tüm bunlar bir gizemdi çünkü hiç kimse evin yakınlarında bir inşaat ekibi gördüğünü hatırlamıyordu. Sanki ev kendi kendine canlanıyor, saçaklarını sallıyor, yeni boyasıyla parlıyordu.

Şimdi Anma Günü tatilinin Pazar günüydü ve Hamptons'da pastoral bir yazı daha başlatmak için yeni restore edilmiş malikanede bir kutlama yapmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? Tenis kortları uzaktan parıldıyordu, beyaz suların manzarası eşsizdi, açık büfe masalar abartılı sofranın ağırlığı altında sallanıyordu: bowling topu kadar büyük ve ağır soğutulmuş istakozlar, taze, tatlı mısır tabakları, sedef kaşıklarla tek tek minik kristal kaselerde servis edilen kilolarca havyar (aksesuar yok, blini yok, lezzeti sulandıracak crème fraîche yok). O sabahki beklenmedik yağmur fırtınası planları biraz bozmuş ve parti, uçurumun kenarında boş ve terk edilmiş bir şekilde duran bembeyaz çadırlardan balo salonuna taşınmıştı.

Bran'ın otuz yaşında, zeki, başarılı, bekâr ve hayallerin ötesinde zengin olması onu mükemmel bir av, gelin havuzundaki en büyük balık yapıyordu. Ama çoğu insanın bilmediği ya da bilmeyi umursamadığı şey, onun her şeyden önce nazik olduğuydu. Freya onunla tanıştığında, onun şimdiye kadar tanıştığı en nazik adam olduğunu düşündü. Bunu hissetmişti - nezaket ondan yayılıyor gibiydi, tıpkı bir ateş böceğinin etrafındaki parıltı gibi. Onun için bu kadar endişelenmesi, utanması, kekeleymesi - ve yeterince toparlandığında ona bir içki getirmesi ve bütün gece yanından hiç ayrılmaması, koruyucu bir şekilde gezinmesi.

İşte şimdi oradaydı, uzun boylu ve siyah saçlı, üzerine tam oturmayan bir blazer ceket giymiş, partide ayaklarını sürüyerek ilerliyor ve her zamanki utangaç gülümsemesiyle arkadaşlarının iyi dileklerini kabul ediyordu. Bran Gardiner, son model İtalyan spor arabalarıyla asfaltsız sokaklarda zum yapmaktan zevk alan kendi geçmişinden gelen erkekler gibi hiç de çekici, bilgili, esprili ya da dünyevi değildi. Aslında, bir varise göre, beceriksiz, öz-bilinçli ve Yetenekli Bay Ripley gibiydi - sanki elit bir çevrenin dışından biriymiş de, o çevrenin tam merkezinde değilmiş gibi.

"İşte buradasın." Freya onun papyonunu düzeltmek için uzandığında adam gülümsedi. Gömleğinin kollarının yıpranmış olduğunu fark etti ve kolunu ona doladığında hafif bir vücut kokusu aldı. Zavallı çocuk, bu partiden biraz korktuğunu biliyordu. Kalabalıklarla arası iyi değildi.

"Seni kaybettiğimi sandım," dedi. "İyi misin? Sana bir şey getireyim mi?"

"Ben mükemmelim," dedi ona gülümseyerek ve midesindeki keleklerin sakinleşmeye başladığını hissetti.

"Güzel." Alnından öptü ve dudakları teninde yumuşak ve sıcaktı. "Seni özleyeceğim." Sağ elinde taşıdığı tuğralı yüzükle gergin bir şekilde oynadı. Bu onun küçük tiklerinden biriydi ve Freya onun elini sıktı. Bran yarın Gardiner Vakfı adına Kopenhag'a gidiyordu, ailenin kar amacı gütmeyen girişimi dünyanın dört bir yanındaki insani yardım kuruluşlarını desteklemeye adanmıştı. Bu proje için neredeyse tüm yaz boyunca orada olacaktı. Belki de bu yüzden bu kadar gergin hissediyordu. Birbirlerini bulduklarına göre artık onsuz olmak istemiyordu.

Tanıştıkları ilk gece ona çıkma teklif bile etmemişti, bu da Freya'yı ilk başta kızdırmıştı, ta ki Freya bunun nedeninin Freya'nın kendisiyle ilgileneyeceğini düşünemeyecek kadar alçakgönüllü olması olduğunu anlayana kadar. Bunun yerine, ertesi gece Freya'nın handaki vardiyası sırasında ortaya çıkmış, bir sonraki gece ve ondan sonraki her gece, o büyük kahverengi gözleriyle ona bakmıştı.

Onun gözlerinde, bir tür özlemle, sonunda ona çıkma teklif etmek zorunda kalana kadar - eğer bunu ona bırakırsa, asla bir yere varamayacaklarını görebiliyordu. Ve hepsi bu kadar. Dört hafta sonra nişanlandılar ve bu onun hayatının en mutlu günüydü.

Yoksa öyle miydi?

İşte yine oradaydı. Sorun buydu. Bran değil, sonsuza dek sevmeye söz verdiği tatlı adam değil, kalabalık tarafından çalınmıştı ve şimdi annesiyle sohbet etmenin ortasındaydı. Adamın koyu renkli başı Joanna'nın beyaz başının üzerine eğilmişti, ikisi çok iyi arkadaş gibi görünüyorlardı.

Hayır. Sorun o değildi.

Sorun, odanın öbür ucundan ve büyük salonun başından sonuna kadar ona bakan çocuktı. Freya onun gözlerini fiziksel bir okşayış gibi üzerinde hissedebiliyordu. Killian Gardiner. Bran'in küçük erkek kardeşi, yirmi dört yaşında ve Freya'ya sanki en yüksek fiyatı verene satılıyormuş ve Freya da bu fiyatı ödemeye fazlasıyla hazırmış gibi bakıyordu.

Killian yurtdışında geçirdiği uzun bir sürenin ardından evine dönmüştü. Bran, Freya'ya kardeşini uzun yıllardır görmediğini, çok sık yer değiştirdiğini ve dünyayı dolaştığını söylemişti. Freya onun nereden geldiğinden emin değildi - Avustralya'dan mı? Yoksa Alaska'dan mı? Önemli olan tek şey, tanıştırıldıklarında, o şaşırtıcı mavi yeşil gözleriyle ona bakması ve tüm vücudunun ürperdiğini hissetmesiydi. Adam, daha iyi bir kelime bulamazsa, güzeldi; uzun koyu kirpikleri delici gözlerini çerçeveliyordu, keskin bir burnu ve kare çenesi vardı. Her zaman fotoğrafı çekilmeye hazırmış gibi görünüyordu: düşünceli, sigarasını emiyor, Fransız Yeni Dalga filmindeki bir matine idolü gibi.

Son derece nazik ve terbiyeli davranmış, onu bir kız kardeş gibi kucaklamıştı ve Freya'nın yüzünde hissettiği kargaşadan eser kalmamıştı. Yanağına kondurduğu öpücüğü mütevazı bir gülümsemeyle kabul etmiş, hatta onu her zamanki kokteyl sohbetine dahil edebilmişti. Vıcık vıcık hava, önerilen düğün tarihi, Kuzey'i nasıl bulduğu

Hampton (hatırlayamıyordu, dinlemiyor da olabilirdi: adamın sesinden çok etkilenmişti - gece yarısı disk jokeyi gibi alçak bir gümbürtü). Sonra nihayet başka biri onun dikkatini çekmek istemişti ve o da yalnız kalmakta özgürdü - ve işte o zaman partideki tüm küçük ama korkunç şeyler olmaya başladı.

Kedi tırmığı ateşi. Hepsi buydu, değil mi? Tam olarak ulaşamadığınız, yatıştıramadığınız, tatmin edemediğiniz bir kaşıntı gibi. Freya sanki yanıyormuş gibi hissediyordu - her an kendiliğinden yanacak ve ondan geriye küller ve elmaslardan başka bir şey kalmayacaktı. Ona bakmayı kes, dedi kendi kendine. Bu delilik, senin kötü fikirlerinden biri daha. Gerbil'i hayata döndürdüğün zamandan bile daha kötü (Konsey'den biri öğrenmesin diye annesinden azar işitmişti, zombi evcil hayvanların asla iyi bir fikir olmadığını söylemeye gerek bile yok). Dışarı çık. Biraz temiz hava al. Partiye geri dön. Pembe lahana güllerinden oluşan vazoya doğru süzüldü ve kokusunu içine çekerek içinde dönen duyguları boğmaya çalıştı. Ama işe yaramadı. Adamın onu istediğini hâlâ hissedebiliyordu.

Lanet olsun, bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? Bu tür şeylere karşı bağışıklığı olduğunu sanıyordu. Tam bir klişe: uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Kadınların kendi doymak bilmez cinsel iştahlarına hizmet etmek için yaşadığını düşünen ukala, kibirli erkeklerden nefret ederdi. Bu tiplerin en kötüsüydü - Harley'siyle ciyak ciyak bağıırıyordu ve o saçma sapan saçları - dağınık, tüylü, gözlerinin içine giren kaküller gibi bir şey, o seksi, yaklaşan parıltıyla: ama başka bir şey daha vardı. Bir zeka. Gözlerinde bir bilgelik. Sanki ona baktığında, onun ne olduğunu ve neye benzediğini tam olarak biliyordu. Bir cadı. Bir tanrıça. Bu dünyadan olmayan ama bu dünyanın dışında da olmayan biri. Sevilecek, korkulacak ve tapılacak bir kadın.

Vazodan başını kaldırdı ve adamın hâlâ kendisine baktığını gördü. Sanki tüm bu zaman boyunca sadece bu anı bekliyormuş gibiydi. Başını salladı, bir şeyi işaret etti

Yakındaki kapı. Gerçekten mi? Burası mı? Şu anda mı? Tuvalette mi? Bu da motosiklet ve kötü çocuk tavrıyla birlikte gelen bir başka klişe değil miydi? Gerçekten de nişan partisinde başka bir adamla -nişanlısının erkek kardeşiyle- tuvalete mi girecekti?

Öyleydi. Freya sanki sersemlemiş gibi yukarıda bahsi geçen randevu yerine doğru yürüdü. Kapıyı arkasından kapattı ve bekledi. Aynadan ona bakan yüz kızarmış ve ısıltı ısıldı. O kadar mutluydu ki sayıklıyordu, o kadar heyecanlıydı ki ne yapacağını bilemiyordu. Adam neredeydi? Onu bekletiyordu. Görünüşe göre Killian Gardiner ahlaksız kadınlarla ne yapacağını biliyordu.

Kapı tokmağı döndü ve bıçak gibi yumuşak bir hareketle içeri girip kapıyı arkasından kilitledi. Dudakları, avını yakalamış bir panter gibi gülümseyerek kıvrıldı. O kazanmıştı.

"Buraya gel," diye fısıldadı. O seçimini yapmıştı. Bir dakika daha beklemek istemedi.

Kapının dışında, partinin ortasında, lahana gülleri alev aldı.

İKİNCİ BÖLÜM

Ülke Faresi

Yaşlı Hizmetçi. Sıkı göt. Kız kurusu. Ingrid Beauchamp insanların onun hakkında ne düşündüklerini biliyordu; kütüphanede ilerleyip iade edilen kitapları uygun raflara yerleştirirken ellerini kavuşturup fısıldaştıklarını görmüştü. Orada çalıştığı on yıl boyunca Ingrid, onu katı ve sert bulan müşterileriyle çok az arkadaş edinmişti. Para cezalarını asla affetmediği gibi, yetkisi altındaki kitapların uygun bakım ve onarımı konusunda ders verme eğilimindeydi. Omurgası kırılmış, kapağı ıslanmış ya da sayfaları kopmuş bir şekilde iade edilen bir kitabın soğuk bir azar işiteceği kesindi. İşletme bütçelerinin giderlerini zar zor karşılaması yeterince kötüydü; Ingrid'in, müşterilerin gözetimindeki kitaplara gereksiz yere zarar vermesine ihtiyacı yoktu.

Elbette Hudson'ın angarya işleri yapması gerekiyordu ama Ingrid en kıdemli arşivci olsa bile işin fiziksel yönlerinden hoşlanıyordu ve bütün gün masa başında oturup planları buharda pişirmekten hoşlanmıyordu. Kitapların hissini ve ağırlığını seviyordu - yıpranarak yumuşamış sayfaları okşamak ya da uyumsuz bir cildi düzeltmek için. Ayrıca, bu ona kütüphaneyi denetleme, dolaplarda gizlice uyuklayan serserileri uyandırma ve kitaplıklarda sarmaş dolaş dolaşan gençler olmadığından emin olma fırsatı veriyordu.

Boyun eğmek çok garip bir kelimeydi. Artık kimse "boyun eğmiyordu". Gençlerin çoğu boynun çok ötesine ve altına geçmişti. Ingrid çocukları severdi - kütüphaneyi ziyaret eden ve en son çıkan distopik kıyamet sonrası kitaplarını merakla bekleyen gençler onu gülümsetirdi. Umurunda değildi

Kendi evlerinin ya da dağınık arabalarının konforunda ya da rahatsızlığında ne yaptıklarını. Sanılanın aksine, genç, aşık ve korkusuz olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu - ne de olsa Freya'yla birlikte yaşıyordu. Ama kütüphane bir yatak odası ya da motel odası değildi; okumak, çalışmak ve sessiz olmak için bir yerdi. Çocuklar son kurala uymaya çalışsalar da, ağır nefes alıp verme bazen en gürültülü ses oluyordu.

Her halükarda, sarmaş dolaş olmak sadece çocuklarla sınırlı değildi. Geçen gün Ingrid, el arabasıyla koridorda ilerlerken orta yaşlı bir çiftin başarılı bir şekilde çözüldüğünden emin olmak için birkaç kez öksürmek zorunda kaldı.

Belediye binasının karşısındaki çimenli bir dörtgende, bir halk parkı ve oyun alanının yanında yer alan North Hampton Halk Kütüphanesi temiz, düzenli ve yetersiz fonlarının elverdiği ölçüde bakımlıydı. Şehir bütçesi ekonominin geri kalanıyla birlikte küçülmüştü ama Ingrid kütüphaneyi yeni kitaplarla dolu tutmak için elinden geleni yaptı. Kütüphaneye ilgili her şeyi seviyordu ve bazen elindeki değneği sallayıp (artık bir değneği olduğundan değil, ama olsaydı) her şeyi yoluna koymayı dilese de -okuma köşelerindeki eski püskü koltukları düzeltmek, hala siyah ve yeşil monitörlerle yanıp sönen eski bilgisayarları değiştirmek, küçük çocuklar için bir kukla tiyatrosuyla uygun bir hikaye anlatma sahnesi oluşturmak- yine de kendini yeni kitapların mürekkep gibi kokusuyla, eskilerin tozlu miskiyle ve öğleden sonra güneş ışığının cam pencerelerden içeri süzülüşüyle avutabiliyordu. Kütüphane denize sıfır bir arazideydi; referans odası muhteşem bir okyanus manzarasına sahipti ve Ingrid arada bir sahile vuran dalgaları seyretmek için küçük, rahat köşeye uğrardı.

Ne yazık ki kütüphanenin varlığını tehdit eden de aynı nefes kesici manzaraydı. Son zamanlarda North Hampton'ın belediye başkanı, şehrin artan borçlarını ödemenin en kolay yolunun sahildeki en iyi mülkü satmak olacağı konusunda pek de ince olmayan sesler çıkarmıştı. Ingrid

Projeye karşı değildi ama belediye başkanının, artık internette bu kadar çok bilgiye ulaşılabilmesine göre kütüphaneyi tamamen ortadan kaldırmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündüğünü duymuştu. Değerli kütüphanesinin bürokratik yollarla yok edileceğini düşünmek çok üzücüydü ve Ingrid o sabah kendini çok çaresiz hissetmemeye çalıştı.

Tanrıya şükür Freya'nın geçen Pazar günkü nişan partisinde korkunç bir şey olmamıştı. Çiçek aranjmanlarından biri açıklanamaz bir şekilde alev aldığı anda Ingrid bir an için endişelenmişti ama hızlı düşünen bir garson alevleri bir sürahi buzlu çayla söndürmüş ve başka bir zarar gelmemişti. Yangın elbette Freya'nın eseri idi, sinirleri evcilleşmemiş büyüyle birlikte tahribata yol açmıştı. Freya'nın bu büyüklükte bir taahhütte bulunma konusunda çekingen davranması anlaşılabilir bir durumdu ama özellikle de yüzyıllarca kısıtlama altında yaşadıkdan sonra genellikle daha iyi bir kontrol sergiliyordu. Ingrid şimdilik sadece işine ve günlük hayatının rutinine geri döndüğü için mutluydu ve tanıdık olanla rahatlıyordu. Hayatının çok farklı olduğu, işinin heyecan verici ve sıra dışı olduğu zamanlar çok uzun zaman önce değildi. Ama bu geçmişte kalmıştı ve üzerinde çok fazla durmamak en iyisiydi.

Kütüphane en azından sıradan bir banliyö karakolu değildi. Kurulduğunda, mahallenin büyük hanımlarından birinin cömert bir vasiyeti sayesinde, birçok ünlü tasarımcı bölgede ev inşa ettiğinden, ülkenin en önde gelen mimari çizim koleksiyonlarından birine de ev sahipliği yapıyordu. Bir arşivci olarak Ingrid, çalışmaları gelecek kuşaklar için korumaktan sorumluydu; bu da çizimlerin açıldığı bir buhar çadırı kurmak anlamına geliyordu; nemlendirildikten, düzleştirildikten ve kurutulduktan sonra onları ketenlerin altındaki çekmecelere yerleştiriyordu. Şu anda plastik çadırın altında bir tane vardı, kağıt tüm o nemi emiyordu. Arşivleme sıkıcı ve tekrarlayıcı bir işti, bu yüzden Ingrid etrafta dolaşıp kitapları rafa kaldırarak mola vermeyi severdi.

Genç yetişkin kitaplarından sorumlu orta yaşlı kütüphaneci Tabitha Robinson, çocuk edebiyatına tutkuyla bağlı, parlak, neşeli bir kadındı ve koridorda karşılaştıklarında dostça bir sohbet için durdu. Ingrid, verimli ve profesyonel olan ve işini ciddiye alan Tabitha'yı çok seviyordu. Tabitha son çıkan ergenlik romanlarını okumadığı zamanlarda, Ingrid'in "manchesters" dediği, kapağında üstsüz yakışıklıların yer aldığı aşk romanlarına karşı bir zaafı vardı. Bodice rippers (korselerden fırlayan göğüs dekolterleri) modası geçmişti. Bugünlerde her şey kaslı erkeklerle ilgiliydi. Herkesin zevki kendine, diye düşündü Ingrid. Suçlu zevkleri arasında tarihi destanlar da vardı: Kavgacı Tudor'larla ilgili her şey onun oylarını alıyordu. Tabitha'nın cep telefonu titrediğinde, eski dostlar ve iş arkadaşlarının paylaştığı olağan samimi sohbetleri ve kasaba dedikodularını paylaşıyorlardı. "Oh! Doktorun ofisinden arıyorlar," diye gülümsedi. "Üzgünüm, buna bakmam gerekiyor," dedi aceleyle uzaklaşırken, uzun örgüsü sırtından aşağı sallanıyordu.

Ingrid kaldırmak için bir sonraki kitabı aldı -tsk tsk, baş belası olan o yerel yazardan kapıya dayanacak kadar ağır bir kitap daha. Kitaplarını, kullanıcıların ücretsiz olarak alması için kütüphanenin önüne bırakılan karton kutulara yığılmış halde bulunca sinir krizi geçirmişti. Ama ne yapabilirdi ki? Raflarda sadece düzenli dolaşımda olan kitapları tutuyorlardı. Son kitabını kimse okumamıştı ve bu kitabın da yakında çöpe atılacağı belliydi.

Ingrid, ön masaya daha az popüler kitaplar koyarak, soranlara az bilinen kitapları önererek ve her kitabı en az bir kez ödünç alarak her yazara adil bir şans vermeye çalıştı. Ama insan ancak bu kadarını yapabilirdi. Moribund Symphony, The Darkness at the Center of the Essence ve son kitabı The Cobbler's Daughter's Elephants'ın yazarı J. J. Ramsey Baker'ın (Tanrım, neydi bu, dört isim mi? - kesinlikle iki baş harf çok fazla), kitap kulübü seçimi için umutsuzca çabaladığı aşikâr olan, kör bir ayakkabıcının hikâyesini anlatmak için sadece bir ayı daha olacaktı.

On dokuzuncu yüzyılda Lübnan ve kızının evcil filleri dışarı çıkana kadar. Ingrid, küçük bir sihrin bile bu ürünü taşımaya yardımcı olamayacağını düşündü.

Artık hiçbirinin büyü yapmasına izin verilmemesi gerçekten çok kötüydü. Hüküm verildikten sonra yaptıkları anlaşma buydu. Artık uçmak yok. Büyü yapmak yok. Artık tılsımlar, tozlar, iksirler ya da uğursuzluklar yoktu. Vahşi güçlerini, muhteşem, uhrevi yeteneklerini kullanmadan sıradan insanlar gibi yaşayacaklardı. Yıllar içinde her biri kendi yöntemleriyle bu kısıtlamayla yaşamayı öğrenmişti. Freya çılgın partileriyle enerjisini tüketirken, Ingrid içinden fıskırmakla tehdit eden büyüyü daha iyi bastırabilmek için sert bir kişilik benimsemişti.

Bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığından, Ingrid şu anda içinde bulundukları kötü duruma pek de içerleyemediğini fark etti. Kızmak ve pişmanlık duymak işleri daha da kötüleştiriyordu. Olmayacak bir şey için neden umutlansındı ki? Yüzlerce yıl boyunca sessiz bir fare gibi, küçük ve önemsiz yaşamayı öğrenmiş ve neredeyse kendini bunun daha iyi olduğuna ikna etmişti.

Ingrid başının arkasındaki topuzu sıvazladı ve arabayı duvara yasladı. Arka ofise giderken Blake Aland'ın yeni çıkan kitapları incelediğini gördü. Blake, belediye başkanına kütüphaneyi satma fikrini veren başarılı bir müteahhitti ve eğer şehir kütüphaneyi satmaya karar verirse iyi bir teklif sunacaktı. Bir ay önce firmasının belgelerini bırakmıştı ve Ingrid ona çalışmalarının arşivlerinde saklanacak kadar estetik açıdan önemli olmadığını söylemek gibi hassas bir görev üstlenmişti. Blake bunu iyi karşılamıştı ama akşam yemeği davetini reddetmesini aynı nezaketle karşılamamıştı. Sonunda geçen hafta, arabanın ön koltuğunda ellerin elleri savuşturduğu ve her yerde incinmiş duygularla felaketle sonuçlanan bir akşamda onunla yemek yemeyi kabul edene kadar ısrar etmeye devam etmişti. Ona bu fırsatı verdiği için teşekkür etmeliydi.

ona "Frigid Ingrid" lakabını taktı. Aşâğılık olmasının yanı sıra zeki olması da ne büyük talihsizlik.

Adam onu fark etmeden önce aceleyle uzaklaştı. Yakın zamanda Ahtapot'un elleriyle gürleşmeye hiç niyeti yoktu. Freya Bran'i bulduğu için çok şanslıydı ama Ingrid de Freya'nın bir gün onunla tanışacağını uzun zamandır biliyordu. Bunu yüzyıllar önce kız kardeşinin yaşam çizgisinde görmüştü.

Ingrid hiç kimse için böyle hissetmemişti. Ayrıca aşk her şeyin çözümü değildi, diye düşündü cebinde katlanmış halde duran mektupları okşarken.

Arka ofiste planını kontrol etti: neredeyse tüm kırıksıklıklar açılmıştı. Güzel. Onu düz kutusuna koyacak ve sonra bir sonraki çizimi buharın altına koyacaktı. Bir indeks kartına mimarın adını ve hiç inşa edilmemiş deneysel bir müze olan projeyi not etti.

Odasına döndüğünde yan masadan bir koklama sesi geldi ve Ingrid başını kaldırdığında Tabitha'nın gözlerini sildiğini ve cep telefonunu yere bıraktığını fark etti. "Ne oldu?" Ingrid sordu, ancak zaten bildiğine dair bir his vardı içinde. Tabitha'nın Judy Blume'un kütüphanelerini ziyaret etmesinden daha çok istediği tek bir şey vardı.

"Hamile değilim."

"Ah, Tab," dedi Ingrid. Yanına gitti ve arkadaşını kucakladı. "Çok üzgünüm." Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Tabitha bir başka in-vitro prosedürün ardından kararlı bir iyimserlik içindeydi ve bunun çoğunlukla işe yaradığına dair manik bir kesinlik ifade ediyordu çünkü bu onların ebeveynlik için son denemeleriydi. "Eminim yapabileceğiniz başka bir şey vardır?"

"Hayır. Bu son şansımızdı. Artık bunu karşılayamayız. Sonuncusu için zaten gırtlığımızı kadar borca battık. Bu son şansımızdı. Bu olmayacak."

"Evlat edinme sürecine ne oldu?"

Tabitha gözlerini sildi. "Chad'in engeli yüzünden yine pas geçildik. Çıkamaz sokak da olabilir. Ve ben

Üzgünüm, bencilce olduğunu biliyorum ama kendimizden bir tane istemek çok mu yanlış? Sadece bir tane?"

Ingrid, Chad ve Tabitha'nın yolculuğunun başından beri oradaydı: hindi ezicileri (IUI tedavisi), hormon hapları, infertilite kokteyli (Clomid, Lupron) hakkında her şeyi biliyordu; belirlenen saatlerde Tabitha'nın sol kalçasına at iğnesi büyüklüğünde şırıngalar sokulmasına yardım etmişti. Bir bebek sahibi olmayı ne kadar çok istediklerini biliyordu. Tabitha masasının üzerinde Chad'le Kona'daki balayları sırasında Hawaii tişörtleri ve leisleri içinde bir luau'da çektiardikleri fotoğrafı saklıyordu. On beş yaşındaydı.

"Belki de anne olmak için yaratılmamışımıdır," diye ağladı Tabitha. "Böyle söyleme! Bu doğru değil!"

"Neden olmasın? Sanki yardım etmek için kimsenin yapabileceği bir şey yokmuş gibi." Tabitha içini çekti. "Umut etmeyi bırakmalıyım."

Ingrid arkadaşına bir kez daha sıkıca sarıldı ve ofisten çıktı, yanakları yanıyordu ve kalbi göğsünde güm güm atıyordu çünkü Tabitha'nın söylediklerinin doğru olmadığını herkes gibi o da biliyordu. Yardım edebilecek biri vardı, hayatını değiştirebilecek biri, Tab'e düşündüğünden çok daha yakın biri. Ama elim kolum bağlı, dedi Ingrid kendi kendine. Onun için yapabileceğim hiçbir şey yok. Kısıtlamanın bağlarını kırmadan olmaz. Kendimi de tehlikeye atmadan olmaz.

Günlük işlerine dalmış bir başka küçük kasaba kütüphanecisi olarak ön masanın arkasındaki yerine geri döndü. Kazağı arkadaşının gözyaşları yüzünden hâlâ nemliydi. Eğer Ingrid daha önce içinde bulundukları duruma hiç içermemiş, kendilerine uygulanan kısıtlamalara hiç karşı çıkmamışsa, o zaman ne ala. Her şeyin bir ilki vardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ev Yangınları

Joanna Beauchamp, eski evlerin insanın içine işleyen bir yanı olduğunu biliyordu; sadece içine değil, ruhuna ve cüzdanının derinliklerine de işleyen, akla ve mantığa meydan okuyan bir mükemmellik arayışı. Yıllar içinde, 1740'ların sonlarında inşa edilmiş, güzel kalkanları ve tuz kutusu çatısıyla görkemli bir sömürge olan Beauchamp çiftliği, şehrin eski kesiminde, sahilde yer alıyordu ve birçok şekilde yeniden şekillendirilmişti: duvarlar yıkılmış, mutfaklar taşınmış, yatak odaları yeniden dağıtılmıştı. Birçok mevsimi ve fırtınayı atlatmış bir evdi ve ufalanan duvarları anılarla yankılanıyordu - büyük tuğla şömine onları sayısız kış boyunca sıcak tutmuştu, mermer kaplı mutfak tezgahlarındaki çok sayıda leke çeşitli rahat yemek yemeklerini hatırlatıyordu. Oturma odasının zemini sökülmüş, yeniden yapılmış, sonra tekrar sökülüştü. Şimdi meşe, sonra traverten, şu anda yine ahşap - pırıl pırıl kırmızı kiraz. Eski evlere para çukuru, beyaz fil, ahmaklık denmesinin bir nedeni vardı.

Joanna evi kendi başına düzene sokmaktan keyif alıyordu. Ona göre bir ev tadilatı sürekli gelişir ve asla tam olarak bitmezdi. Ayrıca, kendisi yapmayı tercih ediyordu; geçen hafta misafir banyosunun fayans ve derzlerini bizzat kendisi döşemişti. Bugün oturma odasıyla uğraşıyordu. Rulosunu tekrar alüminyum boya tepsisine daldırdı. Kızlar gülerdi - duvar renklerini yılda birkaç kez bir hevesle değiştirme alışkanlığı yüzünden onunla alay ederlerdi. Oturma odasının duvarları bir ay donuk bir bordo, bir sonraki ay ise dingin bir maviydi. Joanna kızlarına durağan, hiç değişmeyen bir evde yaşamının boğucu olduğunu anlatırdı.

boğucu olduğunu ve çevrenizi değiştirmenin kıyafetlerinizi değiştirmekten bile daha önemli olduğunu söyledi. Yaz mevsimiydi, dolayısıyla duvarlar sarı olmalıydı.

Her zamanki ev kıyafetlerini giymişti: ekose bir gömlek ve eski bir kot pantolon, plastik eldivenler, yeşil Hunter botları, gri saçlarının üzerinde kırmızı bir bandana. Ne tuhaf, gri. Saçlarını ne kadar sık boyarsa boyasın, sabah uyandığında saçları hep aynı renkte, parlak bir gümüş tonundaydı. Joanna da kızları gibi ne yaşlı ne de gençti ama yine de fiziksel görünümleri özel yetenekleriyle uyumluydu. Duruma göre Freya on altı yaşından yirmi üç yaşına, yani Aşk'ın ilk ışıklarına kadar her yerde olabilirken, Ocağın bekçisi Ingrid yirmi yedi yaşından otuz beş yaşına kadar her yerde görünüyor ve davranıyordu; ve Bilgelik deneyimden geldiği için, kalbinde bir kız öğrenci gibi hissetse bile, Joanna'nın yüz hatları altmışlı yaşlarının başındaki yaşlı bir kadının yüz hatlarıydı.

Evde olmak ve kızların yanında olması güzeldi. Çok uzun zaman olmuştu ve onları kabul edebileceğinden çok daha fazla özlemişti. Kısıtlama ilk kez uygulandıktan sonra uzun yıllar boyunca kızlar uzaklarda, yalnız, amaçsız ve hedefsiz bir şekilde dolaşmışlardı ve onları suçlayamazdı. Sadece bir şeye ihtiyaçları olduğunda arada bir uğruyorlardı: sadece paraya değil, güvenceye, teşvike, şefkate de. Joanna acele etmiyordu; kızların nereye giderlerse gitsinler -Grid geçen yüzyılın büyük bölümünde Paris ve Roma'da yaşamıştı, Freya ise son zamanlarda Manhattan'da çok zaman geçirmişti- annelerinin her zaman mutfak tezgâhının başında olacağını, stok için soğan doğrayacağını ve bir gün sonunda eve, onun yanına geleceklerini bilmekten hoşlandıklarını biliyordu.

Uzak duvarı bitirdi ve çalışmasını değerlendirdi. Soluk bir nergis sarısı, tam bir Bouguereau tonu seçmişti: bir perinin gülümsemesinin rengi. Memnun kalınca diğer tarafa geçti. Pencere pervazının etrafını dikkatle boyarken, karşıdaki cam panellere baktı.

Denize, Gardiners Adası'na ve Fair Haven'a. Freya'nın nişanıyla ilgili fırtına çok yorucuydu; Bran'ın üvey annesi Madam Grobadan'ın önünde eğilip kalkmak, oğlunun Freya için fazla iyi olduğunu düşündüğünü açıkça ortaya koymuştu. Kızı için mutluydu ama bir yandan da endişeliydi. Vahşi kızı bu kez gerçekten uslanacak mıydı? Joanna, Freya'nın Bran konusunda haklı olduğunu, onun kendisi için doğru kişi, bunca yıldır beklediği kişi olduğunu umuyordu.

Kimsenin bir kocaya ihtiyacı olduğundan değil. Bilmesi gerekirdi. Bunu yaşadı, yaptı. Ve eğer bazı günler kendini içi toz gibi kurumuş, teni uzun zamandır bir erkeğinkine değmemiş, buruşuk bir kocakarı gibi hissediyorsa, o günler sadece kendine acıdığı günlerdi. Yalnız olmak zorunda da değildi; kasabada, gecelerini daha az yalnız geçirmesini memnuniyetle karşılayacaklarını açıkça ifade eden pek çok yaşlı beyefendi vardı. Yine de tam olarak dul sayılmazdı ve tam olarak boşanmış da sayılmazdı, bu da tam olarak bekâr ya da istediği kadar özgür olmadığı anlamına geliyordu. Ayrılmıştı. Bu iyi bir kelimeydi. Artık ayrı hayatlar yaşıyorlardı ve o da böyle olmasını istiyordu.

Kocasını iyi bir adamdı, iyi bir geçim kaynağıydı, yeri geldiğinde onun dayanağıydı. Ama kriz sırasında onlara yardım edememişti ve bu yüzden onu asla affetmeyecekti. Elbette tüm o histeri ve kan dökülmesi onun suçu değildi ama ortalık durulup kötülük geçtiğinde Konsey'in kararını vermesini de engelleyememişti. Zavallı kızları: onları hâlâ görebiliyordu, cansız bedenleri alacakaranlıkta silüet halindeydi. Bunu asla unutmayacaktı ve nispeten zarar görmeden geri dönmüş olsalar da (eğer pençeleri kesilmiş, güçsüz ve evcilleştirilmiş olmayı zarar görmemiş olarak kabul edersek) hayatında ona bir kez daha yer açmak için kalbinde tam olarak yer bulamadı.

"Değil mi Gilly?" diye sordu, düşüncelerini bilen ve şu anda büyükbabasının saatinin tepesine tünemiş olan evcil kuzgunu Gillbereth'e dönerek.

Gilly kanatlarını kabartıp uzun siyah boynunu pencereye doğru uzattı ve Joanna da onun bakışlarını takip etti. Kuzgunun görmesini istediği şeyi görünce elindeki ruloyu düşürdü ve taş zemine birkaç damla boya sıçradı. Çizmesiyle ovaladı ve daha da kötüleştirdi.

Kuzgun gakladı.

"Tamam, tamam, aşağı inip kontrol edeceğim," dedi ve evden arka kapıdan çıkıp doğruca kum tepelerine doğru yürüdü. Elbette oradaydılar: üç ölü kuş. Boğulmuşlardı; tüyleri benekli ve ıslaktı ve pençelerinin etrafındaki deri yanmış görünüyordu. Vücutları, tertemiz kumların üzerinde çirkin bir haç oluşturuyordu.

Joanna küçük, kaskatı bedenlere baktı. Ne yazık. Ne büyük kayıp. Çok güzel kuşlardı. Saf beyaz göğüsleri ve abanoz gagalarıyla büyük yırtıcı kuşlar. Ospreys. Bu kuşlar bölgenin yerlisiydi ve Gardiners Adası'nda büyük bir koloni yaşıyordu, yuvalarını da tam sahile yapıyorlardı. Kuşlar tehlikeli yaratıklardı, doğal yırtıcılardı, ancak tüm vahşi yaratıklar gibi ilerleme ve kalkınma yürüyüşüne karşı savunmasızdılar.

Joanna da kızları gibi kısıtlamalara uymak için mücadele etti. Ölümsüz yaşamları karşılığında buna uymayı kabul etmişlerdi. Konsey asalarını ve kitaplarının çoğunu almış, süpürgelerini yakmış ve kazanlarına el koymuştu. Ama bundan daha fazlası, Konsey onların kendileri hakkındaki anlayışlarını ellerinden almıştı. Bu dünyada kendi türlerine büyü ile yer olmadığına karar vermişlerdi ama gerçek şu ki büyü olmadan da onlara yer yoktu.

Joanna parmaklarıyla ıslak kumu kazmaya başladı ve ölü kuşları nazikçe gömdü. Onları hayata döndürmek için sadece birkaç kelimeye, doğru büyüye ihtiyaç vardı, ama eğer

olağanüstü yeteneklerinin bir zerresini bile kullanmaya kalkıştığında, Konsey'in bir sonraki adımda neyi elinden alacağını kim bilebilirdi?

Eve döndüğünde mutfakı görünce başını iki yana salladı. Her yerde kirli tencereler vardı ve kızlar bulaşık makinesini çalıştırmak yerine ellerine geçen her porselen ve gümüş takımını kullanmaya başlamışlardı, bu yüzden lavabo ve tezgah pahalı antika porselen tabaklardan oluşan dağınık bir yığınla dolup taşıyordu. Salondaki porselen dolabı neredeyse boştu. Bu durum biraz daha devam ederse, bundan sonra servis tepsilerinden yemek yiyeceklerdi. Bu olmazdı. Elbette kaosa alışkın olan Freya'dan böyle bir şey beklenirdi. Ingrid her zaman kusursuz görünürdü ve kütüphanesi tertemizdi ama aynı şeyi ev idaresi becerileri için söylemek mümkün değildi. Joanna kızlarını sevimli, ilginç, karakterleri de büyüclük yetenekleri kadar güçlü olacak şekilde yetiştirmişti ve sonuç olarak ev işlerinde tamamen işe yaramazlardı.

Elbette anneleri olarak bu konuda tamamen suçsuz değildi. Ne de olsa sabahı oturma odasını yeniden boyamak yerine temizlik yaparak geçirebilirdi. Ancak tadilat ve yenileme işlerinden hoşlansa da, hayatı dengede tutan günlük ev işlerinden nefret ediyordu. Ya da en azından sıhhi olmasını sağlıyordu. Freya'nın siyah kedisi ve tanıdığı Siegfried'in evcil hayvan kapısından içeri süzüldüğünü gördü.

"Kızlar senin için buraya bir sürü küçük fare davet ettiler, değil mi?" Gülümsedi, onu kucağına aldı ve yumuşak tüylerine sarıldı. "Bunun uzun sürmeyeceğini söylediğim için üzgünüm, liebchen."

Joanna, bir asa yüzünden bir evin kaybolduğunu düşündü. Evini temizlemek için sihir kullanabilseydi, bulaşık makinesine ihtiyacı olmazdı. Kapı zili çaldı. Ellerini kot pantolonuna sildi ve kapıyı açmak için koştu. Kapıyı yavaşça açtı ve gülümsedi. "Gracella Alvarez?"

"Si," diye gülümsedi küçük, siyah saçlı bir kadın, yanında küçük bir çocukla kapıda duruyordu.

"Bueno! İçeri gelin, içeri gelin," dedi Joanna ve onları yarı boyalı oturma odasına götürdü. "Geldiğiniz için teşekkür

ederim.

erken. Gördüğünüz gibi buralarda gerçekten yardıma ihtiyacımız var," dedi ve sanki ilk kez görüyormuş gibi eve baktı. Köşelerde toz tavşanları filizlenmiş, merdivenlerde büyük çamaşır çuvalları çiçek açmış, aynalar o kadar bulanıktı ki insanın kendi yansımasını görmesi imkânsız hale gelmişti.

Ajans Alvarezleri şiddetle tavsiye etmişti. Gracella evi çekip çevirirken kocası Hector da havuz, peyzaj, bahçeler ve çatıyı da içeren araziyle ilgileniyordu. Gracella kocasının şehir dışında bir işi bitirdiğini ama o öğleden sonra onlarla buluşacağını açıkladı. Aile arka taraftaki kulübede kalacaktı ve eşyalarını arabada getirmişlerdi.

Joanna başıyla onayladı. "Peki kim bu melek?" diye sordu ve eğilip çocuğun karnını gıdıkladı. Çocuk zıpladı ve kıkırdarak kollarını çırpıttı.

"Bu Tyler."

Annesinin işaretiyle çocuk konuştu. "Dört yaşındayım," dedi kasıtlı olarak, topuklarını aşağı yukarı sallayarak. "Dört. Dört. Dört. Dört. Dört Dört Dört."

"Harika." Joanna kendi oğlunu hatırladı, çok uzun zaman önceydi. Onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Tyler'ın Mickey Mouse tişörtü lekeliydi ve gözleri parlak ve neşeliydi. Joanna elini sıkamak için hareket ettiğinde Tyler ondan uzaklaştı ama başını okşamasına izin verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Tyler Alvarez. Ben Joanna Beauchamp. Şimdi, annen yerleşirken, benimle sahilde biraz yürümek ister misin?"

Tyler öğleden sonrayı daireler çizerek geçirdi. Joanna ona sevgiyle bakıyordu. Arada bir hâlâ orada olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden bakıyordu. Onu hemen benimsemiş görünüyordu, annesi de sahilde ona eşlik etmesine izin vermeden önce bunu belirtmişti. Koşmaktan yorulduğunda, birlikte deniz kabuğu topladılar. Joanna mükemmel şekilli bir deniz kabuğu buldu.

Bu sabah kumsalda, biraz ötede kuma gömdüğü üç ölü kuşta pek de doğru olmayan bir şeyler vardı ama Joanna o anda buna bir anlam veremiyordu. Bu bir tehdit miydi? Yoksa bir uyarı mı? Ve ne içindi? Ve kimden?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yaptığı Her Küçük

Şey Sihirli

Geçen sonbaharda kıvırcık saçlı bir barmen işe alınmadan önce North Inn barı küçük, sakin bir yerdi; yerel halkın dedikodu yapmak ve bir masa için onlarca sarhoş züppeyle kavga etmek zorunda kalmadan birbirlerini ziyaret etmek için bir araya gelmeyi sevdiği türden salaş bir bardı. Anma Günü resmi olarak yazın geldiği anlamına geliyordu ve kasaba belirsiz ve bilinmez olsa bile, Doğu Yakası'na mevsimsel turist akını, kendilerini şehir sınırları içinde bulan çok sayıda ziyaretçi getirdi ve birkaç yeni işletme bu kalabalığa hitap etmeye başladı. Ama North Inn öyle değildi. Kuyu içkileri sert ve ucuzdu ve iyi bir su manzarası dışında, sahip olduğu hemen hemen tek şey buydu.

Her şey nasıl da değişmişti. Burası hâlâ yerel bir yerdi ama artık sessiz ya da sakin değildi. Söyledikleri gibi, burası zıplıyordu ve gerçekten de öyleydi. Rock 'n' roll'un gerçek rock yıldızları -yeni çağın ölmekte olan bir başka türü- tarafından icra edildiği zamanlarda sadece iyi şarkıları çalan gürültülü, gümbür gümbür bir müzik kutusu vardı. Kadınlar, uyuşturucu ve ahlaksızlık hakkında şehvetle şarkı söyleyen dar pantolonlu erkekler, selüloit parodilere ya da reality-TV rehabilitasyonuna mahkum edilmişti. Eski rock havası artık rap müziğin tekelindeydi ve bu müzik türü hala her türlü düşkünlüğü kutlayan tek türdü. Gitarlı çocuklar karamsar küçük şarkılar, kimsenin dans edemeyeceği güvenli küçük duygusal zırvalar yazmaya yönelmişti.

Freya rap'ten gayet hoşlanıyordu ve arada sırada en yeni gangster şarkılarını patlattığı biliniyordu ama North Inn'de klasikleri tercih ediyordu. İngilizler: Sex Pistols. The Clash. 70'lerin rock-opera-stilistleri: Queen. Evet. Erken dönem Genesis (bu çok önemliydi-Peter Gabriel önderliğindeki Genesis, Phil Collins yönetimindeki kulak tırmalayan Genesis değil). Metal: Led Zeppelin. Deep Purple. Metallica. Parti Rock: AC/DC. Def Leppard. Biraz ironik hissediyorsa Mötley Crüe. North Inn'de çalışmaya başladığından beri mekân gitar sesleri ve kalabalığı ayağa kaldıran dans pisti marşlarıyla çınılıyordu. Ama doldurduğu içkilerin yanında müzik neredeyse önemsiz kalıyordu.

Kızıl saçlı barmen kokteylleri tam kıvamında hazırlıyordu: cin tonikler ekşi ve canlandırıcı, dark and stormie'ler ısırlıklarla doluydu. Her gece bir partiydi ve her akşam müşterilerin barda dans etmeleri, çekingenliklerini ve bazen de kıyafetlerini kaybetmeleriyle sona eriyordu. North Inn'e yalnız ve hüzünlü bir şekilde geldiyseniz, ya yeni bir arkadaşla ya da akşamdan kalma bir şekilde ayrılırdınız, bazen ikisi birden olurdu.

Ancak, nişan partisinden bir hafta sonra, Freya gibi bar da biraz durgunlaşmıştı. Müzik hala yüksek ve güçlü olsa da, altta yatan kederli bir yankısı vardı. The Rolling Stones "Waiting on a Friend" şarkısını söylüyordu: Bir bayanı beklemiyorum, sadece bir arkadaşı bekliyorum. Kokteyller gevşek ve tatlıydı, cin fizz köpürmedi, şampanya düzdü, bira sadece birkaç dakika sonra ılıklaştı. Tıpkı nişan partisi gibiydi ama daha kötüydü. Ingrid'in bunu fark edecek kadar etrafta olmamasına sevinmişti; kız kardeşinin zaten olduğundan daha fazla şüphelenmesini istemiyordu. O akşam Killian'la yaşadıkları düşüncesizce bir hareketti ama artık geçmişti ve her şey yoluna girecekti. Panik yapmaya gerek yoktu. Rüyasında gördüğü tek şey Killian olsa ne olurdu? Peki ya bilincini işgal etmiş, uyanıkken her düşüncesine konu olmuşsa? Gözlerini kapattığında hâlâ onun güzel yüzünü görebiliyordu,

onunkinin üzerinde geziniyor. Onu uzaklaştıracaktı. Onu uzaklaştırabilirdi. Keşke dünyanın öbür ucunda olan Killian olsaydı da aşkı olmasaydı.

Bran daha önce aramıştı: Danimarka'ya sağ salim varmıştı ve toplantısına gidiyordu. Buna alışması gerektiğini biliyordu; en başından beri hayatının ve işinin çok fazla seyahat gerektirdiğini ve nadiren evde olduğunu, ancak düğünden sonra yavaşlamayı planladığını açıklamıştı. Adamın sesini duymak onu biraz neşelendirmişti ama barda arkasına yaslanıp gelen müşterileri izlerken karanlık ruh hali artmaya devam ediyordu. Dan Jerrods ve yeni kız arkadaşı Amanda Turner içeri girdi ve Freya'nın zihninde bir görüntü belirdi: Dan, Amanda'yı duvara yaslamıştı, ikisi nefes nefese kalmış ve birbirlerine tutunmuşlardı, Amanda'nın bluzunun düğmeleri açıktı, Dan'ın kot pantolonu dizlerindeydi. Bu, bara doğru yola çıkmalarından sadece birkaç dakika önceydi. İlişkilerinin henüz başlarındaydılar ve seks hâlâ onların merhaba deme biçimiydi. Freya kesinlikle bu dili konuşuyordu.

Evlilik sonrası çiftin hemen arkasında Belediye Başkanı Todd Hutchinson (dün gece bilgisayar başında ateşli bir mastürbasyon), arkadaşı gösterişli müteahhit Blake Aland (geçen hafta arabasında bir tür karışıklık: bulanıktı ve görüntü odaklanmıyordu, ama Freya burada bir tür cinsel hayal kırıklığı sezdi), ardından iyi kalpli peder ve karısı (tatil hafta sonunda deri kırbaçlar ve maskelerle parladı) vardı. Bazen Freya tüm bu bilgilerden dolayı başının döndüğünü hissediyordu. Şimdiye kadar alışmış olmalıydı, yeteneği - buna "yetenek" demeyi reddediyordu- ama yine de sürpriz oluyordu.

Bu onun doğasının, yoğun duyguları görebilme yeteneğinin bir başka tezahürüydü ve görebildiği sadece cinsel tutku ya da romantik aşk değildi. Freya aynı zamanda yoğun öfke ve nefreti de okuyabiliyordu, yani aşkın tam tersini: öldürücü bir öfke, ezici bir endişe. Yüzyıllar boyunca bu yeteneği çok işe yaramıştı. Çok az olmasına rağmen, North Hampton suçtan muaf değildi. Suç işlendiğinde, bu genellikle

Kendi yemek davetinde zehirlenen bir sosyetenin tüyler ürpertici cinayeti gibi skandal ve olağanüstü ya da Bill ve Maura Thatcher'ın başına gelenler gibi   z  c   ve olağandışı. Cesetleri geçen kış sahilde bulunmuştu, ikisi de kafalarından kanlar içindeydi. Bill aldığı yaralar nedeniyle ölmüştü ama Maura hâlâ hastanede koma halinde yoğun bakımdaydı.

Freya, sosyetenin katilinin adalete teslim edilmesinde etkili olmuştu. Mirasçının   l  m  n  n arkasında, ara sıra müşterisi olan mağdur bir kahya vardı. Freya bunu nasıl yaptığını, şampanyanın içine bir yüksük dolusu zehir koyup mantarı ustalıkla nasıl patlattığını görmüştü. Polisi doğru yöne yönlendirmiş, böylece davalarını oluşturabilmelerini sağlamıştı. Dedektifler hizmet  inin eşyaları arasında bir şişe zehirli madde bulmuş, bu da mahk  miyete yol açmış, her yönüyle heyecan verici bir sonuca ulaşılmıştı.

Yardımcı olmaktan, doğal yeteneklerini teknik olarak hala kendisine konulan kısıtlamalar dahilinde gizli bir şekilde kullanabilmekten memnundu. Ne de olsa büyücülük yapmıyordu. Sebebi, niyeti ve suçluluğu görebiliyorsa buna engel olamazdı ve kasabadaki neredeyse herkes Kuzey Hanı'na gittiği için Freya toplumun nabzını elinde tutuyordu. Kasadan kimin hırsızlık yaptığını, misafirhaneye kimin girdiğini ya da devlet okuluna kimin zarar verdiğini her zaman biliyordu. Eğer polisler bir zamanlar ona şüpheyle yaklaşmışlarsa da artık yaklaşmıyorlardı,   nsezilerini açıklaması için onu sürekli sıkıştıran bir dedektif hariç. Bu yüzden, her ikisi de çok sevilen Thatcher'lara ne olduğu hakkında hâlâ bir fikri olmaması garipti. Belki de polis haklıydı, bir serserinin, bir yabancının rastgele bir eylemiydi, ama bilmemek Freya'yı hayal kırıklığına uğratıyordu.

Dan ve Amanda'ya içkilerini servis etti. Balayına çıkan   ifte gülümsedi - Freya'ya göre her ilişkinin ilk iki haftası balayıydı. Bugünlerde   iftler evlenmek için o kadar uzun süre bekliyorlardı ya da daha önce yıllarca birlikte yaşamışlardı ki, çoğu

Balaylarında çok az sevişme ya da bal vardı. Seks, eğer varsa, genellikle bahçe tipi, misyoner tarzındaydı. Çiftlerin çoğu birbirlerini çıplak görmekten çok lüks otel odaları için heyecanlanırdı. Titreyen bakire gelinlerin soğuk çarşaflar arasında kaydığı günler çoktan geride kalmıştı. Bu yüzden Freya yeni çiftlere şefkatle bakıyordu. Bunlar onun insanlarıydı, tapınağında ibadet edenler. Onları gülümsemesiyle ve bolca bedava içkiyle kutsuyordu.

Peder ve karısı iyi bir şişe şarap sipariş etti, Blake ise bira istedi. Siparişleri barın üzerine koydu ve son müşterisine döndü. "Size ne ikram edebilirim efendim?" diye sordu belediye başkanına.

"Viski, sek, teşekkürler Freya."

"Elbette, Başkanım," dedi. Todd Hutchinson genç, kurnaz ve hırslıydı. North Hampton için büyük planları vardı ve Blake Aland gibi insanların kampanya bağışlarıyla göreve gelmişti. Genç belediye başkanı kasabada popülerdi, ancak Freya kız kardeşi Ingrid'in, kütüphaneyi satma önerisini duyduğundan beri hayranı olmadığını biliyordu. Zavallı Ingrid, teklif onaylanırsa yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ingrid'in aksine, Freya'nın kibar ve iyi bahşış veren Todd'a karşı bir garezi yoktu. Kanalda ulusal bir pozisyon için sırada olduğu söylenen yerel bir haber sunucusuyla evliydi. Belki de çevrimiçi pornoya başvurmasının nedeni buydu. İki büyük kariyer, çiftlerin birbirlerine nadiren zaman ayırması anlamına geliyordu. Bu çok kötü bir şeydi. Freya ona viskisini uzattı ve bara geri döndü.

"Bu gece ne var ne yok? Bir Cuma günü için çok sessiz," dedi patronu Sal McLaughlin, North Inn'i ve barını emekli olan kardeşinden devralmıştı. Sal yetmiş yaşlarında, kıpır kıpır kaşları ve göbek kahkahasıyla neşeli bir adamdı. Freya'yı hemen işe almış ve onun fahri büyükbabası gibi davranmıştı. Sal gürültülü bir şekilde mendiline öksürdü ve hırıldadı.

"İyi misin? Kulağa oldukça iğrenç geliyor," diye alay etti Sal büyük bir kornayla burnunu tekrar silerken.

"Alerjiler." Omuz silkti. "Hava değişiminden olmalı." Burnunu sildi ve gözleri yaşararak içini çekti. "Her zaman Haziran'a doğru vurur." Yağmurlu bir ilkbahardan nemli bir yaza alışılmadık derecede ani bir geçiş olmuştu; hava her zamankinden daha yoğun ve ağırdı. Ve sıcak genellikle mevsimin bu kadar erken zamanlarında bu kadar boğucu ya da bunaltıcı olmazdı.

"Burası cenaze töreni gibi. Kim öldü?" Sal klimayı açarken şaka yaptı.

Freya omuz silkti. Kasvete neden olan şeyin enerjisi olduğunu biliyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Yani bugün boş bir gündü. Partiyi sonsuza dek sürdürmesi beklenemezdi, değil mi? Bir el salladı ve Becky Bauman'ın kirli martinileri şeker gibi mideye indirdiği U şeklindeki barın karşı tezgâhına doğru yürüdü. "Bir tane daha?" Freya sordu.

"Oh, neden olmasın." Becky barın öbür ucunda sevgilisiyle flört eden kocasına bakarken içini çekti. Becky ve Ross kısa süre önce ayrılmışlardı. Çok uzun süredir evli değillerdi ama altı aylık bir bebeğin ebeveynleriydiler ve Freya, bir zamanlar onları bir arada tutan sevgiyi bir karanlığın gölgelediğini görüyordu; yorgunluk ve uykusuzluk durmak bilmeyen tartışmalara ve kavgalara yol açmış, bu da her ikisini de daha mutsuz ve tatminsiz bırakmıştı, ta ki Ross sonunda canına tak edip taşınana kadar.

Ross şu anda Natasha Mayles ile derin bir sohbeta dalmış durumdaydı, eski bir mankendi ve kasabanın çok-çok-çoklarından biriydi: çok zengin, çok güzel, çok seçici. İş başa düştüğünde hiçbir erkeğin yanına yaklaşamayacağı kadar iyi. Dünyanın Natasha Mayles'ları kesinlikle herhangi biriyle yuva kurmak için kendilerini çok fazla düşünüyorlardı. Henüz boşanmamış olan Ross Bauman'la ne işi olduğu merak konusuydu.

"Bize ne oldu?" Becky, Freya'nın kokteyli hazırlamasını izlerken sordu. "Ondan nefret ediyorum. Gerçekten istiyorum. Nefret etmiyorum.

ne yapacağımı biliyorum."

Freya bir an bir görüntü yakaladı: başka bir tartışma, bu seferki canlı ve iç burkucu, daha önce olmayan bir şiddetle sonuçlanıyordu -kollar sallanıyor, bebek ağlıyor, merdivenlerden aşağı itiliyordu. . . Arkasını döndü ve tereddüt etti. Annesi ya da kız kardeşi neye inanırsa inansın, gerçekten de Freya içeceklerle pek bir şey yapmıyordu, sadece onları daha lezzetli hale getiriyordu, bu da onları kendisinin yapmasının bir yan ürünüydü. Freya'nın yaptığı ya da pişirdiği her şeyin tadı lezzetliydi, bu da onun büyü mirasının bir sonucuydu.

Ama az önce tanık olduğu çirkin sahne -ki tam olarak kimin tehlikede olduğunu bilmiyordu, Becky, Ross ya da bebekleri; görüntü o kadarını göstermiyordu- onu düşündürdü. Belki de aralarında zerre kadar sevgi olmasaydı Freya yapmak üzere olduğu şeyi yapmayı asla düşünmezdi. Ama vardı. İkisinin, diğerinin bakmadığını düşündükleri anlarda birbirlerine gizlice baktıklarını görmüştü. Ayrıca Natasha Mayles, Ross'a hiç uymuyordu. Mağrur aksanı ve sıkılmış, yarı Avrupalı tavırlarıyla North Inn'e süzülüyordu.

Gerçekten, bu çok saçma bir kuraldı.

Sihir kullanmak mı? Neden kullanmayayım? Birkaç yalan söyleyen birkaç aptal kız yüzünden mi? Yani birkaç yalancı kaltağın hayatlarını sonsuza dek mahvetmesine izin mi verildi? Freya o korkunç kızların ustalıkla anlattıkları hikâyeyi, mahkeme salonundaki çılgınca konuşmalarını, giderek büyüyen şüpheli listesini ve mahkûmları Darağacı Tepesi'ne götüren arabaları asla unutamayacaktı. Ne kadar inatçı ve körmüş! Kimsenin onları suçlayanlara inanmayacağını, akli başında hiç kimsenin kendisinin ve Ingrid'in böyle bir kötülük yapabileceğini düşünmeyeceğini varsaymıştı. Kendi türünün, kendi Konsey'inin, yaşadıkları onca şeyden sonra güçlerini ellerinden alması da üstüne tuz biber ekmişti - gerçekten de ağır bir ceza. Pekâlâ. Artık canına tak etmişti. Korkmaktan yorulmuştu. İşe yaramaz hissetmekten bıkmıştı. Olduğu bir şeymiş gibi davranmaya çalışmaktan yorulmuştu.

değildi. Işığını bir köşede saklamaktan bıkmıştı. Bir abajurun altında, bir perdenin arkasında, karanlık bir odada. Yorulmuştu.

Freya Beauchamp sihirden yapılmıştı. Sihir olmadan sadece içki dolduran biriydi. O kadar uzun zamandır çok iyiydi ki, hepsi öyleydi, peki ne için? Tüm bunların anlamı neydi, gerçekten? Yeteneklerini boşa harcıyorlardı; gerçekten de sadece gölgelerde yaşayıp yok olmaları mı gerekiyordu? Ölümsüz hayatlarının geri kalanında sıradanmış gibi mi davranacaklardı?

Freya vazgeçtikleri her şeyi düşündü: birincisi, uçmak; gökyüzünde zum yapmanın, saçlarında rüzgârın nasıl bir his olduğunu hâlâ hatırlıyordu. Ormandaki gece yarısı kaçamaklarını, artık pagan kötü bir kelime olduğu için tabu olan güçlü ritüelleri de özliyordu. Dünya ilerlemişti elbette, bu beklenen bir şeydi; belki de kısıtlama olmasaydı da böyle olacaktı ama artık bunu asla bilemeyeceklerdi. Ailesinin geri kalanı gibi o da köprünün bu tarafında sıkışıp kalmıştı ve eve dönmenin hiçbir yolu yoktu.

Kararını verdi. Ross'un bira bardağına dokundu ve azıcık zencefil ve limon kabuğu rendesi ekledi. Sonra Becky'nin kokteylinden aldığı kırmızı pipetle karıştırdı. Bira bardağı bir anlığına pembenin parlak bir tonuna dönüştü. Yaptığı bu küçük karışım, bu küçük aşk iksiri kesinlikle kurallara aykırıydı. Elbette, daha önce de orada burada biraz büyü yapmıştı -New York'taki o çocuk, iyileştirdiği o vampir aşinası mesela. Ama bu East Village'daydı ve orada yaptığı küçük, önemsiz, önemsiz büyüünün ustaca gizlendiğinden ve şehrin kendi kinetik enerjisi tarafından emildiğinden oldukça emindi.

Bu oldukça farklı bir şeydi, suçları çözmeye yardımcı olması için polise verdiği küçük dürtüklerden bile farklıydı. Bu son yıllarda yarattığı ilk gerçek aşk iksiriydi... yılların sayısı bu kadar fazlayken, kim sayıyordu ki? Ayrıca, böylesine iyi bir çiftin boşa gitmesine izin vermek utanç vericiydi ve ne olacağını düşündükçe ürperiyordu

Eğer yapmasaydı ne olurdu: o korkunç tartışma, ebeveynsiz büyüyen bir çocuk, biri ölmüş, diğeri hapiste. Freya servis etmek üzere olduğu içkilerin etkisini arttırdı. Bunun olmasına gerek yoktu. Tek ihtiyaçları olan, tümseği aşmak için küçük bir yardımdı. En başta neden birlikte olduklarına dair küçük bir hatırlatmaya ihtiyaçları vardı. Martini'yi Becky'nin önüne, birayı da Ross'un önüne koydu. "Şeref!" dedi onlara, kendi bardağını kaldırarak.

"Sağlığımız için," diye mırıldandı Becky. Muhtemelen daha önce Freya'ya bu kadar çok şey açıkladığı için utanıyordu.

"Fondip," diye seslendi Ross barın karşısından Becky'ye. Kadehinden büyük bir yudum aldı; bir an için yüzü grileşti ve sanki kusacakmış gibi bir hali oldu. Freya sinirlerinin titrediğini hissetti - ya doğru karıştırmayı unuttuysa? Ya onu bir şekilde zehirlediyse - ya iksirin içine koyması gereken doğru miktarı unuttuysa? Yanaklarına renk geldiğinde ve derin bir nefes aldığında ona panzehir vermek için hâlâ zamanı olduğunu umarak yanına koştu. "İçinde ne var?" diye sordu Freya'ya.

"Neden? Bunda bir sorun mu var?" diye sordu, fazla telaşlanmamaya çalışarak.

"Bunda yanlış bir şey yok! Bu harika!" diye ilan etti ve hepsini bir dikişte mideye indirdi. Bitirdiğinde gözleri parlıyor gibiydi ve barın karşısındaki karısına hayret dolu bir yüzle baktı, ona yeniden aşık olmuştu. Becky bu gülümsemeye belli belirsiz karşılık verdi ve birkaç dakika içinde ikisi kıkırdamaya, ardından kahkahalarla inlemeye başlarken Natasha şaşkın ve somurtkan görünüyordu. Sonra Ross randevusundan ayrıldı, karısına doğru yürüdü ve ona "Times Meydanı-İkinci Dünya Savaşı sona erdi" zafer öpücüğü verdi. Natasha hışımla oradan uzaklaştı.

Freya rahatlayarak iç çekti. Birkaç dakika sonra Cheshire kedisi gibi gülümsüyordu. İksiri işe yaramıştı. Onları nasıl yapacağını hâlâ çok iyi biliyordu. Bir anda, müzik

müzik kutusu aniden hayata pompalandı: Axl Rose bir aşk şarkısı çığlık atıyordu: "Sweet Child o' Mine." Bana çocukluk anılarımı hatırlatan bir gülümsemesi var. Müzik geceyi doldurmaya başladı, şehvet dolu ve tutkulu, kızların erkeklerin ellerinden tutup onları müzik kutusunun önündeki geçici dans pistine götürmesine neden oldu. Dan ve Amanda kirli dans etmeye başladılar, hatta peder ve karısı bile bir tur attı. Köşede, Bauman'lar o kadar yoğun bir şekilde öpüşüyorlardı ki

-Ross'un eli Becky'nin tişörtünde miydi? Gerçekten gitmeyi düşünmeliydiler; ortalık biraz fazla kızışmaya başlamıştı. Belediye başkanı bile yüzünde hülyalı bir ifadeyle tezgâhta oturuyordu.

Freya parmaklarını tezgâha vurarak müziğe eşlik etti. Sal haklıydı. Bir an için içerisi kış gibi gelmişti. Ama artık buzlar erimişti. Elbette Killian'la olanlar yüzünden hâlâ kendini çok kötü hissediyordu. Ama biraz sihir uzun bir yol kat ettirmişti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kız Kardeş Konuşması

Sen yapmadın!" Ingrid mısır gevreğinden başını kaldırdı ve okumakta olduğu mektubu hızla cebine geri koydu.

"Ben yaptım!" Freya neşeyle, fazla neşeyle, dedi Ingrid, yarı kartal yarı aslan melezi, geçmişlerinden Konsey'in izin verdiği tek büyülü imtiyaz olan evcil griffin'ini beslemek için kâseden birkaç üzüm koparıırken kız kardeşinin coşkusu karşısında bir kıskançlık hissi duydu, çünkü bir cadıyı tanıdıklarından ikisini de yok etmeden ayırmanın bir yolu yoktu. Gerçekten de Oscar, yüzyıllar önce ona yaptığı önemsizlik büyüsü için fazla büyümüştü; neredeyse bir Labrador büyüklüğündeydi ama bir kediciğin ruhuna sahipti.

"Ve hiçbir şey olmadı mı?" Ingrid şüpheyile sordu. "Ah, Siegfried, ben de seni duyuyorum. Ama sen üzüm sevmezsin," diye hatırlattı kara kediye.

"Hiçbir şey yok!" Freya un bulmak için dolabı karıştırırken böbürlendi. Bardaki gece vardiyasından yeni dönmüştü. Uzun ve yoğun bir gece olmuştu, son zamanlardaki en iyi gecelerinden biriydi. "Canım krep istiyor, sen de ister misin?"

"Sanırım. Peki ne yapacaksın?"

"Ne düşünüyorsun? Tekrar yapacağım! İyi hissettim, Ingrid. Kendimi yeniden kendim gibi hissettim, anlıyor musun?" Kasede yumurta kırmaya başladı, etrafına bakındı ve yeni temizlenmiş mutfığa hayranlıkla baktı. Artık Alvarez'ler evle ilgilendikleri için evde her şey çok daha güzeldi. Joanna da küçük çocuğu gerçekten sevmişti. Çok şirindi. Hepsi onu çok sevimli buluyordu. Tyler ilginç bir çocuktu.

çocuk, yaşının ötesinde bilge. Satrançta hepsini yenebilirdi ve şimdiden kafasından büyük sayıları toplayıp çıkarabiliyordu. Bir gün onlara ciddi bir yüz ifadesiyle evlerinden sahile gitmenin elli yedi adım sürdüğünü söylemişti. Diyetinin çoğu tatlıdan oluşuyordu, bu da onu henüz sevmediği bir pasta keşfetmemiş olan Joanna için mükemmel yapıyordu. Ingrid ona kütüphaneden satranç kitapları getiriyor ve Freya onu bahçede kovalıyordu. Ev, içindeki Alvarez ailesiyle daha mutluydu.

Ingrid'in gizlice mektubunu tekrar okuduğunu fark etti. Kız kardeşi yaz boyunca mektuplar almaya başlamıştı. Mektuplar her zaman dönüş adresi olmayan düz beyaz bir zarf içinde geliyordu. Mektupları kimin gönderdiğini Ingrid söylememiş, Freya da sormamıştı. Eve geri döndüklerinden beri kız kardeşler rahat bir barış içindeydiler. Freya Ingrid'e son birkaç yılını neden mütevazı bir kütüphane memuru olarak geçirdiğini sormadı ve Ingrid de Freya'nın neden NYU'yu bırakıp New York'taki barını sattığını sormadı. Eğer birbirlerine anlatmak isterlerse, anlatırlardı. Sırlarını kıyafet gibi paylaşırlar ama birbirlerinin mahremiyetine saygı duyarlardı.

Evdeyken eski alışkanlıklarına geri dönmeleri, aile ağacında her zamanki yerlerini almaları komikti. Ingrid gündüzleri çalışıyor, Freya geç vardiyaları alıyor ve genellikle Ingrid'in gününün başında ve Freya'nının sonunda kahvaltıda buluşuyorlardı.

Birkaç saniye sonra krepleri çevirdi. Tadının harika olacağını bilmek için sihre ihtiyacı yoktu: hafif ve tereyağlı, cevizli bir tatlılık. İki tabağı üst üste koydu ve masaya getirdi. Kendi kreplerine akçaağaç şurubu gezdirirken, Ingrid kendi kreplerini meyve ile yedi.

"Annem sana geçen gün sahilde ölü kuşlar olduğunu söyledi mi?" Ingrid sordu.

Freya başını salladı, krebini çatalladı. "Evet. Bu kadar büyütecek ne var?"

"Emin değil. Bunun bir alamet olduğunu düşünüyor."

"Uh-huh. Eski İngilizce öğretmenimin sekizinci sınıfta beni intihal yapmakla suçladıktan sonra bizi yakalamaya çalışan bir büyücü olduğunu düşündüğü zamanı hatırlıyor musun?"

Ingrid kıs kıs güldü. "Zavallı Bay Sweeney, iyi ki izin vermiyorlar yoksa annem ona büyü yapardı!" dedi kız kardeş dayanışmasının tadını çıkararak. Hayatlarının en büyük zevklerinden biri, zorlu anneleri hakkında konuşmaktı. Bu konu asla tüketilemezdi.

"Annemin bir randevuya ihtiyacı var," dedi Freya, Siegfried'i tabağından beslerken. "Bir noktada babamı unutması gerekiyor." Kısıtlama kararı verildiğinden beri babalarını görmemişlerdi ve bu da hiç konuşmadıkları konulardan biriydi. Babalarından bahsetmek annelerini yeniden sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Ebeveynleri arasında olanlar utanç vericiydi ama bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Babaları ölmüştü, anneleri de bu konuda konuşmak istemiyordu, o kadar. Freya bunu annesine ya da babasına karşı kullanmamaya çalıştı, çünkü babası hayatlarından çıkmış ve daha sonra onlarla iletişim kurmaya bile çalışmamıştı.

Böylesi daha kolaydı, tıpkı ailede her zaman sadece iki çocuk varmış gibi davranmanın daha kolay olması gibi. Kayıp ikiz kardeşini düşünmek çok zor ve üzücüydü ve her yıl Şubat ayındaki Bayram Günü'nde bir mum yakmak dışında ondan hiç bahsetmediler. Babasına gelince, ne bir mum ne de bir anma vardı, sadece bir boşluk, masada boş bir koltuk vardı. "Peki ne düşünüyorsun? Annem ve Sal? Bunu gerçekleştirebilirim." Freya yaramazca gülümsedi. "Ona aşık."

"Hayır. Sal'e bunu yapma. Annem onu kahvaltı niyetine verdi. Herkesin sorunlarının aşık olmakla çözülebileceğini düşünmeyi bırakmalısın," dedi Ingrid, rahatsız görünüyor ve tabağını itiyordu.

"Hah," diye iç geçirdi Freya, masadan kalkıp bulaşıkları dizmeye başladı.

"Dikkatli olmalısın. Bu seferlik bir iksir yaparak paçayı kurtarmış olabilirsin, ama ne olacağını kim bilebilir?"

bir dahaki sefere?" Ingrid uyardı. "Bunu yapmaya devam edersen başın belaya girecek."

"Belki." Freya başını salladı. "Ama umurumda değil. Artık umurumda değil. Ve onlar buraya gelip bana durmamı söyleyene kadar da bunu yapmaya devam edeceğim," diye açıkladı. "Ellerim arkamdan bağlı yaşamaktan bıktım!" Sıcak suyun kirli bulaşıkların üzerinden akmasına izin vererek durakladı. Her nasılsa tertemiz mutfak ve Alvarezlerin varlığı ona daha önce hiç yapmadığı bir şeyi, temizlik yapmayı ilham etmişti. "Ama ne yaparsan yap, anneme söyleme."

"Anneme neyi söylemeyeyim?" Joanna neşeyle mutfağa girip güzel kızlarına gülümseyerek sordu, Gilly omzunda uçuyordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı ikisi de. Bir an için yeniden çocuk olmuşlardı ve Freya'nın zavallı zombi gerbilini arka bahçeye gömmeyi yeni bitirmişlerdi. Görünüşe göre yer sonsuz bir süre boyunca sallanmaya devam etmişti. Ingrid, Joanna'nın eski kitaplarından birini bulmuştu, dokunmamaları gereken, annelerinin kısıtlama geçtiğinde sakladığı kitaplardan birini ve sonunda Freya'nın yoldan çıkmış büyüünü durdurmak için doğru büyüü bulmuştu.

"Hmmm" Joanna birinden diğerine şüpheyile bakarak, "Neden kimse bana bir şey söylemiyor?" dedi. "Neden buralarda kimse bana bir şey söylemiyor gibi bir his var içimde?"

ALTINCI BÖLÜM

Karnında Bir Düğüm

Ingrid o sabah işe geldiğinde kız kardeşinin yeni keşfettiği şevkini düşünüyordu. Freya'yı uzun zamandır hiç bu kadar mutlu görmediğini fark etti. Sadece mutlu değil, başka bir şey daha vardı. Freya bir şekilde daha canlı görünüyordu, daha mevcuttu. Sihirsiz yaşamak onların biraz solmasına neden olmuştu; farkına bile varmadan etraflarındaki sıradan dünya kadar sıkıcı ve gri olmuşlardı. Ingrid bisikletini ön kapıya kilitledi ve kendini karanlık kütüphaneye bıraktı. Tabitha'nın boş masasının yanından geçerken bir kez daha hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Ingrid yıllarca sessiz kalmış, bilim ve tıbbın işlerini yapmasına izin vermişti ama şimdi ruhunda pervasız bir cesaretin kıpırdadığını hissediyordu. Arkadaşının bu kadar acı çektiğini görmeye daha fazla dayanamazdı. Bu kadar gereksiz acıya.

Ingrid korkuyla etrafına bakındı. Ne düşünüyordu ki? O cesur ve gözü pek kız kardeşi değildi. Ingrid o hücrede nasıl aç bırakıldığını, kalabalığın alaylarını, ne kadar korktuğunu, yalnız kaldığını ve nefret edildiğini çok iyi hatırlıyordu. Eğer bunu yaparsa, bu dünyada kalmasına izin veren anlaşmayı bozmuş olacaktı.

Ama Freya o sabah ne dedi? Ellerim arkamdan bağlı yaşamaktan bıktım. Ingrid de öyleydi. İşe yaramaz ve önemsiz olmaktan bıkmıştı.

Tabitha işe geldiğinde Ingrid onu kenara çekti. "Tab? Bir saniye konuşabilir miyiz?" Tabitha'yı arşiv malzemelerini sakladıkları arka ofise götürdü. Işıkları kapatırken, "Bana güvenmek zorundasın, tamam mı?" dedi. Oda

cam filminden gelen yeşilimsi bir karanlıkla yıkanıyordu.

"Neler oluyor?" Tabitha biraz gergin bir şekilde sordu. "Sana ne oldu, Ingrid? Ele geçirilmiş gibisin."

"Sadece orada dur," diye talimat verdi Ingrid. Yere diz çöktü ve Tabitha'nın ayaklarının çevresine bir pentagram çizmeye başladı. Karanlık odada beyaz tebeşir çizgileri parlıyordu.

"Bu bir-?"

"Sus!" Ingrid cebinden beyaz bir mum çıkarıp yaptığı beş köşeli şeklin ortasına yerleştirerek emretti. Mumu yaktı ve birkaç kelime mırıldandı. Tabitha'ya dönerek, "Bana güveniyorsun, değil mi? Sana yardım etmeye çalışıyorum." İş arkadaşlarıydılar ama aynı zamanda dosttular ve Ingrid Tabitha'nın bunu yapmasına izin verecek kadar dostluklarına güveneceğini umuyordu. Sakin ve düşünceli bir şekilde çalışmaya devam etti ama kalbi göğsünde çarpıyordu. Bunu yapıyordu - yeniden büyücülük yapıyordu. Büyü. Freya haklıydı, sanki ruhunun derinliklerinde gömülü olan bir şey yeniden canlanıyordu, sanki başından beri su altında nefes alabildiğini keşfetmişti. Ingrid başının döndüğünü ve sersemlediğini hissetti. Hatırlayabildiğinden daha uzun süredir böyle bir şey yapmamıştı. Bir şimşek çakmasını bekledi. Ama hiçbir şey olmadı.

Cadı pentagramı görünce arkadaşına uzun uzun baktı, ta ki genç kütüphaneci delici bakışlar altında kıvranana kadar. Pentagram Ingrid'in her zaman şüphelendiği şeyi ortaya çıkarmıştı. Tabitha'nın enerjisini engelleyen bir şey vardı, çekirdeğinde bir karanlık, gümüş renkli bir kütle, sıkı ve daralmış, düğümlenmiş, bir yumruk ya da tümör gibi. Hamile kalamamasına şaşmamalı. Ingrid onları daha önce de görmüştü ama hiçbirisi bu kadar ölümcül değildi. Bir elini Tabitha'nın karnına koydu ve çekip çıkardı, neredeyse geriye doğru düşüyordu. Ama çıkardı, tamam. Malignite fiziksel bir konakçıdan çıkarılır çıkarılmaz dağıldı.

Tabitha sanki Ingrid çıldırmış gibi ona baktı. Hiçbir şey hissetmemişti; sanki Ingrid sadece ellerini sallıyor ve gevezelik ediyordu. "İşimiz bitti mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Ingrid. Onu çıkarmak sadece ilk adımdı. Işıkları tekrar yaktı ve mumu söndürdü. "Saçlarınla ilgili de bir şeyler yapmalısın," dedi.

"Saçım! Ne demek istiyorsun?" Tabitha şüpheyle baktı.

Ingrid onu tanıdığı onca zaman boyunca Tabitha'nın saçlarını açık bıraktığını hiç görmediğini fark etti. Tabitha'nın saçları alnından geriye doğru o kadar sıkı taranmıştı ki acı verici görünüyordu ve sonra neredeyse ip kalınlığında olacak şekilde düğümlenip örülmüştü. Ingrid başka şeyler de fark etti: Tabitha'nın hantal oxfords'ları sıkıca bağlanmıştı. Kazağı (içerisi klimayla serinlemişti) düğme yerine kurdelelerle bağlanmıştı. Kadının üzerinde bir yelkenliden daha fazla düğüm vardı. Böyle devam ederse gümüş kötülüğün yeniden oluşma ihtimali vardı. Karanlık daralmadan besleniyordu; pervanelerin aleve çekilmesi gibi onu kendine çekiyordu.

Sertçe fısıldadı, "Bir kez olsun dene. Saçlarını aç. Ve o ayakkabılardan kurtul. Ve o kazağı. Slip-on ayakkabılar giy. Şu önden açılan hırkalardan giy. Fermuarsız. Düğme yok. Serbestçe yüzen kumaştan başka bir şey yok. Özgür. Ve düğüm yok."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Sadece birkaç ay dene. Bir yerde işe yarayabileceğini okumuştum, karma gibi bir şey." Bugünlerde Yeni Çağ bilgeliği birazcık beyaz büyü için yeterince kolay bir açıklamaydı. Tabitha ona bunu düşüneceğini söyledi ama başını sallayarak depodan çıktı.

Ingrid pentagramın izlerini sildi ve işine geri döndü, zihni hâlâ koşturuyordu. Elbette dökümlü kumaşlar giymek tek başına yeterli değildi. Ateşe ateşle ya da düğümlere kendi düğümleriyle karşılık vermesi gerekiyordu. Tabitha bakmıyorken Ingrid, Tabitha'nın ofis koltuğuna dökülen saçlarından bir miktar aldı. Şimdi tek ihtiyacı olan Chad'inkilerden biriydi. . .

Sonra Tabitha'nın arabalarında bir yorgan bulundurduğunu düşündü. . . Chad koyu renk saçlıydı, Tab sarışın olduğuna göre onunkilerden birini bulmak kolay olurdu. Ingrid mola sırasında Tabitha'nın Camry'sine girdi ve aradığı şeyi buldu. Ofisine döndüğünde, iki ipi birbirine geçirerek böcek büyüklüğünde minik bir düğüm attı ve bir yandan da tılsım için doğru kelimeleri aceleyle söyledi.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, parmakları hızla dönüp dururken kollarının tüyleri diken diken oluyordu. Kendine sürekli bunun sihir olmadığını söylüyordu. Sadece birkaç kelimeydi. Küçük bir düğüm. Kimsenin bilmesi gerekemeycekti. Bu, o tıkanıklığı gidermekten bile daha eğlenceliydi; sadece çöpü kesip atmak yerine, burada bir şey yaratıyordu. Ingrid içinde fokurdayan sihiri, vahşi ve hayal bile edilemeyecek bir gücü dizginleyip emrine vermenin verdiği heyecanı hissetti ve yanaklarının heyecandan kızardığını hissetti. Bunu itiraf edebileceğinden çok daha fazla özlemişti.

"Ne yapıyorsun?"

Ses onu sarstı ve büyü bozuldu. Ingrid düğümü hızla cebine koydu. "Matthew Noble! Beni şaşırttın." Onun sorusuna cevap vermedi.

"Ben Matt, sana söyleyip duruyorum." Matthew Noble gülümsedi. Polis departmanında kıdemli bir dedektifti ve otuz yaşında olmasına rağmen hâlâ bir zamanların üniversite sporcusu gibi görünüyordu; uzun boylu, açık kahverengi saçlı, hoş bir İrlandalı yüzü, soluk teni, güneş yanığı burnu, berrak mavi gözleri vardı ve üniforması buruşuk spor ceket ve ten rengi pantolondur. Adamın kendisine bakışında bir şeyler hissedebiliyordu -çok içten ve çok, şey, takdir edici. Adam kesinlikle yakışıklıydı ama kızın ilgisini çekmiyordu -hiç çekmiyordu- ve adamın ona aşık olması canını sıkmaya başlamıştı. Bu onu rahatsız ediyordu. Özellikle de bu konuda hiçbir şey yapmadığı için. Keşke ona çıkma teklif etseydi de kız onun aşkını ezebilseydi. Yine de ona sadece bakmaktan memnun görünüyordu ve

ona kitap soruyordu. Onun hiç kitap okuduğundan şüpheliydi. Kitapsever bir tipe benzemiyordu.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama resepsiyonda kimse yoktu. Belki tavsiye edebileceğiniz bir kitap vardır diye düşündüm." Gülümsediğinde dişleri gerçekten parlıyordu.

Ingrid hızlıca düşünerek, "Kesinlikle öyle," diye cevap verdi. "İşte," dedi ve J. J. Ramsey Baker'ın son kitabını onun eline tutuşturdu. Ha. Bakalım bu konuda ne düşünmüş! Matthew Noble (Our Town'da mı yaşıyorlardı? Adı daha da klişe olabilir miydi?) haklıydı. En azından onun kendisine olan ilgisini iyi bir şekilde kullanmanın bir yolunu bulmuştu. "Kitabı beğendiysen daha çok kişiye tavsiye edersen çok sevinirim." Belki bu şekilde kitabı raflarda tutabilir ve hassas yazar da kitabın kaldırılma atıldığını görünce öfke nöbeti geçirmez diye düşündü, kütüphane kartını damgalayıp işlemi bilgisayara kaydederken.

"Elbette." Matt başını salladı ve kitabın kapağına bile bakmadan yerine koydu. Sanki bir Gey daha söyleyecekmiG gibi baktı, sonra vazgeçti. Ingrid onun gidiğini izledi, geniş omuzlarına ve rahat yürüyüşüne dikkat ettikten sonra dokuma iğine geri döndü. Gün sona ermeden önce, küçük saç düğümünü Tabitha'nın çantasına koydu.

Burada sihir yok. Sadece bir arkadaşına yardım etmek için atılan şanslı bir düğüm, hepsi bu, diyordu Ingrid kendi kendine. Kimse bilmeyecek ya da öğrenmeyecekti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Yeni Bir Çocuk

Annelik Joanna'nın fiziğini elinden almıştı, bundan emindi. Ne kadar diyet yaparsa yapsın (ve hepsini denemişti: Atkins ve Zone, düşük kalorili ve düşük karbonhidratlı, lahana ve kurabiye, Jenny ve Watchers, South Beach ve Sugar Busters, çay ve meyve suyu temizlikleri, egzersiz yaparak geçirdiği sonsuz saatler - önce koşu ve sonra spinning - step dersleri, yoga ve Pilates), o korkunç son on kilodan, karnının etrafındaki o lastikten asla kurtulamadı. Kızları onu bu takıntısından dolayı azarlıyor, yaşına göre iyi göründüğünü söylüyorlardı. Peki tam olarak kaç yaşındaydı? Altı bin yıl mı?

Belli bir yaşa gelmiş kadınların artık görünüşlerini önemsiyorlardı, ama bu bir yalandı. Kibir yaşlılıkta ölmezdi, özellikle de güzel kadınlarda ve ah, bir zamanlar güzeldi - o kadar güzeldi ki, en korkunç tanrıyla evlenmişti. Ama artık olanları düşünmek için çok geçti. Kocasını onu güzelliğiyle birlikte uzun zaman önce terk etmişti. Doğru ışık altında çekici olduğunu, hâlâ "yakışıklı" olduğunu düşünüyordu ama bir zamanlar güzel olan birine yakışıklı denmesini kim isterdi ki?

Gördüğü kadarıyla sorun, tam formuna kavuştuğu anda kendini yeniden hamile bulması ve tüm bu kazanma ve kaybetme döngüsünün bir kez daha başlamasıydı. Çocuklar ne zaman başları derde girse ve dünyayı terk etmek zorunda kalsalar ya da kazara dünyanın dışına itilseler yeniden doğmak zorunda kalıyorlardı (a

araba kazası olabilir; Freya bir keresinde bir otel yangınında ölmüştü) ya da kötü niyet (on yedinci yüzyılda hayatlarına mal olan kriz gibi) ve Joanna semptomları hissetmeye başladılar. Bu genellikle kızlarından bir ya da iki yüzyıldır haber alamadıktan sonra olurdu. Önce kırlaşmış saçları yeniden sarıya dönerdi. Değişen görünümüne, kırıksıklıklarının kaybolmasına, yanaklarındaki yağlanmaya, artritten ağrımayan güçlü ellerine hayret ederdi. Sonra her şey olacaktı: kusma, mide bulantısı, bitkinlik. Ve fark ederdi: lanet olsun, hamileydi!

Dokuz ay sonra bakması ve sevmesi gereken şişman, ağlayan bir bebeği olacaktı. Bu kez kızlar sadece birkaç yıl arayla yeniden doğmuşlardı, böylece şimdiki yaşamlarında yine gerçek kız kardeşler gibi büyümüşler, oyuncaklar için didişmişler, uzun araba yolculuklarında birbirlerini kızdırmışlardı. Hayatları anaokulu, yüzme, jimnastik ve bitmek bilmeyen doğum günü partilerinin yanı sıra ara sıra yaşanan sihirli patlamalarla mutlu bir şekilde geçmişti: Ingrid'in griffini çiçek tarhlarına zarar veriyordu; ve Freya'yı sevmediği kötü kızları büyülemekten alıkoymak zorunda kalıyordu.

Komşuları kandırmak yeterince kolaydı; kısıtlama Joanna'nın ölümsüzlüklerini gizli tutmak için hatırı sayılır gücünü kullanmasını engelleliyordu. İnsanların "dul" Beauchamp'ın neden birdenbire yarı yaşında görüldüğünü ve üstelik hamile olduğunu merak etmelerini istemezdi. Büyü en azından bu konuda işe yarıyordu.

Ne olursa olsun, ne kadar uzun sürmüş olursa olsun, her umut dolu hamilelikte oğlunu asla geri alamadı. Hiçbir zaman. Elbette bunu ummanın faydasız olduğunu anlamıştı. Dünyalar arasındaki köprü çöktükten sonra verilen hüküm sırasında bu ona açıkça söylenmişti. Joanna onun hâlâ hayatta olduğunu biliyordu ama artık hiçbir büyücülük ona yardım edemezdi. Joanna'nın ulaşamayacağı bir yerdeydi.

İnsan bunca yaşamdan sonra acının biraz hafifleyeceğini düşünürdü ama hiç hafiflemedi. Aksine, geçen her yıl bu acıyı daha da artırıyordu. Onu daha çok özliyordu.

Her zamankinden daha çok seviyor ve her gün onu düşünüyordum. Anneliğin sorunu buydu: sadece sizi şişmanlatmak ve alnınızda endişe çizgileri oluşturmakla kalmıyor, aynı zamanda hissettiğiniz sevgi - çocuğunuza duyduğunuz o yoğun, her şeyi tüketen sevgi - en keskin ve en zarif bıçağa sahip olmak gibiydi. Onu tam kalbinden bıçakladı. Oğlu bir yerlerde yaşıyordu ama onu asla geri alamayacağı için onun için ölmüş de olabilirdi. Bunu ondan almışlardı. Bu, bir annenin katlanabileceği en kötü cezaydı ve bu yüzden verilmişti.

Güzel oğlu, en mutlu çocuğu: gülüşü güneş gibiydi, ışığı tüm dünyayı aydınlatıyordu. Anneler ve oğulları hakkında söylenenler doğrudu: bu özel bir bağ, karşılıklı bir hayranlık toplumdur. Söyledikleri de doğrudu: İnsan çocuklarını aynı derecede severdi, ama bazen bir çocuğu diğerinden daha çok sevebilirdiniz. Uzun zamandır onun kaybının yasını tutuyordu ve kızlar büyük bir teselliydi. Yine de hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Ama şimdi bu harika yeni çocuğa sahipti: tuhaf el çırpışları ve yaramaz gülümsemesiyle Tyler Alvarez, onu kucaklamıyor ama başının tepesine bir öpücük kondurmak istediğinde ona kafa atıyordu. Çocuk Joanna'nın kalbindeki boşluğu iyileştirmede ama çok uzun zamandır boş olan bir boşluğu doldurdu. Joanna çocuğu hemen benimsedi. Ona Abuela ya da kısaca "Lala" diyordu, Joanna da ona Dama diyordu. Bunun nereden geldiğinden emin değildi, belki yanaklarıyla ilgili bir şeydi. Sürekli onları çimdikliyordu. Kızlarını seviyordu ama artık ona ihtiyaçları yoktu. Onlar kendi sorunları olan yetişkin insanlardı. Tyler başka bir hikayeydi.

Şu anda turta yapıyorlardı. Annelik onu güzelliğinden mahrum bırakmış olabilirdi ama dürüst olmak gerekirse Joanna da bu konuda suç ortağı sayılırdı. Evi sürekli yenilemenin yanı sıra, bir diğer zaafı da yemek pişirmektir. Mutfak her zaman erimiş tereyağı gibi kokar, havayı zengin, kremi, karamel kokusuyla sarardı.

Joanna Tyler'a nektarinli ve böğürtlenli turta yapmayı öğretiyordu. Meyveler aile bahçesinden toplanmıştı, nektarinler tatlılıkla dolup taşıyor, böğürtlenler ise ekşi ve keskin oluyordu.

Tyler ölçü kaşığını tuttu. "Ne kadar şeker?" diye sordu, parmakları tezgâhın üzerindeki şeker torbasının üzerinde geziniyordu. Kadın ona şurubu tatlandırma görevini vermişti.

"Biraz daha, sevgilim, biraz daha," diye ısrar etti Joanna, hamuru döverken ve yuvarlarken.

Tyler karışıma iki fincan şeker gibi görünen bir şey ekledikten sonra, uzun siyah bir vanilya fasulyesini kesti ve içindekileri kazıyarak dolguya ekledi. Turta bir araya getirildikten sonra Tyler, daha önceki bir tadilat sırasında satın aldığı eski bir Aga ocağı olan fırına yerleştirmesine yardım etti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, yüzü meyve lekeleriyle kaplanmış ve saçları undan bembeyaz olmuştu.

"Şimdi bekleyeceğiz," diye gülümsedi Joanna.

Dün brownie, bir gün önce cupcake, ondan önceki gün de nemli ve çiğnenebilir bir cevizli rulo yapmışlardı. Bu her zamankinden daha fazla bir pişirme alemiydi ve Ingrid ile Freya şekerli gelgit dalgasının durması için yalvarmışlardı. Ölümsüz olabilirlerdi ama vücutları sürekli bir unlu mamul diyetinin yarattığı tahribata karşı bağışık değildi.

Joanna onlara bununla herkesin yaptığı gibi, disiplin ve itidal ile başa çıkmaları gerektiğini söylemişti. Bu lezzetli ikramları yapıyor olması onları yemeleri gerektiği anlamına gelmiyordu. Browni ve kekleri ağızlarına tıktırmıyordu, değil mi? Ayrıca Tyler yemek yapmayı seviyordu ve bundan vazgeçemeyecek kadar keyif alıyordu. Sorumluluk yükü olmadan birinin annesi gibi davranmanın çok eğlenceli olduğunu fark ediyordu. Tek yapması gereken besleyip büyütmekti, disipline etme ve mola verme işlerini ise bir başkası yapacaktı.

Joanna dondurucudan bir karton çıkararak, "Turtanın yanında yemek için dondurmaya ihtiyacımız olacak," dedi. "Ekstra kaşık?"

Tyler şiddetle başını salladı ve o da Tyler'ın saçlarını karıştırdı. Küçük oğlanlarla ilgili bir şey vardı. Genelde oğlanlar annelerine taparlardı. Kızlar ise kurnazdı. Kızların onu sevdiğini biliyordu ama içten içe babalarının yokluğu yüzünden onu suçladıklarını da anlıyordu. Onu anlamıyorlardı ve bazen o da onlarla nasıl konuşacağını bilmiyordu. Söylediği her şey eleştiri, yargılama olarak algılanıyordu. Yıllar içinde hiçbir şey hakkında yorum yapmaması gerektiğini öğrenmişti.

Peki Ingrid eve geri döndüğünde ve üniversitede o pozisyonu almak yerine yerel kütüphanede memur olarak çalışmayı seçtiğinde bir şey söyledi mi? Hayır! Doktorali parlak kızının son birkaç yıldır kağıt üzerinde çalışmasından duyduğu hayal kırıklığından hiç bahsetti mi? Tek kelime bile etmedi! Freya New York'ta uygun bir içki ruhsatı olmadan o barı açtığında bir şey söyledi mi? Hayır! Freya'nın biraz daha az kışkırtıcı giyinmek isteyebileceğini hiç söyledi mi? Asla! Ya da belki de evlenmek için acele ettiğini? Elbette Freya ve Bran birlikte olmak için yaratılmışlardı; mutlu yüzlerine bir bakış bile ona bir annenin bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Ama onaylamasa bile Joanna kızlarıyla tartışmaya girmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Çünkü sadece bir "Belki de yeterince kurabiye yedik?" (Ne de olsa kızlar zaten üçer tane yemişti!) ve işte o yüz. Annenin en az bildiğini söyleyen yüz.

Yoksa o gün olduğu gibi yine dışlanacaktı.

Sabah. Onun fark etmediğini mi sanıyorlardı? Bazen kız kardeşlerin aralarındaki bağı kışkırtıyordu, tıpkı uzun zaman önce babalarıyla olan kolay ilişkilerini kışkırttığı gibi. Kızları. Bir bakışlarıyla seni kesebilirlerdi.

Tyler'ın ona asla öyle bakmayacağını biliyordu. Tyler ona tapıyordu ve bu duygu karşılıklıydı. Joanna şimdi Tyler'ın

Anne ve babası sabahları Tyler'ı okula bırakırken, Joanna her öğleden sonra elinde bir atıştırma ya da yiyecek onu okuldan alıyordu. Okuldan sonra sahile gidiyorlardı ve Joanna onu izlerken Tyler öğleden sonranın geri kalanını kuşları kovalayarak ve deniz kabukları toplayarak geçiriyordu.

Bir hafta önceki üç ölü kuştan beri tuhaf bir şey olmamıştı ve Joanna rahatlamaya başlamıştı. Belki de aklının bir köşesindeki endişe, geçmişlerinin bir ürünüydü. Belki de hiç işaret olmayan yerlerde işaretler görüyordu. North Hampton'da hayat hiç değişmemişti; kasabaya ilk taşındığında kendisi de bunu görmüştü.

Tanrım, turta yanmıştı. Zamanlayıcıyı ayarlamayı unutmuştu ve şimdi simsiyah ve dumanı tütüyordu. Eğer Freya olsaydı, bu asla olmazdı, ama onun sihri farklı bir türdendi. Tyler'ın yüzü buruştu ve gözyaşları çığ gibi büyüdü. Lala pasta ve dondurma olacağına söz vermişti.

"Çok üzgünüm sevgilim," diye iç geçirdi

Joanna. "Turta," dedi Tyler inatla. "Turta."

"Başka bir tane yapmamız gerekecek. . ."

"Turta."

Joanna ellerini kalçalarının üzerine koydu. O sabah kızlarının konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. Freya'nın nasıl aşk iksiri yaptığıyla ilgili bir şeyler... Üçü arasında Freya, doğal fevriliği ve cüretkârlığı nedeniyle her zaman en cesuru olmuştu. Ama eğer Freya'ya bir şey olmadıysa, o zaman ... şey ... onun da aynı şeyi yapabilmesi mantıklı olmaz mıydı? Sadece basit bir bilek hareketi, küçük bir büyü ve Tyler'ın dünyasında her şey yoluna girecekti. Ne de olsa o kadar enerji harcamazdı ve gerçekten de kahin yıllardır sessizdi; kısıtlamanın bu kadar küçük bir şey için bile geçerli olup olmadığını kim bilebilirdi ki? Joanna'nın elleri titremeye başladı. Bunu yapmak istiyordu. Yapacaktı

Bu. Sonuçta bu sadece bir turtaydı, dedi kendi kendine. Bu sadece pişirme sürecinin bir parçasıydı. Turta pişirmek. Turtayı yak. Turtayı onar.

"Kimseye söyleme," diye fısıldadı. İyileşme ve yenilenme onun büyücülük anlayışıydı. Yanmış turtayı bir bulaşık havlusuyla örttü, birkaç kelime fısıldadı ve havluyu kaldırdığında turtasının kabuğu altın sarısı ve mükemmeldi.

Tyler'ın gözleri büyüdü ve topuklarının üzerinde zıplamaya başladı. "Sen bir cadısın!" dedi neşeyle.

"Şşşt!" Joanna'nın gözleri dans etti ama korku içinde etrafına bakındı. Yüzyıllardır kimse ona böyle seslenmemişti. Bu, hepsi de iyi olmayan pek çok anıyı hatırlatıyordu.

"Sen cadı mısın? Cadı mısın?"

Joanna güldü. "Ya öyleysem?"

Küçük çocuk bir an için korkmuş göründü ve muhtemelen masallardaki cadıları, çocukları fırınlara tıkıp turta haline getiren çirkin cadıları düşünerek ondan uzaklaştı.

Joanna onu kollarıyla sardı ve bir kez olsun ona sarılmasına, ensesine bir öpücük kondurarak onu yatıştırmasına izin verdi. Küçük çocuk bebek losyonu ve şeker gibi kokuyordu. "Hayır, sevgilim. Asla. Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hediye At

Affedersin, Ingrid? Burada sizin için biri var," diye fısıldadı Hudson Rafferty, arka ofise girerken. Genç kütüphaneci kaşlarını kaldırdı, böylece Ingrid bunun, yeni yürümeye başlayan çocukların masal saatleri ya da kütüphane para cezalarının silinip silinemeyeceği hakkında soru soran sıradan bir müşteri olmadığını anlayacaktı (cevap her zaman "hayır "dı, bu yüzden neden sormaya devam ettiklerini Ingrid asla anlayamazdı).

"Kim o?" Ingrid, tasarım kotlarındaki ince yazıları okumak için kullandığı gözlüklerini çıkararak sordu.

Hudson her zamanki abartısız üslubuyla, "Bilmiyorum ama oldukça çekici biri," dedi. Baklava desenli yelekleri, oymalı kol düğmelerini ve papyonları tercih ediyordu ve Harvard'da Roman dilleri üzerine doktora yapmasının yedinci yılındaydı. Hudson'ın ailesi neredeyse doğu sahilinin sahibiydi ve gerçekten de kitap raflarında yaz stajına ihtiyacı yoktu. Diğer kütüphaneciler onun dünyanın en yaşlı (otuzuna yeni basmıştı) ve en iyi giyinen stajyeri olduğu konusunda şakalaşırlardı; sadece takım elbiseleri bile onların tüm gardıroplarından daha pahalıydı. İşinde titizdi ve çok dikkatli hareket ederdi. Örneğin Hudson'ın koştığı, herhangi bir nedenle acele ettiği ya da terlediği düşünülemezdi. Beşeri bilimler ve sanatla ilgili pek çok konuda geniş bir bilgi birikimine sahip doğal bir amatördü ve aynı zamanda deneyimli bir dünya gezginiydi. Hudson, örneğin bir Ruscha litografisinin fiyatını, Madrid'de en iyi tapasları nerede bulabileceğinizi ve Kahire'deki otelinizin ön ödemeli rezervasyonunuzu aniden "kaybetmesi" durumunda kimi arayacağınızı bilmeniz gerektiğinde soracağınız kişiydi. Dünyanın dört bir yanında "iş bitiricileri" ve tanıdıklarından oluşan bir ağı vardı.

Ingrid'in en iyi arkadaşlarından biriydi, çünkü tiyatro, opera ve klasik müzik sevgisini paylaşıyorlardı.

Hudson burnunu silerek ve öksürerek, "Kusura bakmayın, bu yıl alerjilerim çok kötü," dedi. "Pekâlâ, arayan beyefendiyi bekletmeyin. Başka biri onu kapabilir."

Ingrid bir an için Hudson'ın Matt Noble'dan bahsettiğini düşündü ve dedektifin bu kadar erken dönmesine sinirlendi. Bin sayfalık kitabı henüz bitirmemiş olamaz mıydı? Ama resepsiyona gittiğinde onu bekleyen adam Matt değildi.

Killian Gardiner ana masaya yaslanmıştı. Gri tişörtü delik deşik ve kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu. Sıcakta bile siyah bir motosiklet ceketi giymişti. Altın çerçeveli aviator gözlükleri ve saat beş yönündeki gölgesiyle bir film yıldızına benziyordu. Hayır, film yıldızı değil. Bir ikon gibi. Her genç kızın yatak odasındaki posterlere yapıştırılması gereken türden bir yüzü vardı. Onu gördüğünde güneş gözlüklerini çıkardı ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Sesine biraz sıcaklık katmaya çalışarak, "Merhaba Killian," dedi. Genç Gardiner kardeşe ilgili bir şey onu geriyordu. Sorun sadece olağanüstü yakışıklı olması değildi; Ingrid genelde güzel erkeklere şüpheyle ve düşmanca yaklaşırdı; onları kibirli, kendinden emin ve bencil bulurdu. Blake Aland ilk ve tek buluşmalarında bu gerçeği hemen hemen doğrulamıştı. Çirkin erkekleri tercih ederdi; Matt Noble çirkin olduğundan değil -hiç de değil- muhtemelen bu yüzden ona kızgındı, çünkü görünüşüne rağmen ondan hoşlanıyordu. Yakışıklı erkekler kadınların hayranlığını hak ettiklerini düşünürlerd ve Ingrid çok fazla şey varsayan insanlardan hoşlanmazdı.

Killian Gardiner kendini beğenmiş bir tavus kuşuydu ve gözlerinin üzerine düşen siyah saçları, yıpranmış tişörtü ve yırtık kot pantolonunun altındaki zayıf, yırtık vücuduyla ne kadar iyi görüldüğünü çok iyi biliyordu. Yapabilirdi

kalça kaslarının bel kemerinin üzerinde çıkıntı yapan oyulmuş V şeklini gördü. Partide tanıştıklarında ona ne iş yaptığını sormuş, o da kasıtlı olarak belirsiz bir cevap vermişti. Sonradan bunun nedeninin adamın pek bir şey yapmıyor gibi görünmesi olduğunu öğrenmişti. Killian'ın uçarı biri olduğunu, mevsimlere göre hareket ettiğini, Avustralya kıyılarında bir dalış teknesi işlettiğini, Alaska'da bir yük gemisinde mutfak şefi olarak çalıştığını duymuştu. Başka söylentiler de vardı: bir kızı hamile bıraktığı, hapse girdiği, uyuşturucu bağımlısı olduğu. Bunlar doğru olsun ya da olmasın, Ingrid bu kadar güzel bir adamın kesinlikle Kötü Haber olduğunu biliyordu ve aksini kanıtlayacak bir şey duymayı beklemiyordu.

"Kasabayı çoktan terk ettiğini sanıyordum," dedi. Killian partide sıkılmış ve meşgul görünmüyor muydu? "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Aslında sana yardım ediyorum," dedi ve ekstra büyük bir L.L. Bean bez çantayı alıp masanın üzerine koydu. Çantanın içinde rulo haline getirilmiş birkaç plan vardı. "Nişan partisinde Bran'den bunları istediğini duydum ve bu sabah bırakabileceğimi düşündüm."

"Oh-bu çok güzel! Onları bu kadar çabuk almayı beklemiyordum! Bran bana geri dönmesi gerektiğini söyledi; nerede olduklarından ya da var olup olmadıklarından bile emin değilmiş. Ne kadar harika!" Çantayı aldı ve saygıyla tuttu. Kütüphane, koleksiyondaki çizimlerden oluşan ve şehirdeki tüm önemli evlerin tasarım planlarını sergileyecek bir sergi hazırlıyordu. Bölgedeki en eski ve en önde gelen ev olan Fair Haven, katalogları için çok önemliydi. Mimari açıdan önemli pek çok evin planları bir yerlerde dururdu; eski sahipleri, değerli bir sanat eserini devretme geleneğinin bir parçası olarak bunları yeni sahipleri için bozulmadan saklardı.

Ingrid ellerini kavuşturdu ve bu kez çok daha sevgiyle baktığı Killian'a gülümsedi. Ne de olsa Killian'ın zamanını nasıl geçirdiği onu ilgilendirmiyordu. Hayatını tembellik ve ilgisizlikle harcamakta özgürdü. "Bu çok harika olacak!"

"Yardım edebildiğime sevindim," dedi Killian. "Ne düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyorum. Gerçekten ilginç bir eski ev, orada çok fazla tarih var. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa aramaktan çekinmeyin." Ingrid'in "Kütüphane Bağışları" için ana masanın yanında tuttuğu ahşap posta kutusuna baktı. "Nedir bu?"

Durumu açıkladı: kentin bütçe açığı, kütüphanenin belediye meclisinin elindeki tehlikeli kaderi.

Killian kaşlarını çatı. "Kapının yanında bir kutu tutarak para toplayamazsın. Ne yapman gerektiğini biliyorsun Ingrid, sadece senin sağlayabileceğin bir şey için ödeme yapmalarını sağlamalısın."

"Neden bahsettiğinizi anladığımdan pek emin değilim," dedi Ingrid, biraz kafası karışmış bir halde. "Ama planlar için teşekkürler." Adam gerçekten de çok çekiciydi, diye düşündü Ingrid, megawatt gücündeki gülümsemesinden faydalanarak. Planları sormadan bırakması ve kütüphanenin geleceğini gerçekten önemsiyormuş gibi sorması da çok düşünceliydi.

"Benim için bir zevk," dedi elini sallayarak. "Cumartesi günkü eğlencede görüşür müyüz?" Bir hastane hayır kurumu o hafta sonu saman yığınları ve danslarla dolu, North Hampton'ın her zamanki yaz temalı partisi olan bir "ahır partisi" düzenliyordu.

Ingrid başını salladı. Freya kendini sosyal ortamlara atmıştı ama Ingrid evde kalıp örgü örmeyi, kitap okumayı ve pikabında eski şarkıları dinlemeyi severdi. Eğer evden dışarı çıkmaya cesaret ederse, bu genellikle Hudson'la birlikte Truffaut'nun yeniden çevrimini izlemeye giden iki tavuk olurdu. "Ben gitmiyorum ama sanırım Freya gidiyor."

Freya'nın adı geçince Killian canlandı. "Öyle mi şimdi?"

Ingrid başıyla onayladı. "Demek kalıyorsun? Yaz boyunca mı?" "Sanırım öyle." Killian başını salladı. "Bakalım buralarda ne tür bir hareketlilik yaratabilirim." Göz kırptı. "Merak etme, ben

iyi."

"Sanırım seni buralarda göreceğiz." Ingrid başını salladı.

Killian neşeli bir şekilde veda etti ve motosikletiyle kükreyerek uzaklaştı, yapmak a kocaman

Gürültü o Çingiraklı ve

pencere camları.

Arka odaya döndüğünde Hudson kollarını kavuşturmuş onu bekliyordu. "Eee?"

"Peki ne?"

"Yakışıklı genç adam seni dışarı mı davet etti? Yoksa ikiniz sadece telefon numaralarınızı mı değiştiniz?" -bu noktada Hudson parmaklarıyla tırnak işareti yaptı- "Gelecekteki bir 'seks görüşmesi' için mi?" Dudakları sırtarak seğirdi. Hudson bazen kendi deyimiyle "gençlerin" dilini benimsemiş gibi yaparak otuzuna seksenine merdiven dayıyordu.

"Hayır!" Ingrid burnunu kırıştırdı. "Elbette hayır! Sadece Fair Haven'ın planlarını bırakıyordu. Bilirsin, gösteri için," dedi çantayı kaldırarak. "Ve her neyse, o daha çok genç."

"Oh." Hudson hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Quel dommage. Bir an için o kadar kendinden geçmiş görünüyordun ki bir randevun olduğunu sandım." Kart kataloğuna geri döndü. Arkaik bilgileri bilgisayara girmek gibi nankör bir görevi vardı. Uzun yıllar direndikten sonra kütüphane sistemi nihayet dijital ortama geçiyordu. Tek bir hassas parmağıyla avlanarak ve gagalayarak yazmaya başladı.

Ingrid başını salladı. Buhar çadırının altındaki çizimi kontrol etti. Onunla işi bittiğinde Gardiner'in planlarını buharda pişirmeye başlayacaktı. Sergi, genellikle yaz sezonunu kapatan kütüphane galasının bir parçası olarak Ağustos sonunda yapılacaktı. Bağış toplama etkinliği kütüphanenin son şenliği olacak ve elde edilecek tüm gelir, eğer iş oraya varırsa, taşınma masraflarının karşılanmasına yardımcı olacaktı.

Hudson'ın masasının yanında oturan Caitlin Parker konuşmalarını duymamış gibi yaptı. Diğerlerinin aksine Caitlin'in kitaplara ya da tasarıma özel bir ilgisi yoktu ve bu işe neredeyse tesadüfen girmişti. Yeterince hoş ve cana yakın biriydi ve asla dedikodu yapmazdı.

herhangi biri. Güzel ve tatlıydı, tıpkı bir anaokulu öğretmeni gibi. Ingrid Caitlin'i sevmek istiyordu, sevilmeyecek bir şey yoktu ama onu sıkıcı ve yavan buluyordu. Dürüst olmak gerekirse, kız neredeyse fazla nazikti; rezerve odasından çıkmasına izin verilmeyen nadir kitapları müşterilerin almasına her zaman izin verirdi ve gecikme ücretlerini asla ama asla tahsil etmezdi. Bu Ingrid'i deli ediyordu.

Üç kütüphaneci bir süre sessizlik içinde çalıştı, ta ki Hudson konuşana kadar. "Peki, onu gördünüz mü?"

"Kim?" Ingrid sordu.

"Stevie Nicks."

"Ne demek istiyorsun?"

Tam o anda Tabitha içeri girdi. Saçları uzun ve salaştı. Uzun bir tişört, yerleri süpüren bir etek ve kaftan benzeri dökümlü bir hırka giymişti. Tüm bunlar yetmişli yılların plajdaki hippie kızlarını andırıyordu.

Hudson nefesinin altında "Landslide" şarkısını mırıldanmaya başladı. "Bu kadar komik olan ne?" Caitlin başını kaldırarak sordu

Hudson bir kıkırdamayı bastırırken ve Ingrid genişçe gülümserken bilgisayar. "Anlamıyorum."

"Kendimi tuhaf hissediyorum," diye itiraf etti Tabitha, kapının yanındaki yerine otururken utangaç görünüyordu.

"Hayır, harika görünüyorsun. Gerçekten," dedi Ingrid ona. Tabitha'nın etrafında gümüşü tehditten eser kalmadığını görmek için bir pentagrama ihtiyacı yoktu; arkadaşı sağlık ve mutluluk yansıtıyordu. Düğümleri çözmek işe yaramıştı. Daha şimdiden büyü'nün Tabitha'nın bedeninde ilerlediğini, etrafında görünmez bir parıltı ördüğünü, çakralarını açtığını, havayı içeri aldığını, ruhunu özgürleştirdiğini, bedenini ve ruhunu yeni bir hayat yaratmaya ve onu dünyaya getirmeye hazırladığını görebiliyordu. Hafta ortasına kadar gebe kalacaktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Birlikte Olduğunuz Kişiyi Sevin

Bran yurtdışı seyahatinden dönmüştü ve o akşam saat onda North Hampton'a varmış olacaktı. Freya, Sal'ın yaz boyunca boşluğunu doldurması için işe aldığı barmen Kristy Hannagan'dan onun vardiyasını devralmasını istedi; aksi takdirde her zamanki gibi son çağrıya kadar çalışmak zorunda kalacaktı. Kristy'nin ailesi nesillerdir sahilde çalışıyordu; babası ve erkek kardeşleri ıstakoz trollerinde, erkek arkadaşı ise Japon gıda satıcılarına açık artırmayla sattıkları büyük gözlü ton balıklarını avlıyordu. Keskin bir dile ve kolay bir gülümsemeye sahip, çakmak gözlü bir kadındı ve kısa sürede Freya'nın kasabadaki en yakın arkadaşlarından biri haline gelmişti.

"Senin için sakıncası yok, değil mi Kris?" Freya sordu.

Kristy başını salladı ve ona geniş bir gülümseme verdi. "Hiç de değil. Eğer benim de böyle bir erkeğim olsaydı, ben de geceyi burada geçirirdim. Hadi, şimdi." Kristy iki kez boşanmıştı ve beş yaşın altında dört çocuğu vardı. Bardaki işini bir grup küçük çocukla uğraşmaya benzetiyordu. "Gemiye ben idare ederim."

"Sana bir borcum var," diye söz verdi Freya, makyajını tazelemek için tuvalete giderken Kristy'nin kalçasına şefkatle vurarak. Bran her an bara girebilirdi. Freya suçluluk duygusunu bastırmak için yüzüne su sıçrattı. Onu görmekten korkuyordu ama bunu daha fazla erteleyemezdi. Nişanlarını kutladıklarından beri birbirlerini ilk kez göreceklerdi. (Ve Killian'ı düşünüp yine kendini tekmeleyerek, ne kutlamalar yapmıştı, diye düşündü).

Kadın bara döndüğünde adam onu bekliyordu, her zamanki taburesinde oturuyordu, önünde bir gazete vardı

Koyu renk takım elbisesi ve kırmızı kravatıyla net ve erkeksi görünüyordu. "İşte buradasın," diyerek onu kendine çekti ve belini sıktı. "Hatırlat da seni bir daha asla terk etmeyeyim," dedi başını onun çenesinin altına eğerken.

O da güldü ve beni sıktı. "Beklemek zorunda kaldığın için üzgünüm ama Sal kendini iyi hissetmiyor ve Kristy'nin bakıcısı gelene kadar beklemek zorunda kaldım." Bran'i gördüğünde onun da aynı şekilde hissettiğini fark etmekten memnundu: onu ilk başta kendisine çeken o sıcak, katı sevgi. Hâlâ oradaydı. Bunca yıldır beklediği kişi oydu. Onun başını okşadı ve vücudunu onunkine yaklaştırdı, kalp atışlarındaki ani sıçrama hoşuna gitti. Böyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Ciddi bir şey mi? Zavallı Sal," diye sordu Bran, üzerinde aile arması bulunan altın yüzüğüne dokunarak.

"İyileşecek," dedi. "İnatçıdır ve alerji ilacını içmez."

"Ha!" Bran başını salladı. Bran kasabaya yeni gelmiş olsa da Freya, nişanlandıklarını duyurduklarında Sal'in ona onay vermesini iyiye işaret olarak algıladı. Sadece Bran, Sal'in ev yapımı kaçak içkisini sevdiğini söyleyen tek kişi olduğu için değil, gerçi bundan asla zarar gelmezdi. Sal bir keresinde ona, "Oğlun sessiz biri," demişti. "Tanınması zaman alan insanlardan biri. Bunu seviyorum. Kafanı şişiren ve hiçbir şey söylemeyen tüm bu geveze et kafalıları gibi değil."

"Toplantı nasıldı? Bütün para gitti mi?" diye alay etti. Freya'ya söylediğine göre amacı, mirasını ona daha çok ihtiyacı olanlara dağıtmaktı.

"Neredeyse." Güldü. "Üzerinde çalışıyorum."

"Sanırım biz Elizabeth ve Bay Darcy değiliz; at arabaları ve Pemberley benim geleceğim olmayacak." Darcy'nin belindeki eli kot pantolonunun biraz altına girip alttaki teni okşarken, bölgesini işaretlerken, onun kendisine ait olduğunu tüm dünyaya duyururken, dramatik bir şekilde içini çekti. Artık o kadar da utangaç değildi.

"Umarım çok hayal kırıklığı yaratmaz," dedi Bran sırtarak, çünkü cevabı zaten biliyordu. "Bu nedir?" diye sordu, yeni lamine kokteyl menülerinden birini eline alarak.

"Oh, önemli değil," dedi omuz silkerek, bununla gurur duysa da. Bauman'larla elde ettiği başarıdan sonra, erişim alanını genişletmek için cesaretlenmişti. North Inn'in barındaki yeni kokteyl menüsü anında büyük ilgi görmüştü ve bunun nedenini anlamak zor değildi. Büyük pembe harflerle ilan edilen Aşk İksirleri'nin tanesi on yedi dolardı. Sal'in yeni menüyle ilgili tek yorumu, birinci sınıf likör ve taze malzemeler kullanacaksa bunları ücretlendirmesi gerektiğiydi.

Infatuation: Hibiskus gülsuyu ve İngiliz cin karışımı. Akşam için başları döndürün ve yakıcı bir sevgiye ilham verin.

Dayanılmaz: Votka, püre haline getirilmiş kiraz, toz kedi kuyruğu ve limon suyu. Utangaçlar için değil. Çekingenliğinizi kaybetmeye hazır olun.

Karşılıksız: Germain likörü, ballı lavanta ve Prosecco. Özlemeyi bırakın ve sevmeye başlayın. Kalbinizin arzusunu yerine getirme garantili.

Sonsuza kadar: Ezilmiş papatya yapraklarıyla güçlendirilmiş iki kadeh en iyi Fransız şampanyası. Birbirlerine olan tutkularını yeniden alevlendirmeyi umanlar için.

"Sadece Sal için bir araya getirdiğim bir şey," dedi, ona çok fazla soru sormamasını umarak.

"İyi mal," dedi, elindekini kaydırarak. "Dokunduğun her şey altına dönüşüyor." Sadece Bran kulağa bayat gelmeden böyle şeyler söyleyebilirdi. "Bu arada, umarım parti seni çok fazla korkutmamıştır." Alnı kırıştı. "Eğlendin mi?"

"Çok güzeldi," dedi Freya. "Kolay kolay korkmam, o yüzden endişelenme." Hafif bir endişe titremesi hissetti ve Killian'ın, ikisinin sıkı bir kucaklaşmaya kilitlendiği görüntüsü birden aklına gelince, bu konuyu hiç açmamış olmayı diledi. Kadın

bir an için Bran'den uzaklaştı, altın sarısı saçları aniden kızaran yüzünü gizliyordu.

"Peki o işe yaramaz kardeşim hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, gülümsemesi hafifçe solmuştu.

Freya konuyu değiştirmeyi umarak, "O iyi," dedi. Neyse ki Bran ters giden bir şey fark etmemiş gibiydi. Bardan çıktılar ve el ele tutuşarak arabasına doğru yürüdüler, ikisi de birlikte oldukları için sessizce mutluydular.

Köprüden Gardiners Adası'na geçtiler ve Freya, Fair Haven'ın ve çevresindeki arazinin ne kadar iyi görüldüğüne bir kez daha hayret etti. Bran'ın tasarım değişikliklerini denetlediğini ve vahşi yaşamı ya da bitki örtüsünü rahatsız etmeden adanın doğal gelişiminin çoğunu olduğu gibi koruduğunu biliyordu. Arabayı garaja park etti ve motoru durdururken ona döndü. "Dinle, her şeyin çok hızlı geliştiğini biliyorum. Eğer

Eğer fikrini değiştirirsen, bir şeyi değiştirmene gerek yok. Anlayışla karşılarım. Seni bekleyebilirim. Sadece mutlu olmanı istiyorum." Sonra o nazik kahverengi gözleriyle ona baktı ve kız ona daha da çok aşık oldu. Yakından bakıldığında gözlerinin etrafında ince çizgiler oluşmaya başlamıştı ama bu sadece onu daha seçkin gösteriyordu. "Benden emin olmanı istiyorum."

"Tatlım." İç çekti. "Senden başka hiçbir şeyden emin değilim." Onu öpmek için kendine çekti ve o zaman onu bir aydan daha kısa bir süredir tanıdıktan sonra neden onunla evlenmeyi kabul ettiğini anladı. Ölümsüz hayatı boyunca tanıştığı onca erkek arasında, kendisini bu kadar güvende hissettiren tek kişi oydu. Sevgiyi dağıtan kadın, sadece onun güçlü kolları etrafındayken kendini sevilmiş hissediyordu.

Adil cennet karanlık ve örtülüydü ama Bran tepedeki ışıklardan hiçbirini yakmamayı tercih etti. "Şşşt ..." dedi. "Madam Grobadan'ı uyandırmayalım."

"Yapmayalım!" Freya da aynı fikirdeydi. Madam çocukların üvey annesi olabilirdi ama onları temelde o büyütmüştü ve Bran'ın hayatındaki zorlu varlığını sürdürüyordu. Freya ondan yarı korkuyordu ve nişan partisini onun yönetmesine izin vermişti.

ve tüm kararları verir, onun katı taleplerine uysalca boyun eğdi. Madam çocukları kendi çocukları gibi seviyordu ve korkutucu duruşu ve küçümseyici tavrıyla bazı açılardan gerçek bir kayınvalideden bile daha korkutucuydu.

Mümkünse ev, insanlardan arındırılmış geniş açık alanlarıyla partide olduğundan daha etkileyici görünüyordu. Kuyruklu piyano ay ışığında parıldıyordu ve Bran okyanusun sesini duyabilmeleri için Fransız kapılarını açtı. Ev o kadar büyüktü ki, ana salon bir orduyu barındırabilirdi ve konut kanadı da bambaşka bir posta kodunda olabilirdi. Freya bar arabasına doğru yürüdü ve Bran'a ekstra sek bir martini hazırladı. Şişelenmiş zeytinler biraz cılız görünüyordu ama parmağının bir dokunuşuyla sulu ve dolgun hale geldiler. Kadın zeytinleri teker teker Bran'e yedirdi ve Bran içkiyi bir dikişte bitirdi.

Bran bardağı bir kenara koyduktan sonra şöminenin yanındaki geniş kulüp sandalyelerinden birine oturdu ve kravatını gevşetti, bu ona kucağına oturmasını istediğini söylemenin bir yoluydu. Başlangıçta o kadar kararsız ve tereddütlüydü ki, sanki kızın onu kabul edeceğine inanmaya cesaret edemiyordu. Erkeksi kibarlığı çok çekiciydi ve kız hemen onun kucağına oturdu, böylece uzun, kalın, kıvrıkcık saçları yüzüne değdi. Onu açlıkla kendine doğru çekti ve kısa süre sonra elleri elbisesini başının üzerinden kaydırıyor, kemerini çözüyor ve pantolonunu çıkarmasına yardım ediyordu.

"Peki ya ?" diye sordu. "Senin odana geçelim mi?"

"Kilometrelerce uzaktalar ve uyuyorlar. . . . Sessiz olacağız," diye fısıldadı.

Ay ışığında vücudu bir heykel kadar mükemmel görünüyordu; kendini onun üzerine bıraktığında, birlikte nazikçe hareket ettiklerinde, her itişte yeniden açılmış gibi hissettiği duyguların, kırılmanın ve alınmanın telaşıyla nefesi kesildi. Adam inledi, yüzü arzuyla gerilmişti, onu kaldırırken ikisi hâlâ birleşmişlerdi; sonra

Onu yere yatırmış ve ters çeviriyordu, böylece sırtı önünde diz çökmüştü, başı ellerinin arasındaydı, onu belinden tutuşu, içine doğru itiş, onu her yöne hareket ettirirken ellerinin güçlü oluşu, şimdi sırtında, şimdi karnında, şimdi üstünde, gücüne hükmediyor ve onu soluk soluğa bırakıyordu. Kontrol her zaman ondaydı ve kendisini onun kadar iyi hissettiren biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi, değil mi? ?

Başka biri daha vardı.

Görüntüyü kafasından uzaklaştırdı ... ama işte oradaydı.

...

Killian, kot pantolonunun fermuarını açarken güçlü elleri eteğinin altındaydı. . . .

Oraya ait değildi. Özellikle de şimdi. . . . Neden onu düşünüyordu ki? Bunu istememişti. Onu hiç düşünmek istemiyordu, hele şu anda hiç istemiyordu ama dizlerinin üzerinde nasıl durduğunu, onu nasıl ağzına aldığını, tadına baktığını, Killian'ın kendisini ona doğru ittiğini ve arzudan patlayacağını düşündüğünü hatırlamadan edemiyordu.

...

Hayır, dur lütfen. . . . Bunu düşünmeyi bırakmalıydı ... bunun hakkında hayal kurmayı bırakmalıydı ... onu düşünmeyi bırakmalıydı

Sonra tekrar Bran'in kucağına oturdu, Bran'in elleri onun göğüslerindeydi, onun elleri de Bran'in ellerinde, yoğuruyor ve çimdikliyordu. Yumruklarını sıktılar ve kalçalarını Bran'in kucağına dayadı, çılgınca, ritmik temposunu sürdürdü ... ve Killian'ın görüntüsünü uzaklaştırdı ... onun yerine Bran'in yakışıklı yüzüne, vücuduna ve şehvetine odaklanmaya çalıştı

Ama iradesi dışında, diğer yüz aklına geri geldi. . . .

Elinde değildi, bunun yanlışlığı, geçen gece kendi nişan partisinde yaptığı şey -ikisi küçük banyo duvarına yaslanmış, bacakları

Killian'ın beli kendini onun içine doğru iterken, şimdi yaptığı şeyle birleşince ... inledi ve bir erkekle birlikte olurken başka bir erkeği düşünmenin kötü hissine kendini kaptırdı. . . . Dudaklarını ısırdı ve vücudu spazmlarla sarsılırken kontrolünü kaybetti. . .

Aynı anda, onun altında, Bran muhteşem bir kükreme çıkardı (sessiz olmak için çok fazla!) ve titreyene ve hareketsiz kalana kadar vücudunu tekrar tekrar ona çarptı ve birbirlerine yığıldılar, vücudu özlemin acısını hissetti. ondan çok yavaşça çekildi.

Bran, olağanüstü şansının büyüklüğüne inanamıyormuş gibi tatlı bir minnettarlık jestiyle onu yanağından öptü. Freya onun dudaklarını teninde hissederek gülümsedi, tüm vücudu titriyordu ve gözlerini açtığı anda koridorun gölgesinde bir figürün hareket ettiğini gördü.

Ne de olsa yalnız değillerdi.

Biri onları izliyordu; siyah saçlı ve ısıltılı, akuamarin gözlü, onu sadece zihninde büyüleyen adam gibi biri.

Ama tekrar baktığında Killian gitmişti.

ONUNCU BÖLÜM

Cadı İşi

Tıpkı Ingrid'in tahmin ettiği gibi, Tabitha kısa sürede hamile kaldı. Haberin kasabada yayılması sadece bir hafta sürdü ve bazı kadınların da yerel kütüphanecilerinin sorunlarına yardımcı olup olamayacağını görmek istemeleri için sadece birkaç gün geçmesi gerekti. Haziran ayının parlak bir Pazartesi sabahı, ısıllı parlayan anne adayı, ana tezgâhın etrafında toplanan bir grup kadını daha hikâyesiyle eğlendirdi. Daha önce de duymuşlardı ama bu Tabitha'yı anlatmaktan alıkoymadı ve dinleyicileri Ingrid'i görmek için sıralarını beklerken bir kez daha dinlemekten yeterince mutlu oldular.

"Doktorlar bunun tıbbi bir mucize olduğunu söylediler! Çünkü test sonuçlarımız kötü çıktı. Hamile kalmamın neredeyse imkansız olduğunu söylediler ama oldu! Hepsi Ingrid sayesinde! Stephanie Curran için ne yaptığını duydun mu? Onu hiç geçmeyen o kızarıklıktan kurtardı! Yemin ederim, bu kadın mucizeler yaratıyor! Mucize yaratan değil ama bir tür cadı belki!"

"Cadı!" Mona Boyard biraz şaşırmış bir halde tekrarladı.

Hudson elini kalçasına götürerek, "Cadı, lütfen," diye araya girdi. "Burası North Hampton. Biz 'özel bakıcı'yı tercih ediyoruz. Bilirsiniz, bir okuyucu ya da medyum gibi," dedi parlak bir sesle.

Kimse Ingrid'in insanlara nasıl yardım ettiğini tam olarak bilmiyordu, sadece belirgin bir tıbbi ya da bilimsel açıklama olmadan işe yaradığını biliyordu. Yani bir çeşit sihir olmalıydı? Ama bu çağda büyüye kim inanırdı ki? North Hampton'lı kadınlar buna ne dendiğini umursamıyordu, sadece işe yarıyorsa kendileri için istiyorlardı.

Ingrid ilk başta Tabitha'nın hamileliğini üstlenmek ya da daha fazla yardım veya tavsiye vermek istememişti ama kısa süre sonra bunu reddetmekte zorlandı. Tabitha'ya doğurganlık tılsımını verdikten sonra gökyüzünde şimşek çakmadığına göre, isteyen herkese yardım etmek adil bir davranış gibi görünüyordu. Belki Freya haklıydı, belki o kadar uzun zaman geçmişti ki Konsey onları unutmuştu, belki bu sefer bir şey çıkmayacaktı. Ingrid bu riski göze almaya hazırdı. Bunu inkâr da edemezdi: yeniden büyü yapmak sadece zevkli değil, aynı zamanda ona bir amaç duygusu da veriyordu. Hayatında yeniden bir anlam vardı. Doğuştan gelen yeteneklerini inkâr ederek, kendini sonu gelmeyen küçük işlere gömerek ve bir kütüphanede işe girerek çok fazla zaman ve çaba harcamıştı: elbette hoşuna giden bir işti ama yine de. Dünyaya bunun için gelmişti. Bu kısıtlamanın canı cehenneme, bunca yıldan sonra bir geçiş hakkı kazandıklarına emin miydiler? Belki Konsey farkına bile varmazdı. Ayrıca, Kuzey Hampton vatandaşları aydınlanmıştı, ne korkak ne de batıl inançlıydılar. Meraklı ve şüpheciydiler ama yeni bir şeyler denemeye de istekliydiler.

Her yalvaranın hikâyesinde alışılmadık bir kötü şansla karşılaşınca şaşırdı. Bazı sorunlar küçük olsa da normal anlamda çözülmesi imkânsızdı: hiçbir ilacın iyileştiremediği tuhaf ağrılar ve sızılar; geçici körlük, tuhaf baş ağrıları, sık sık görülen kâbuslar. Tabitha'dan çok daha genç olan birkaç kadın da gebe kalmakta güçlük çekiyordu, ruhları ilk kez iş arkadaşında gördüğü gümüşü kütle tarafından engellenmişti. Ingrid çok çalışıyor, pentagramlar yaratıyor, konik mumlar yakıyor, birkaç küçük düğüm, bir tılsım ya da bir iki büyü yapıyordu. Hudson'ın deyimiyle müşterileri sadece öğle yemeği saatinde kabul ediyordu. Ne de olsa planlaması gereken bir sergi ve buharlaştırması gereken belgeler vardı. Bunun karşılığı olarak Ingrid, karşılayabildikleri kadarını kütüphane fonuna bağışlamalarını istiyor, insanlardan istedikleri ve onlara verebileceği bir şey için ücret alarak para topluyordu.

Belki o bütçedeki açığı kapatabilir ve hırslı belediye başkanları kütüphaneyi satma fikrinden vazgeçebilir.

Son ziyaretçisi otuzlu yaşlarının sonlarında çekici bir kadın olan Emily Foster'dı. Emily, deniz manzaraları ve atları resmettiği devasa soyut duvar resimleriyle tanınan, kasabada saygın bir sanatçıydı. Kendisi gibi sanatçı olan kocası Lionel Horning ile birlikte şehrin kıyısında hayvan yetiştirdikleri bir çiftlikte yaşıyordu. Beauchamp'lara taze yumurta ve süt stokluyorlardı ve Joanna bahçesinden düzenli olarak sebze bıraktığı için hiçbir zaman ödeme istemediler. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Ingrid sordu.

Emily burnunu silerken, "Bu çok tuhaf bir şey," dedi. "Ama bir şeye ihtiyacım var Bilmiyorum, bu çok aptalca.

.."

"Burada yargılama yok, Em," diye söz verdi Ingrid.

"Ben sadece . . . Son zamanlarda odaklanamıyorum. Daha önce hiç böyle bir sorunum olmamıştı... tıkanmak, anlıyor musun? Ama sanki resim bile yapamıyorum. . . Bu çok garip. Yani, elbette arada bir tıkanırsınız. Ama iki hafta oldu ve bir türlü konsantre olamıyorum. Sanki zihnim bomboş, hiçbir şey göremiyorum, ne bir şekil ne de başka bir şey... Sadece grilik." Bir kahkaha attı. "Sanatçı tıkanıklığını tedavi edebilir misin?"

"Deneyebilirim," dedi Ingrid.

"Teşekkür ederim." Emily'nin gözleri yaşardı. "Birkaç ay içinde bir sergim var. Gerçekten minnettar olurum."

Emily'yi bir pentagramın içine yerleştirdi, mumu yaktı ve ruhunu değerlendirdi. Evet, oradaydı, aynı gümüşü kütle, gövdesinin tam ortasındaydı ve Ingrid artık onu çekip çıkarmada oldukça ustalaşmıştı. Ingrid bunun sadece yaşamın yaratılmasını engellemediğini, aynı zamanda yaratım sürecinin kendisini de engellediğini fark etti. Ingrid bir noktada Joanna'ya bundan bahsetmesi gerekebileceğini düşündü. Son zamanlarda rastgele olamayacak kadar çok örnek vardı. Burada garip bir şeyler oluyordu.

Öğleden sonra Ingrid asıl işine döndü ve Gardiner'ın planlarını sergi için hazırlama görevine başladı. Konferans masasının başında durdu ve ağır çizim setini yavaşça açtı. Sayfalar neredeyse masa kadar büyüktü ve kâğıtlar sararmış ve kırılıyordu. Ingrid, vaziyet planını bulana kadar sayfaları ustalıkla karıştırdı. Her zaman oradan başlardı. Bir dizi tasarım planı bir bakıma roman gibiydi, inşaatçı için hazırlanmış bir metin, evin nasıl inşa edilmesi gerektiğine dair mimar tarafından yazılmış bir hikaye. Vaziyet planı romanın giriş bölümü gibiydi.

Vaziyet planında, merkezde tek bir noktayı çevreleyen dalgalı eşmerkezli çizgiler, Fair Haven'ı temsil eden koyu kurşun kalemle çizilmiş bloklu bir şekil görölüyordu. Ağır kurşun kalem çizgilerini incelemek için yakından eğildi. Her çizim seti kendi anahtar dilini içeriyordu: evin her bir bölümü için özel çizimlere yol açan semboller ve işaretler. Bir tasarım seti, vaziyet planından ana kat planına, belirli yüksekliklere ve detaylara kadar dışarıdan içeriye doğru çiçek açtı.

Çizim setinde ilerlerken zihninde evin bir görüntüsü oluşmaya başladı. Ana kat planındaki anahtardan ana balo salonunun yüksekliğine baktı ve doğru okuduğundan emin olmak için geri döndü. Bu garipti. Kot anahtarı vaziyet planında bulunandan farklıydı. Çoğu mimari anahtar küçük bir dairenin içinde "A 2.1 /1" gibi rakam ve harflerden oluşurdu, ancak bu numara etiketi kıvrımlı desenlerle özenle süslenmişti.

Ingrid bir sandalye çekti, böylece oturup küçük kartuşa daha yakından bakabilecekti. Şekillerden oluşan yoğun desende ilgi çekici bir şeyler vardı. Girdap gibi dönen çizgiler, art nouveau'nun arabesklerini andıran çiçeksi bir yapıya sahipti ve onlara bakmaya devam ettikçe şekiller harflere benzemeye başladı; ama eğer harflerse, anlayamadığı ve daha önce hiç görmediği bir dilden geliyorlardı. Bunlar Mısır hiyeroglifleri ya da

Dünyada geçirdiği süre boyunca aşına olduğu herhangi bir ölü dil.

Daha fazla çizimi gözden geçirdi ve benzer şekilde dekore edilmiş birkaç etiket buldu, sadece oda etiketleri ve duvar etiketleri değil, aynı zamanda her biri ayrıntılı bir yazıyla süslenmiş ve her biri diğerine benzemeyen demirbaşlar ve yüzeyler için etiketler. Daha önce hiçbir çizim setinde buna benzer bir şey görmemişti. Ingrid standart mimari anahtarlara aşınaydı ve anahtarların etrafına yazılanların herhangi bir inşaatçı ya da müteahhit için olmadığından emindi. Çizim anahtarları okuyucuyu bir çizimden diğerine taşımak içindir ama bu anahtarların içinde başka bir işlev gizliydi, evin mimarisi ya da inşaatıyla hiçbir ilgisi olmayan bir işlev.

Ingrid cebinden telefonunu çıkardı, garip etiketlerden birini yakınlaştırdı ve fotoğrafını çekti. Bir e-postanın içine attı. Bu dili okuyamasa da, her zaman cebinde taşıdığı mektupları düşünerek okuyabilecek birini tanıyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Hayatının Güneşi

Demek büyükanne olmak böyle bir şeymiş. Joanna bu özel deneyimi hiç yaşamamıştı. Yüzyıllar boyunca yalnız yaşamayı seçen o bekâr kızlarıyla değil. Belki de bu kılık değiştirmiş bir lütuftu: tüm o yarı-tanrıları yaratmanın Yunanlılar için ne yaptığına bakın. Dağınık. Belki Bran'le evlendiklerinde Freya fikrini değiştirdi ama Ingrid muhtemelen ümitsiz vakaydı.

Hiç şüphe yoktu ki, küçük Tyler Alvarez onun kalbini fethetmişti. Böğürtlenli turta olayından sonra Joanna, tıpkı kızları gibi, sihrini uygulama konusunda giderek daha cüretkâr hale gelmişti. Onu şaşırtmaktan zevk alıyordu. Onun oyuncak askerlerine hayat veriyor ve birliklerini savaşa göndererek saatler geçiriyorlardı. Joanna oyun odasında oyuncak ayılar konuşuyor ve kuklalar ipsiz dans ediyordu. O bir dadı ve hokkabazdı, en iyi oyun arkadaşıydı. Ona Ingrid'in evcil griffinini bile gösterdi. "Bu Oscar," dedi ona. "Aile dışında kimsenin onu görmesine izin yok. Ama onunla tanışmanı istiyorum."

Oscar Tyler'ın eline sokuldu ve Tyler ona en sevdiği atıştırılabilir olan Cheetos'u yedirirken aslan kuyruğunu gururla salladı.

"Bu bizim sırrımız," dedi.

Sözünün eri olan dört yaşındaki çocuk, Joanna'nın yapabildikleri hakkında ailesine hiçbir şey söylemedi. Ayrıca, Joanna için birkaç cansız nesneyi hayata yaklaştırmak kolaydı. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğu eğlendirmek için fazla bir şey gerekmiyordu.

O öğleden sonra bahçeyle uğraşıyordu. Evin arkasında her zaman derli toplu küçük bir yatak bulundururdu. Küçük bir şey,

Tabii ki her şeyin büyümesini sağlama konusundaki yetenekleriyle Hamptons'daki en büyük, en sulu sebzelere sahipti. Mısır ve kabak, salatalık ve lahana, basketbol topu büyüklüğünde biftek domatesleri yetiştiriyordu. Cep telefonu çaldığında küçük tarlasını ayıklıyordu. Numaraya baktı ve arayanın Sunshine Anaokulu olduğunu görünce kalbi hızla çarpmaya başladı. Okul gün içinde aramayı alışkanlık haline getirmemişti, bunun tek bir anlamı olabilirdi: Tyler'a bir şey olmuştu. Telefonu açarken elleri titremeye başladı.

"Joanna?" diye sordu müdürün sakın sesi. Marie May okulu otuz yıl önce kurmuştu ve North Hampton gibi herkesin birbirini tanıdığı küçük bir kasabada iki kadın bakkalda, benzin istasyonunda ya da manavda karşılaştıklarında sık sık ayaküstü sohbet ederlerdi.

"Marie, sorun ne?" diye sordu. Eğer Tyler'a bir şey olduysa, müdürün sesi o kadar da hoş çıkmazdı, dedi kendi kendine. Kafasını çarpmış ya da kendini kötü yaralamış olsaydı, Marie'nin sesi biraz daha paniklemiş gibi çıkardı, değil mi? Joanna, Ingrid'in geleceği görme yeteneğinin kendisinde de olmasını diledi. Neler oluyordu? Okul neden şimdi onu arıyordu? Gracella çocuğu saat dokuzda bırakmıştı ve Joanna'nın onu saat ikide alması gerekiyordu. Bugün ona bir güçlendirme büyüsünün yardımıyla nasıl yok edilemez sabun köpüğü yapılacağını gösterecekti.

"Hayatım, panikleme istemiyorum ama Tyler'da bir sorun var. Düşmedi ya da kendine zarar vermedi ama ağlamayı kesmiyor. Onu sakinleştirmek için her şeyi denedik, anne ve babasını da aradım ama açmıyorlar. Başka bir acil durum irtibat kişisi olarak listelenmişsiniz. Sakıncası yoksa . . . ?"

"Aman Tanrım! Tabii ya! Hector ve Gracella New Jersey'de kardeşinin taşınmasına yardım ediyorlar. Çocuktan ben sorumluyum. Hemen orada olacağım."

Joanna'nın kalbi o kadar hızlı atıyor ve bacakları o kadar titriyordu ki uçuşunu fark etmesi bir an sürdü. Her nasılsa tırmığından bir süpürge sopası çıkarmış ve hala kova şapkasını ve bahçe terliklerini giyerek gökyüzüne doğru havalanmıştı. Uzun ağaçların ve çardaklı evlerin üzerinde zum yaparak yükseliyor, bulutların altında kendini aşağıdaki gözlerden korumaya özen gösteriyordu. Bu kesinlikle kurallara aykırıydı ama pek de umurunda değildi; nefes almak kadar doğal bir şeydi bu. Büyünün hayatına girmesine bir kez izin verdiğinde, sanki her zaman onun bir parçası olmuş gibiydi. Tyler neden ağlamayı kesmiyordu? Sorun neydi? Marie endişesini gizlemeye çalışacak kadar kibardı ama Joanna onun sesinde gerçek bir korku notası okudu.

Tyler hiç ağlamazdı. Joanna'nın tanıdığı en neşeli çocuktü, parıldayan gözleri ve sevimli cimcime yüzüyle eski moda bir şekilde neşeliydi. Elbette mükemmel olmaktan çok uzaktı; dört yaşındaki pek çok çocuk gibi ara sıra büyük öfke nöbetleri geçirirdi, özellikle de biri ona en sevdiği dört besin grubunun dışında bir şey yedirmeye çalışırsa. Sadece elma, ton balığı, akvaryum balığı krakeri ve tatlı yerdü. Annesinin sandviçleri için yaptığı ekmeğı koklayarak doğru türden olduğundan emin olmaya çalışırdı, aksi takdirde yemezdi. Joanna çocuğun başına bir şey geleceğini düşündükçe kalbinin sıkıştığını hissediyordu.

Günüşığı Anaokulu, metal bir kapıyla çevrili iki alçak kulübede yer alıyordu. Joanna ne zaman Tyler'ı alsa, elinde her zaman yaptığı bir tür sanat projesi olurdu - kağıt tabağı yapıştırılmış makarna ya da yeni bir tuvalet rulosu - ve ekleri olan neşeli bir haftalık bülten vardı: kum havuzundaki çocukların fotoğrafları veya videoları. Temiz, güvenli ve mutlu bir okuldu ve Tyler oraya gitmekten keyif alıyordu. Güvenlik kapısının şifresini unuttu ve kapının hızla açılması için elini salladı. Zaman yoktu; çocuğı hemen görmek istiyordu. Joanna, zihni kıyamet korkularıyla dolup taşmaya başlarken bile panik yapmamasını söyledi. Çok fazla

Günümüzde çocukları etkileyebilecek birçok hastalık, tedavisi olmayan bir sürü grip ve gelişmekte olan bir bağışıklık sistemine saldırabilecek gizemli rahatsızlıklar. Koşarken en kötüsünü hayal etmeye başladı: domuz gribi, menenjit, stafilokok enfeksiyonu. Marie ofisindeydi ve Joanna'yı görür görmez ayağa kalktı. "Durumu iyi, hâlâ ağlıyor. Sizi telaşlandırmak istemem ama aramanın en iyisi olacağını düşündüm..." dedi.

O anda öğretmenlerden biri, Tyler'ın en sevdiği iri yarı, tatlı bir Jamaikalı kadın, kucağında ağlayan çocukla içeri girdi. Tüm yüzü kıpkırmızıydı ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, tombul yanaklarından aşağı koca koca gözyaşları dökülüyordu. Sağ kulağını işaret etti ve uludu.

"Çok özür dilerim, her şeyi denedik," diye özür diledi öğretmen. "Birkaç çocuk kötü bir virüs kaptı ve bu yüzden son birkaç gündür okula gidemiyorlar. Muhtemelen Tyler da kaptı."

"Muhtemelen kulak enfeksiyonudur; çok ağırlıdır," dedi Marie bilgili bir şekilde. "Kusmadığı ya da ateşi olmadığı için ambulans çağırmak için biraz erken olduğunu düşündük ama belki de en iyisi onu çocuk doktoruna götürmektir."

"Elbette, elbette," diye onayladı Joanna, ağlayan çocuğu kollarına alıp ıslak yanaklarından öperek. "Tylerino," dedi nazikçe, "her şey yoluna girecek bebeğim." Aceleyle vedalaştı ve teşekkür ederek kapıdan çıktı, takunyaları çakıl taşlı patikada takırdayarak ilerliyordu.

Doktorun muayenehanesi sadece birkaç blok ötedeydi, ki bu iyi bir şeydi çünkü Joanna acelesinden bir aracı olmadığını unutmuştu. Hemşire gelir gelmez onları bir muayene odasına götürdü. Tyler hâlâ ağlıyordu, ama artık yumuşak bir şekilde, bitkin hırıltılar ve burnunu çekerek. Gömleği terden sıırılsıklam olmuştu. Joanna onun elini sıkıca tuttu ve Marie'nin haklı olduğunu umdu. Bu sadece bir soğuk algınlığı, ters giden bir virüstü. Her iki kıza da gençliklerinde bakmış olan doktor Tyler'ı muayene etti ve kararını verdi. Tabii ki kızlar hiç hasta olmamışlardı,

hayatları boyunca bir kez bile. Ölümsüzler olarak hastalıklara karşı bağışıklıkları vardı.

"Kötü bir kulak iltihabı vakasına benziyor. Ortalıkta dolaşiyor," dedi dil basacağını kaldırırken.

"O da ne?" Joanna çocuğa sıkıca sarılarak sordu.

"Kulak enfeksiyonu." Antibiyotik rejimi için defterine bir reçete yazdı. "Hepsini aldığından emin olun. Yasal vasisi siz misiniz? İlaçlar için bir onay imzasına ihtiyacım olacak."

Joanna içinin rahatladığını hissetti. "Hayır, değilim ama mümkün olan en kısa sürede size ulaştıracağım. Bu akşama kadar şehre dönmüş olurlar." Tyler sonunda ağlamayı bıraktı ve şimdi burnunu çekip gözlerini kırptırıyordu. Hemşire ona bir çıkartma ve ağrısı için bir çay kaşığı çocuk Tylenol'u verdi.

"Dondurma?" Joanna onu yanağından öperek önerdi.

Küçük çocuk başını salladı, konuşamayacak kadar yorgundu. Joanna ona sıkıca sarıldı. Tyler iyileşecekti. Sıradan bir ilaç için hiç bu kadar minnettar hissetmemişti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kütüphane Cezaları

Ingrid ertesi gün işe geldiğinde e-posta kutusunda bir mesaj vardı. Gözlerini bilgisayar ekranına dikti. Tasarım anahtarının fotoğrafını daha dün öğleden sonra göndermişti ve adam çoktan cevap vermişti. Bunu bekliyordu ama yine de ondan bu kadar çabuk haber almak onu şaşırtmıştı.

<<senden haber almak güzel. ilginç bir şey bulmuşsun. sana analizle döneceğim. uzun zaman oldu. sanırım bu mektuplarımı aldığın anlamına geliyor>>

Evet, mektuplarını alıyordu. Onları okumaktan neredeyse bıkmıştı, gerçekten, ama mektuplar kesilirse nasıl hissedeceğini merak ediyordu. Bir hafta geçse ve hiç mektup gelmese, daha mı mutlu olurdu yoksa daha mı üzülmüdü? Şakaklarına masaj yaptı. Ona cevap vermemeliydi. Annesi ve kız kardeşi bunu asla onaylamazdı. Ama bu onunla, onlarla ya da hatta onunla ilgili değildi. O süslü tasarımlı anahtarlarda bir şey vardı. Önemli bir şey, bunu hissedebiliyordu, unuttuğu bir şey ve bunu nasıl çözeceğini bilen tek kişi oydu. Şifrenin gizemini çözmesine yardım edebilecek tek kişi. Ona cevap yazdı.

<<Mektuplarınızı aldım. bir araya gelmek için doğru zaman olduğundan emin değilim. ama yine de bana bu konuda yardımcı olabileceğinizi umuyorum>>

Cevap anında geldi.

<<Tabii ki. Sormana gerek olmadığını biliyorsun. >>

İç çekti ve bir yanıt göndermedi. Hudson'ın deyimiyle "cadı saati" gelmişti. Ana masanın önündeki kuyruk kapının dışına taşmıştı. Kadınlardan bazıları kütüphane açılmadan önce de oradaydı. Bir süredir

Bütün sabah sabırla beklediler, bazıları rafları inceledi, bazıları kitap okudu, çoğu sadece durup beklemekten memnun kaldı. Ingrid'in çalışmalarının etkileyici sonuçları gelmeye devam ediyordu: kesilen kâbuslar, iyileşen garip ağrılar ve sızılar, pozitif çıkan hamilelik testleri.

Kocasıyla yeni barışmış olan Becky Bauman ilk müşterilerinden biriydi. Becky, Ingrid'in masasının karşısındaki koltuğa oturdu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Ingrid sordu.

"Bunu sormak için doğru yer burası mı ya da yardım edebilir misiniz bilmiyorum. Ben sadece . . . Evimiz perili gibi hissediyorum. Geceleri çok garip bir hisse kapılıyorum, sanki orada biri varmış gibi. Ross hiç hissetmemesine rağmen buraya gelmemi söyledi. Ama evde başka bir varlık olduğundan eminim. Işıklar bir açılıp bir kapanıyor. Televizyon garip zamanlarda açılıyor. Hayaletlere inanır mısın?"

"Hayır," diye yavaşça cevap verdi Ingrid. Hayaletler diye bir şey yoktu ama insanların hayalet olarak adlandırdığı şeylerin -gölgeli ışıktaki görülen hayalet ve hortlakların yanı sıra diğer doğaüstü olayların- genellikle fiziksel dünya ile glom dünyasının, diğer taraftakilerin görüş alanlarının hemen ötesinde başka bir dünyanın varlığını hissedebilecekleri kadar birbirine yaklaştığı bir dikişin kenarına yakın olmaktan kaynaklandığını da biliyordu. Dikişin kenarlarının Joanna'nın uzun zaman önce Kuzey Hampton'a taşındıklarında yaptığı güçlü bir bağlama büyüğü tarafından tutulması gerekiyordu. Ingrid'e göre büyülerin yaşlandıkça azalması ve zayıflaması çok doğaldı ama daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Becky'ye, sınırları sıkı tutmaya ve sinir bozucu paranormal rahatsızlıklardan kurtulmaya yardımcı olacak bir tılsım yaptı - artık sabahın üçünde bangır bangır televizyon sesi duyulmayacaktı.

Ingrid, ofisine beklenmedik bir ziyaretçi gelene kadar her zamanki gibi açıklanamayan şikayetlerle ilgilendi.

"Merhaba." Matt Noble ofise girdi. O kadar uzundu ki karşısındaki küçük taburede otururken komik görünüyordu

Masa. "Duyduğuma göre insanlara yardım edebiliyormuşsun."

"Evet. Seni buraya getiren nedir Matt?" Ingrid eteğini düzelterek ve onun gözlerinin içine tam olarak bakamayarak sordu. Onun yanında telaşlı bir kız kurusu gibi davrandığı için kendine kızgındı.

Matt masanın üzerinde öne doğru eğildi ve kadın kendini onun berrak mavi gözlerine bakmaya zorladı. "Bir sorunum var..." dedi boğuk bir sesle.

"Hangisi?"

"Bu kızdan hoşlanıyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Akıllı, güzel, tatlı ve insanları gerçekten önemsiyor gibi görünüyor. Ama karşılığında benden hoşlanıyor gibi görünmüyor."

Ingrid gerildi. "Anlıyorum."

"Yani sanırım. . . . Ona çıkma teklif ettiğimde nasıl evet demesini sağlayabilirim?" Gözleri parladı ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

Kaşlarını çattı. Ingrid insanların kendisiyle dalga geçmesinden hoşlanmazdı; bir espri anlayışı vardı ama espri konusu kendisiyken yapılan şakalardan hoşlanmazdı. Onun hakkında konuştuğu çok açıktı ve eğer bu ona çıkma teklif etme şekliyse, gerçekten daha iyi bilmeliydi. Ingrid kendi kendine, onu nazıkçe yüzüstü bırak, dedi. Zavallı adam belli ki ona aşık ve onun duygularını incitmek istemiyordu. Tamamen kalpsiz değildi.

"Dinle Matt, sen harika bir adamsın ama ben ..."

"Dostum! Gerçekten Caitlin'in benimle çıkmayacağını mı düşünüyorsun?" diye araya girdi.

Ingrid'in kendini toparlaması bir saniye sürdü ama o an dedektif farkına varmadan geçip gitti. Caitlin hakkında konuşuyordu. İş arkadaşından. Kitap bile okumayan kızdan. Ingrid kızı işe aldıkları zamanı düşündü. Yakışıklı kanun adamının kütüphaneyi düzenli olarak ziyaret etmeye başladığı zamanlardı. Yani tüm o zaman boyunca Ingrid'le değil Caitlin'le ilgilenmişti. O kadar yanılmıştı ki, bu utanç vericiydi. Öyleyse neden iş arkadaşının adını söylediğinde kalbi biraz kırılmıştı? Bu onun

Kimi sevdiğini önemsiyordu. Gerçekten de inanılmaz derecede rahatlamıştı. Ona sıkı bir gülümseme verdi. "Aslında bu tür şeyler benim alanım değil. Romantizm yani. North Inn'deki kız kardeşimle görüşsen daha iyi olur. Ondan sana yeni kokteyl menüsünden bir içki hazırlamasını iste. Bana anlattıklarının aynısını ona da anlat, belki sana yardımcı olur."

"Bu doğru mu?" diye sordu.

Başını salladı ve onu hızlıca ofisinden dışarı çıkardı. Saatine baktı. Sadece bir saat çalışmayı planlamıştı ama saat neredeyse iki buçuktu ve henüz öğle yemeği yememişti. Freya ona buğday ekmeği üzerine ton balıklı salata sandviçi yapmıştı. Freya'nın yaptığı her şey gibi bu da genellikle lezzetliydi ama nedense bugün tadı kum gibiydi.

Oh, pekala. Yani yanlışmışım. Caitlin'den hoşlanıyor. Caitlin'i kim sevmez ki? Kitapları ciddiye almayan, kütüphane cezaları ve el yazmalarının doğru bakımı hakkında dersler vermeyen ve eski evler ve tasarım hakkında konuşarak insanları sıkmayan Caitlin'i kasabadaki herkes severdi. Caitlin'e "Frigid Ingrid" gibi kötü lakaplar takılmıyordu ve insanlar onun tılsım ve büyü için sıraya girdiği için soğuk ya da tuhaf olduğunu düşünmüyordu. O sadece hoş, normal bir kızdı, oldukça sıkıcı olsa da güzeldi, Ingrid'in asla olamayacağı, hiçbir zaman olamadığı türden bir kızdı.

Tatsız yemekten sonra Ingrid Matt Noble'ı bir daha düşünmemeye kararlı bir halde belgelerinin bağına döndü.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Artçı Sarsıntılar

Buraya gel kadın," diye homurdandı Bran ve Freya'yı yatağa geri çekti.

"Şimdiden işe geç kaldım, dur." Güldü, adam boynuna sokulurken ayakkabılarını giymeye çalıştı. Adamın sıcak elleri belini sardı ve kadın pes ederek spor ayakkabılarını tekmeledi ve adamın kendisini yorganın altına çekmesine izin verdi.

Şöminenin yanındaki o geceden beri Killian'ı düşünmekten utandığı için onun dokunuşundan kaçınmıştı. Baş ağrısı numarası yapmış, yorgunluktan yalvarmıştı. Ama bugün onu reddetmeyeceğini biliyordu. Bran o öğleden sonra tekrar yola çıkacaktı. Bu ayrılık kısa sürecekti, bu kez Stockholm'de sadece birkaç gün geçirecekti ve Freya bundan memnundu. Bir vakıf dolu olmayı kaldırabileceğini sanmıyordu ve Bran'in dünyanın dört bir yanında yürüttüğü iyi işleri anlamasına rağmen onu özliyordu.

Adam tişörtünü çıkarıp göğüslerinin arasındaki vadiyi öptü ve kadın parmaklarını adamın yumuşak kahverengi saçlarında gezdirdi. "Gitme," diye fısıldadı, neredeyse kendi kendine.

Bran endişeyle ona baktı. "İstemiyorum, inan bana. Burada seninle olmayı tercih ederim."

"Biliyorum. Bana aldırmayın." Başını salladı ve uzaklara, açık pencereye doğru baktı. Bran'in odası kuzeye bakıyordu ve aşağıda teknelerin demirlediği rıhtımı görebiliyordu.

Bran içini çekti ve pembe meme ucunu yalamak için eğildi. Usulca inledi ve saçlarını tutarak onu kendine çekti, diğer eliyle de ona uzandı, onu sert ve hazır buldu ve içine girmesi için ona rehberlik etti. Adam onun içine girdi

O zaman Freya ona Giddetle sarıldı; birlikte çırpınıp nefes nefese kaldıklarında, adam Freya'nın yüzünü öpücüklerle boğdu ve Freya da adamın dilini emdi. Ama Freya'nın kalbi ilk kez bu kadar atmıyordu. Belki Killian'ın tekrar gideceği için umutsuzluğa kapıldığından, belki de aklının olmaması gereken bir yere kaymaması için çok çaba sarf ettiğinden, ama zevk alamıyordu; sadece hareketleri yapıyordu. Killian her şeyi berbat etmişti ama bu Bran'in değil, onun suçuuydu.

Giyindiler ve evden çıktılar. Kapıdan çıkarken durdu, neredeyse koridordaki halıya takılıyordu. "Bir şey unuttum," dedi ve koşarak merdivenlerden yukarı çıktı.

"Pasaportunuz?" Freya seslendi. Onu yan masanın üzerinde buldu. "Burada, aşağıda."

"Ve yüzüğüm." Bran geri döndüğünde başını salladı ve altın armalı yüzüğünü kaldırıp parmağına taktı. Pasaportunu bir öpücükle kabul etti.

"O yüzükle senin aranda ne var?" diye takıldı.

"Babamındı," dedi. "Benim için anlamı çok büyük. Bu yüzük

Ondan bana kalan tek şey." Freya utanarak başını salladı. Bran ve Killian'ın gençliklerinde yetim kaldıklarını biliyordu.

Onu iş yerine bıraktı ve North Inn'e vardığında, Cumartesi gecesi kalabalığının herkesi diken üstünde tutacağını bildiği için özürler ve mazeretlerle doluydu. Ancak her zamanki kargaşa yerine müziğin sustuğunu ve herkesin küçük televizyonun önünde toplandığını görünce şaşırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Sal, çantasını tezgâhın altına yerleştirirken. Gözlerini kısarak Atlantik kıyısının helikopter görüntüsünü gösteren ekrana baktı. Denizin altında, kıyıda çok uzakta olmayan bir yerde bir tür patlama olmuştu. Yerel spiker, uzmanların henüz emin olmadıklarını, belki de bir deprem olduğunu söylüyordu. Ama şimdi etrafta yüzen bir sürü ölü balık vardı ve gümüşü gri bir tür yapışkan madde sızıyordu.

suya karıştı. Uzmanlar, en yakın boru hattından kilometrelerce uzakta oldukları için petrol sızıntısı ihtimalini göz ardı etmişlerdir.

Kamera Atlantik'in mavi-gri sularında büyüyen yoğun bir kütleyi göstermek için uzaklaşırken biri "Şuna bakın," dedi. "Bu iyi bir şey olamaz."

Şimdi yerel haberlerde röportaj yapan bir bilim adamı bunun bir tür doğal afet olduğunu, büyük olasılıkla yeraltında meydana gelen volkanik bir patlamanın denize petrol benzeri bir toksin saldıgını söylüyordu. Gri, katranımsı maddenin yalnızca çevredeki yaban hayatı ve yaşam alanlarını tehdit etmekle kalmayacağı, aynı zamanda Kuzey Hampton sularından gelen herhangi bir tür balık ya da deniz ürününü yemenin de güvenli olmadığı konusunda uyardı. Ayrıca, bir sonraki duyuruya kadar, toksin incelenene kadar hiç kimse yerel plajların hiçbirinde yüzmemelidir.

Bardaki kalabalık kendi aralarında endişeyle mırıldanmaya başlarken, Freya kimseye belli etmeden, "Eyvah," dedi.

"Merak ettiğim şey ..." Yanında net bir ses duydu ve Killian Gardiner'in bir bar taburesinde oturmuş, televizyonu izleyip birasını yudumladığını görünce şaşırdı. Gözleri sadece ekranda olduğu için onu da fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Cümleleri bitirmedin," diye dürtükledi. Nişan gecesinden beri ilk kez konuşuyorlardı ve sesini normal tutmaya çalışıyordu. Geçen geceyi hatırlayınca yüzü kızardı - eğer onu gerçekten Bran'le görmüşse. Ve eğer hâlâ Anma Günü'nde aralarında olanları düşünüyorsa.

"Merak ediyorum da... ne zamandır suyun içinde?" Birasının geri kalanını yudumlarken Freya'ya zar zor baktı ve başka bir şey söylemeden barı terk etti.

Tüm hafta sonu boyunca kasabadaki herkes bu felaketten bahsetti ve Pazartesi sabahı Ingrid ve kütüphanedeki çalışanları bile bu konuda tedirgindi. Bu arada Kuzey

Hampton kasırgalardan nasibini almıştı, şanslı bir yerdi: Malibu'da olduğu gibi yazın çalı yangınları çıkmıyordu, ani seller olmuyordu; fay hattı üzerinde değildi. Yeraltındaki deprem ve bunun sonucunda ortaya çıkan gri çamur, şanssız bir kırılma, bir uğursuzluk, küçük vahalarına bir uğursuzluk gibi hissettirdi. Kütüphanenin arka ofisinde eski bir televizyon vardı ve onu haber kanallarına ayarlamışlardı. Kuzey Hampton kıyılarına yaklaşan, suda büyüyen grimsi kütleyi gösteriyorlardı. Depremin müşterileri uzak tutup tutmadığından emin değildi Ingrid ama ilk kez öğle yemeği saatini kütüphane dışında geçirebiliyordu. Döndüğünde tanıdık bir yüz onu bekliyordu.

"Biz de tam sizi televizyonda izliyorduk!" Ingrid arka ofisin kapısını açarak, "Biz de sizi televizyonda izliyorduk" dedi.

Corky Hutchinson ona alaycı bir gülümseme verdi. "Mola verdim. Öğleden sonra saat dört haberlerine kadar merkeze dönmem gerekmiyor." Belediye başkanının karısı bir cazibe kıızıydı ve kamera için yüz hatları aşırı derecede makyajlanmış ve abartılmıştı. Bu sıkıcı ortamda hiç yeri yokmuş gibi görünüyordu.

"Konsültasyon için mi buradasınız?" Ingrid sordu. "Üzgünüm ama yarın tekrar gelmenizi istemek zorundayım, çünkü sadece öğlen ile bir arasında yapıyorum."

"Biliyorum, senin kız söyledi." Corky burnunu çekti. "Ama bir istisna yapabileceğini umuyorum."

Ingrid kaşlarını çatı. Bunun eninde sonunda olacağını biliyordu. Corky Hutchinson gibi sıra beklemeyecek kadar iyi olduklarını düşünen insanlar her zaman olacaktı. Ayrıca Corky'nin Tabitha'ya "kızım" demesinden de hoşlanmamıştı; Tab bir sekreter değildi. Ama Ingrid, Corky Hutchinson gibi kadınların BlackBerry'leri ve tika basa dolu programlarıyla "hayır" cevabını kabul etmekten hoşlanmadıklarını biliyordu. "Sadece bu seferlik, sanırım. İçeri gelin," dedi Ingrid. "Peki o şeyin ne olduğunu biliyorlar mı?"

"Hâlâ emin değiller. Birkaç laboratuvara gönderildi. Birkaç ay önce Pasifik'te de benzer bir vaka vardı.

Sydney limanı yakınlarında. Görünüşe göre aynı şey Grönland'da da olmuş. Aynı belirtiler: ölü balıklar, suda bir tür zehir - yerel balina nüfusunun çoğunu yok etmiş. Sualtı volkanik aktivitesi, ama emin değillerdi."

"Merak uyandırıcı," dedi Ingrid. O da bu konuda bir şeyler okuduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama pek dikkat etmemişti. "Her neyse, buraya bu konu hakkında konuşmak için gelmediğinizi biliyorum. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Corky hakkında biraz bilgisi vardı. O ve belediye başkanı oldukça güçlü bir çiftti. Düşünleri yılın sosyal olayı olmuştu ve seçildiğinde parlak bir dergide aşkları hakkında beş sayfalık bir haber çıkmıştı.

Corky tereddüt etti ve sonra ağzından kaçırdı, "Sanırım Todd beni aldatıyor."

Ingrid şaşırmamıştı. Kız kardeşler bazen tanıdıkları insanlar hakkında keşfettikleri sırlar hakkında dedikodu yaparlardı ve Freya ona belediye başkanının son zamanlarda bilgisayarıyla karısından çok daha fazla içli dışlı olduğunu söylemişti. Düşmanı hakkında müstehcen gerçekleri bilmek Ingrid'in kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyordu ve son birkaç haftadır Todd Hutchinson'ı en büyük düşmanı olarak görüyordu. Kamu fonlarını artırmak için kütüphane mülkünün satılması önerisi yaz sonuna kadar belediye meclisi tarafından oylanacaktı. Teklif masadaydı ve Blake Aland'a göre bu iş çoktan bitmişti. Geçen gün yardımcılarıyla birlikte gelmiş ve yıkım topunun tam olarak nereye isabet edeceğini ölçmüştü.

Ingrid tarafsız görünmeye çalıştı. Corky Hutchinson'ın kocası kim olursa olsun, kadın Ingrid'den herkes gibi aynı hizmeti alma hakkına sahipti. "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

"Her zamanki şeyler. Geç saatlere kadar çalışıyor. Eve geliyor ve parfüm gibi kokuyor. Aradığımda cep telefonuna cevap vermiyor ve bunu sorduğumda bir sürü bahane uyduruyor. Tüm e-posta hesaplarının şifrelerini değiştirdi. Onun

sesli mesaj da var. Kontrol ettim," dedi acı bir şekilde. "Bu felaket yüzünden bütün hafta sonu kamera karşısındaydım ve ondan bir kez bile haber almadım."

"Bu konuda ne yapmamı istersiniz?" Ingrid sordu.

"İlişkiler umurumda değil. Onunla yüzleşmek istemiyorum. Gerçekten bu konuya girmek istemiyorum. Sadece onu geri istiyorum. Onu evde, yanımda istiyorum. Sadece bu hafta değil, tüm yıl boyunca çok çalıştığımı biliyorum. Ama yine de bunu hak etmiyorum. Kocamı seviyorum. Sanırım o da beni hâlâ seviyor. Bunu ben getirdim." Ingrid'e doğru bir kese kâğıdı uzattı. "Ne yaparsan yap... için ... saç ... getirmen gerektiğini duydum. Dügümler." Belediye başkanının karısı nefes verdi. "Yani, muhtemelen bir tür vudu büyüdür ve gerçekten kendim halletmeliyim ama her neyse."

Ingrid çantayı kabul etti. Bir an için ona gitmesini, ona yardım etmek için hiçbir şey yapamayacağını söylemek istedi. Corky Hutchinson gibi göz alıcı, kendinden emin, agresif bir kadının kocasının sadakatsizliğini bir cadıya danışarak çözmeye karar vermesini tuhaf bulmuştu. Corky öyle bir tip değildi. Kocasının sadakatsizliği hakkındaki bilgisini onun yüzüne vuracak ve çığlık çığlığa kavga edecek bir tipti. Şanslılarsa bunu tutkulu bir makyaj seksi izlerdi. Freya bu konuda daha çok şey bilirdi.

Ona yardım etmenin doğru bir şey olduğundan emin değildi, özellikle de Corky Hutchinson voodoo kelimesini kullandığından beri, bu da Ingrid'in yeteneklerini çok az düşündüğü anlamına geliyordu. Ama aynı zamanda Corky gibi iş bitirici birinin istediğini elde edene kadar Ingrid'in ofisinden ayrılmayacağını da biliyordu. Ne zararı olabilirdi ki? Belki belediye başkanının ev hayatı mutlu olursa kütüphaneyi satmaya çalışmaktan vazgeçerdi. Ingrid çantayı açtı ve işe koyuldu, Todd'un saçından küçük bir düğüm oluşturdu, Ingrid'in elini sıkarken gizlice aldığı karısının bluzundan bir iplikle birlikte ördü. Düğümü küçük kadife bir keseye koydu ve küçük tılsımı belediye başkanının karısına uzattı. "Bunu yatağının altına koy. Onu uzak tutacaktır."

ve bundan sonra tamamen sana ait olacak. Bu onu istediğiniz gibi evde tutacaktır. Ama sen de zaman ayırmalısın. Eğer evde yeterince bulunmazsanız, düğümün gücü azalacaktır."

Corky başıyla onayladı. "Ne kadar?" diye sordu cüzdanını açarken.

"Sizden sadece kütüphane fonuna bağış yapmanızı rica ediyorum," dedi Ingrid. "Ne kadar verebileceğinizi düşünürseniz, çok memnun oluruz."

"Hepsi bu mu?" Corky çeki yazarken güldü. "İnsanlar hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Ingrid kibirli haber sunucusundan anında hoşlanmadığını hissetti. Muhtemelen düğüm konusunda ona yardım etmemeliydi. Belediye başkanının uzaklaşmasını engelleyebilirdi ama karısı kalmasına yardımcı olacak bir şey yapmazsa onu orada uzun süre tutamazdı. Yerel gazetede Todd ve Corky Hutchinson'ın muhteşem yeni hayatlarıyla ilgili altı sayfalık cömert haberi düşündü. Mutluluk ve aşkla dolup taşıyorlardı. O kadar parlak insanlardı ki, Ingrid derginin hissettirmek istediği gibi birazcık kıskançlık duymaktan kendini alamamıştı: Aranızda hayal edebileceğinizden çok daha göz alıcı ve önemli hayatlar yaşayan insanlar vardı. Gerçeğin hiçbir zaman bu kadar mükemmel olmaması ne kadar komikti. İnsanları asla tanıyamazsın, diye düşündü. Evlilik bir okyanusun yüzeyi gibiydi, yukarıda sakın ve dingin görünüyordu; ancak dikkatli olmazsanız, aşağıda yeraltı depremleriyle kaynar ve öfkelenirdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çıkarları Olan Arkadaşlar

Burası North Hampton olduğu için, bir felakete verilecek en uygun yanıt müthiş bir bağış toplama faaliyetiydi. "Fishing for a Cause" (Bir Amaç İçin Balık Tutma) olarak adlandırılan bu etkinlik, tüm toplumu bir araya getirdi. Parti belediye binasının önündeki arazide düzenlendi ve Todd Hutchinson el sıkışarak suların yeniden temizlenmesi için federal ve eyalet fonları için güçlü bir lobi faaliyeti yürütme sözü verdi. Yine de gizemli okyanus maddesinin neyden yapıldığına dair resmi bir açıklama yoktu. Bilim adamlarının hiçbiri bunu anlayamadı.

Gardinerlar etkinliğin ana sponsorlarıydı. Bran'ın açılış konuşması yapması gerekiyordu ama uçağı rötar yapınca onun yerine Killian ev sahipliği yaptı.

"Bugün buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diyerek toplanan kalabalığa el salladı. Genç Gardiner spot ışıklarının altında yakışıklı ve ciddi görünüyordu. Boğazını temizledi. "North Hampton çok özel bir yer ve biz de öyle kalmasını istiyoruz. Ailem için çok şey ifade ediyor. Buraya uzun zamandır gelmediğimizi biliyorum ama kısa bir süre için gelmiş olsam da burayı evim olarak görüyorum." Ailesinin bölgeyle olan yakın tarihi bağı ve kıyı sularının rehabilitasyonu ve geçimleri buna bağlı olanlara yardım etmek için ne kadar çaba sarf ettikleri hakkında konuşmaya devam ederken çok açık sözlü ve dokunaklıydı.

Freya annesi ve kız kardeşiyle birlikte etkinliğe katıldı. Bu büyüklükte bir felaket Ingrid'i antisosyal tutumundan vazgeçmeye zorlamış ve Joanna da elinden gelen her şekilde yardım edeceğine söz vermişti. Freya annesinin yeteneklerini bölgedeki hassas ekolojik dengeyi yeniden kurmak için kullanmak istediğini biliyordu ama

kısıtlama onu bunu yapmaktan alıkoydu. Her ne kadar etkilenmemeye çalışsa da Killian'ın sözlerinden etkilenmişti. "Ne kendini beğenmiş bir salak," diye fısıldadı kız kardeşine.

Ingrid onun sertliği karşısında şaşırılmış görünüyor. "Tanrım. . . Güzel bir konuşma yaptığını sanıyordum. Bu adamla ne alıp veremediğini var? Ne zaman onun adı geçse böyle görünüyorsun." Freya'nın yüzünü buruşturmasını taklit ederek suratını ekşitti.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Freya. "Bir şey söylediğimi unut." Killian hakkında gerçekten konuşmak istemiyordu. Bunun yerine odanın içinde bir tur attı ve gözlerinin altındaki mor halkalarla biraz daha kötü görünen belediye başkanıyla sohbet etti. "Bu şey seni geceleri uyutmuyor mu?" diye sordu ona.

"Evet. Bazı nedenlerden dolayı uyumakta zorlanıyorum. Doktorum bazı uyku hapları yazdı ama bir türlü etkisini göstermiyor."

Freya ona dikkatle baktı. Büyünün izlerini görebiliyor, Ingrid'in bir çalışması olduğunu fark edebiliyordu. Bu bir sadakatsizlik tılsımıydı ve her bir kız kardeşin büyüğü diğerininkini iptal ettiği için cinsel geçmişini gizliyordu. Freya karısının ne yaptığını bildiğini umuyordu. Kız kardeşinin sadakat düğümleri şaka değildi.

Freya ne pahasına olursa olsun Killian'dan uzak durmaya çalışarak partide dolaşmaya devam etti. Ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu ve ilişkilerini olması gerekenden daha da garip bir hale getirmek istemiyordu. Patlama haberinin çıktığı o günden beri Killian'la barda karşılaşmamıştı. Bu yüzden onu açık büfe sırasında yanında dururken bulduğunda kibarca gülümsedi, bir meyve şişi aldı ve tabağına koydu. Ne yazık ki Killian'ın başka planları vardı. Bu kez ona söyleyecek çok şeyi olduğu ortaya çıktı. "Seni gördüm," diye fısıldadı kulağına. O kadar yakındı ki nefesi kızın tenindeki tüylerin hafifçe diken diken olmasına neden oldu. "Geçen gece. Şöminenin önünde."

Yani haklıydı. Onu görmüştü. Freya yanaklarının ısındığını hissetti.

"Harikaydın."

"Kes şunu," diye tısladı Freya. "Kes şunu."

"Beni düşündüğünü biliyorum. Bunu hissedebiliyordum. Beni aşağıya getiren de bu oldu," dedi. "Söyle bana, beni düşünüyor muydun-"

"Killian. Lütfen. Burada olmaz."

"Nerede o zaman?" diye sordu hızla.

"Hiçbir yerde." Freya bağıını iki yana salladı ve bu Gekilde konuğtuklarını kimsenin fark etmediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Ingrid odanın diğerk ucundaki yakışıklı dedektife, Matt Noble'a, Freya'nın kısa bir süre önce liseden mezun olmasını gerekçe göstererek (ehliyetindeki numara nedense onun üzerinde işe yaramamıştı) North Inn'in barında çalışabilmesini sorgulayan tek kişiye kederle bakıyordu. Ingrid'le birlikte çalışan genç kütüphanecilerden biriyle konuşuyordu, bir kolu da onun omuzlarındaydı. Bu sırada Joanna yakındaki bir masada profiterol yiyordu, yüzü mutluluk maskesine dönüşmüştü. "Sana söyledim, tıpkı o gece söylediğim gibi. Seni bir daha göremeyeceğim," diye fısıldadı Freya.

"Ama sen istiyorsun," diye ısrar etti Killian. "Hayır. Hayır, istemiyorum."

Evet, nişan gecesi sevişmişlerdi ... hayır, sevişmişlerdi. Adam kapıyı arkasından kilitlediği anda kız neredeyse kendini ona atmış, vücuduna dokunabilmek için adamın kıyafetlerini yırtmıştı. Adamın eli bacaklarının arasından kaydığı anda çığlık atmamak için tüm iradesini kullanmıştı. Onu lavaboya sıkıştırıp istediğini yaptığında, aç ve susuzdu ve sonrasında ... sonrasında ... onun güzel yüzüne bakmış ve ağlamak istemişti. Buna karşılık adam onu tekrar öpmüş ve ikinci kez sevişmişlerdi, bu sefer yavaşça, her anın tadını çıkararak, bu da onu ilkinden daha ateşli yapmıştı. . .

Ama bu kadarı yeterliydi. Ondan sonra akli başına geldi. Ona bunu bir daha asla yapamayacaklarını, çünkü korkunç bir hata yaptığını söylemişti. Partiden kaçmış ve bir kez bile arkasına bakmamıştı.

Freya mükemmel olmadığıının farkındaydı ve asla öyle olduğunu iddia etmedi. Ama çok sevdiği birini incitecek bir şeyi asla yapmazdı. Bu bir sürçme, bir kaza, gelin heyecanı ya da kendi bağıllık sorunlarıydı. Ne de olsa bir kocası olmayalı çok uzun zaman olmuştu... ama şimdi kararlıydı. Bran'i seviyordu ve Killian'la yaşadığı bir anlık (ya da iki anlık, eğer sayılırsa) zayıflık bunu değiştirmemişti. Hiçbir şeyi değiştirmede.

"Killian, bunu konuşmak için seni aramalıyım. Aramadığım için üzgünüm. O gece sana söylediklerimde ciddiydim, ne yaptığımı bilmiyordum, aklımı kaçırmıştım, korkunç bir muhakeme hatasıydı."

Tabağına olgun ve tatlı bir çilek koydu. "Nasıl istersen öyle de ama beni nerede bulacağını biliyorsun." Cebine bir anahtar sıkıştırdı. "Bu seni Ejderha'ya götürecektir, Gardiners Adası'nın uzak tarafında demirli. Merak etme, Bran oraya hiç gitmez. Bu hafta her gece seni bekliyor olacağım. Pazar gecesine kadar beni görmeye gelmezsen, artık seni rahatsız etmeyeceğim."

Kız cevap veremeden adam aniden uzaklaştı ve kalabalığın içinde kayboldu.

"Özür dilerim! Ne kaçırdım?" Bran sonunda onun yanında belirerek sordu, seyahatlerinden yorgun ve bitkin görünüyordu. "Sessiz müzayede başladı mı?" diye sordu ve tabağındaki meyve şişini alıp bir ısırık aldı. "Açlıktan ölüyorum! Hiç yiyecek kaldı mı?"

"Gidip bakalım," dedi Freya. Sevgilisini yanağından öptü, anahtar cebinde ağır ve sıcaktı, demir bir maşaydı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Belirli Bir Vahşı Büyü

Elbisesi belini sıkıyor ve Joanna eski moda korsesinin içinde kıvranıyordu. Dar kıyafetler giymekten nefret ettiği için bugünlerde pek fazla süslü partiye gitmiyordu. Hayal mi görüyordu yoksa elbisesi hatırladığından çok daha mı küçüktü? Ayakları da ağrıyordu; neden Freya'nın onu topuklu ayakkabı giymeye ikna etmesine izin vermişti ki? Güzel bir etkinlikti ve toplumun bir felaketten sonra bir araya geldiğini görmek güzeldi. Havada çok fazla tedirginlik ve belirsizlik vardı. Kimse bunun yerel ekonomiyi nasıl etkileyeceğinden tam olarak emin değildi, ancak sadece balıkçılık endüstrisi değil, kıyı sularından elde edilen deniz ürünleri konusunda uzmanlaşmış yerel restoranların çoğu da tehlikedeydi. Bu çok utanç verici bir durumdu ve çok acı verici olduğu için kimse bundan bahsetmiyordu, ancak sonuçları şimdiden hissedilmeye başlanmıştı; akşam yemeğinde her zamanki kuzeydoğu yaz yemekleri yerine bir çeşit tavuk à la boring yeniyordu.

Joanna kızlarıyla vedalaştı: Freya Bran ile bir yerde toplanmıştı, Ingrid ise kütüphaneden birkaç arkadaşıyla bir masada oturuyordu. Partiden ayrıldı ve eve doğru yürümeye başladı. Şehir meydanı sahilten birkaç blok ötedeydi ve evi kıyıdan sadece bir mil uzaktaydı. Hoş bir yaz akşamıydı ve çimenli kum tepeleri bu sahil şeridini sahilin geri kalanından daha özel kılıyordu. Sıcak kumlara adımını atarken arkasındaki partinin son seslerini zar zor duyabiliyordu. Ayakkabılarını çıkarıp kayışlarından tutarak taşıdı ve sıcak kristallerin üzerine bastı. Günün sıcaklığı hâlâ yerden yayılıyordu ve

ayaklarına iyi geliyordu, tıpkı lüks otel odalarının banyolarındaki ısıtmalı mermer zeminler gibi.

Uzun kum tepeleri özel bir koridor oluşturunuyordu; okyanusun uğultusu ve martıların civıltısıyla baş başa kalabileceği bir yer. Bu gece her zamankinden daha sessizdi. Dalgalar sakindi ve martılar yoktu. Belki de kuşları susturan okyanustaki o gri kütleydi. Denize baktı ve sanki orada her ne oluyorsa suyun tüm ışıltısını çekmiş gibi normalden daha karanlık görünüyordu. Okyanus ölü ve boş görünüyordu, yukarıdaki gökyüzünden daha siyahtı.

İlk serin esintiler sudan ona doğru yuvarlanırken, trençkotunu giymiş olmayı diledi. Artık partiden gelen sesleri duymuyordu, sadece dalgaların uğultusunu duyuyordu. Joanna durup hemen solundaki metal direkler üzerinde asılı duran sarı polis şeridine baktı. Bant yırtık pırtıktı ve rüzgârda savruluyordu; sabah erken saatlerde koşuya çıkan birinin Bill ve Maura'yı yerde bulduğu Ocak ayından beri oradaydı. İkisile de yakın değildi ama çiftin bu yere karşı bir yakınlığı vardı. Akşamları ikisini sık sık yüksek kum tepelerinde yürürken, bazen de en yüksek kayalığa tünemiş, okyanusa ya da parlak yıldızlara bakarken yakalardı. Joanna polis şeridinin etrafında geniş bir kavis çizdi, sadece yırtık sarı şeride yan gözle baktı.

Suyun kenarındaki kum soğuk ve ıslaktı, bu yüzden Joanna bunun yerine kum tepesine doğru yürümeye karar verdi. Tepeye çıkana kadar kalın otların ve solmuş gövdelerin bacaklarına sürtündüğünü hissederek tırmandı. Rüzgâr burada daha soğuktu ama manzara daha güzeldi. Gardiners Adası ve Fair Haven'a, Bran'in restore ettiği deniz fenerine kadar her yeri görebiliyordu. Joanna bir dakika oturup dinlenmeye karar verdi ve tümseği kaplayan uzun, ölü otlardan bir sapı boş yere kavradı. Ölü şeyler görmekten nefret ediyordu ve kırılğan gri sap onun kavrayışında gevşeyip genişlemeye başladı, kül rengi gümüşten parlak bir yeşile dönüşürken hayat

fabrikaya geri döküldü. Bekle, neler oluyordu? Onu hayata döndürmek için hiçbir şey yapmadığından emindi. Joanna yeşilin kumul boyunca bir dalga gibi yayılarak tüm bitkileri canlandırmasını hayranlıkla izledi. Sapı bir kenara fırlattı ve kalın yeşil çimenlere hayretle baktı. Dokunduğunda yemyeşil ve yumuşak bir his veriyordu ve beline kadar uzamıştı.

Neredeyse gülecekti ama ensesinde ani bir gıdıklanma oldu ve etrafında döndü. Etrafındaki otlar çoğalmış ve her taraftan yukarı doğru kıvrılıyordu. Yemyeşil yeşil şimdi daha koyu bir renge bürünmüştü, sanki bir gölge tarafından örtülmüş gibiydi. Saplar etrafında şiddetle savruluyordu. Bu artık sevimli değildi, büyüsünün bir parçası da değildi. Gitmek için döndü ama harekete geçmeden Joanna güçlü bir çekiş hissetti ve yere savruldu. Karanlık bir dalga vücudunun üzerinden akarken yıldızlar soldu ve çimenler boğazını ve göğsünü sarıp sarmaladı. Çimlerin dokusu artık yumuşak değil kabaydı, sapları daha sert ve yoğun. Joanna mücadele etti ama otlar daha sıkı sarıldıkça bir tür doğal deli gömleği oluşturdu, uzuvlarını bağladı ve göğsünü düzleştirdi. Bir kütlenin sanki ciğerlerindeki havayı boşaltmak istercesine onu aşağı doğru ittiğini hissetti. Joanna çığlık attı ve sesinin ıssız kumsalda yankılandığını duydu. Parti uzaktaydı, yüksek sesleri duyulmuyordu.

Joanna kafasına en yakın sapı çekip sıktı ve çok uzun zamandır kullanmadığı bir büyüü bağırarak söyledi. Ama sözcükler işe yaradı ve yüzünün etrafındaki yumak dağıldı. Yıldızları tekrar görebiliyordu ve saplar zayıflamaya ve kaymaya başladı, gözlerinin önünde yaşlı bir adamın saçları gibi inceldi.

Bitkileri hayata döndüren her neyse gitmişti ve çimenlerin etrafı eskisi gibi gri ve solgundu. Bitkilerin onun varlığına tepki verip vermediğinden ya da büyüsünün yanlışlıkla onları rahatsız edip etmediğinden emin değildi. Kesinlikle Kuzey Hampton böyle şeylerin olabileceği bir yerdi,

DikiŖe bu kadar yakın olmak falan. Ingrid geçen sabah kasabadaki insanların ruhlarında gri bir karanlık fark ettiğinden bahsetmiŖti. Joanna bunu araŖtırmak istemiŖti ama evdeki tadilat iŖleriyle ve Tyler'la meŖguldü. ocuk o iğrenç kulak enfeksiyonunu atlatmıŖ ve eski alışkanlıklarına geri dönmüŖtü: trenlerini sıraya dizmek, daireler çizerek koŖturmak, ton balıklı sandviç dıŖında bir Ŗey yemeyi reddetmek.

Joanna dikkatinin dağılmasına izin verdiğ için kendini azarladı; sürekli tetikte olmak North Hampton'ı korumanın anahtarıydı. Ayağ a kalktı ve kayalıktan aŖağıya doğ ru koŖmaya baŖladı, sahile dönerken ölü otları yırtıyordu. Önce üç ölü kuŖ, Ŗimdi de bu. Kasabada yeni ve tuhaf bir Ŗey vardı; bu tarafa kötü bir Ŗey gelmiŖti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Arkadaş ya da Dolandırıcı

Kuduz orduları göndereyim mi?" Hudson ofis kapısına yaslanmış, eli kapı kolundayken sordu. Ingrid, Hudson'ın tüm bu girişimi komik bulduğunu biliyordu - Hudson ona Kütüphanenin Beyaz Cadısı demekle ısrar etmiş, tişörtler pazarlamakla ya da daha kötüsü bir web sitesi açmakla tehdit etmişti.

"Dalga geçme." Ingrid dosyalarını kaldırırken ve masasını temizlerken kaşlarını çatı. Müşterileri içeri girdiğinde ofisinin dağınık, planlar ve arşiv malzemeleriyle dolu değil, genel bir görünümde olmasını isterdi.

Hudson incinmiş görünüyordu. "Kırılmadım. Her şeyi çok tatlı buluyorum, gerçekten."

"Benim hakkımda söylenenlere inanıyor musun?" diye sordu. Onun ne yaptığı hakkında hiç konuşmamışlardı; her şey o kadar hızlı gelişmişti ki sohbet etmek için kendilerine ayıracak bir saniyeleri bile olmamıştı. Eskiden öğle saatlerini birlikte geçirirlerdi ama Ingrid'in son zamanlarda ofis arkadaşlığına ayıracak pek vakti yoktu.

"Sihirli şey mi?" Hudson sordu. "Büyüler ve tılsımlar mı?" Parmağını yanağına götürdü. "Aslında hiçbir şeye inandığımdan emin değilim. Bence onlara sadece duymak istediklerini söylüyorsun. Sözde 'medyumlar' böyle çalışmıyor mu? Hani şu kablolu kanalda ölümlerle konuşan sakallı şarlatan gibi?"

"Hudson! Benim bir sahtekâr olduğumu düşünüyorsun!" Ingrid kendini çok kırılmış hissetmemeye çalışarak bir kahkaha attı. Adamın şüphesi ya da kuşkulu olduğunu duymayı beklemişti, ama kendisinin sadece salon numaraları yaptığını düşündüğünü değil.

"Sen değil misin?" Hudson masum bir yüz ifadesiyle sordu. "Tüm bunların insanları kütüphaneye çekmek için bir oyun olduğunu sanıyordum."

ve kitap okuyup bağış yapıyorlar. Çok zekice, gerçekten. Her zaman kütüphaneyi nasıl daha popüler hale getirebileceğinizi bulmaya çalışıyorsunuz, ben de sonunda nasıl yapacağınızı bulduğunuzu sanıyordum."

Böyle söylediğinde kulağa çok makul geliyordu ama Ingrid ona ne kadar çok şey yapabileceğini göstermek için can atıyordu. Ona bir bakış attı.

"Bir dakika, yani bunu uydurmuyor musun?" Hudson sordu.

"Dene beni," dedi Ingrid. "Eminim başka türlü elde edemeyeceğin bir şey istiyorsundur."

"Bana yardım edemezsin." Hudson omuz silkti. Arka cebini karıştırdı ve ona yıpranmış bir broşür gösterdi. Ingrid broşürü yavaşça açtı ve başlığını okudu. Eşcinsel mi? Olmak zorunda değilsin! Heteroseksüellik sadece 12 adım ötede!

"Annem bu 'terapist'e danışmam için ısrar ediyor. 'terapist'. Bilirsiniz işte, beni hastalığımdan kurtarabilecek insanlardan biri."

"Ah, canım." Ingrid elini ağzına götürdü.

"Sanırım eğlenceli." Hudson gözlerini devirerek içini çekti.

"Tabii ki hayır. Bu sadece Hudson, bu çok saçma." Broşürü ona geri verdi ve bir süre daha elini tuttu. "Hudson?"

"Evet, hanımefendi?"

"Benimle arkaya gel, hayat çizgini okumama izin ver."

"Hayır, teşekkürler. Geleceği bilmekten hoşlanmıyorum. Yarın nerede olacağımı bile bilmiyorum."

"Burada olacaksın. Yıkım topu vurana kadar kütüphanede çalışacaksın. Gel hadi. ısrar ediyorum," dedi Ingrid ve onu depo odasına götürdü. Onu odanın ortasına yerleştirdi ve ayaklarının etrafına bir pentagram çizdi.

Hudson kıkırdamamaya çalıştı. "Ürkütücü!" dedi.

"Sus!" Ingrid onun yaşam çizgisine bakmaya çalıştığını söyledi. Pentagramdan gelen cadı görüşüyle her şey net olmalıydı ama görüşünü engelleyen bir şey vardı; puslu gri bir karanlık, tam görüşün olması gereken yerde bir boşluk. Bir mum daha yaktı ve birkaç kelime mırıldandı.

Gri pus biraz dağıldı ve biraz daha net görebildi.

Işıkları açtı ve arkadaşıyla yüzleşti. "Ne olursa olsun, annen bir gün yola gelecek," dedi ona. Annesinin inatçı kalbinin yavaş yavaş çözüldüğünü, kökleşmiş homofobinin (kuaförünün, iç mimarının, özel aşçısının eşcinsel olması sorun değildi ama oğlunun değil!) yakışıklı oğluna duyduğu şiddetli sevgiyle savaştığını onun yaşam çizgisinde görmüştü. Her yalnız Noel'de onu özliyordu. Uzlaşma ve affetmeye doğru yavaş, geçici adımlar. Bir anne, oğul ve damadın Paris gezisi. "O seni seviyor, Hudson. Ondan vazgeçme."

Hudson'ın tek söylediği "Hmm" oldu ama onun uygulandığını biliyordu. Daha sonra masasına en sevdiği çiçeklerden oluşan bir buket bıraktı.

Sonraki bir saat boyunca Ingrid çeşitli kadınlara endişeleri konusunda yardımcı oldu: daha fazla baş ağrısı, daha tuhaf cilt enfeksiyonları, aniden ölen bir ya da iki evcil hayvan. Ingrid, ölü hayvanları konusunda ne yapabileceğini düşündüklerinden emin değildi ama annesinin o yazın başlarında gördüğü ölü kuşları düşünerek bunu bir kenara not etti. Çalışmaları engellenen sanatçı Emily Foster bir saatin sonunda içeri girdi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Ingrid'e, boyayla lekelenmiş bir Hint tuniği ve ipek pantolon içinde solgun ve zayıf görünüyordu.

"Sorun değil, Em. Yine mi engellendin?"

"Hayır, hayır, işler iyi gidiyor. Sorun Lionel," dedi Emily, sesi çatallaşarak. "Duydunuz mu bilmiyorum ama durumu kötü."

"Duymadım, ne oldu?"

"Kazanın olduğu gün sudaydı - bilirsiniz, kıyı açıklarındaki o büyük patlama. Sabahları güneş balığını hep dışarı çıkarır. Dalgalar onu bayıltmış.

Soğuk ve çok fazla su yutmuş." Emily çırpınan elleriyle gözlerinin kenarlarını sildi ve derin bir nefes aldı. "Ölebilirdi, boğulabilirdi.

-Ama neyse ki birkaç sörfçü onu buldu ve kıyıya çıkardı."

"Aman Tanrım."

"Biliyorum." Emily başıyla onayladı. "Kalp masajı yapmayı biliyorlardı, bu yüzden kalbinin yeniden atmaya başlamasını sağladılar ve onu hastaneye götürdüler."

Ingrid rahatlamış görünüyordu. "Yani yaşıyor mu?"

"Zar zor. Solunum cihazına bağlı. Doktorlar beyin ölümünün gerçekleştiğini söylüyor." Emily açıkça ağlamaya başladı.

"Çok üzgünüm," dedi Ingrid, Emily'nin elini masanın üzerinden tutup şefkatle sıkarak. Lionel aileleri için iyi bir dosttu; Beauchamp'ların ulaşılması zor ampulleri değiştirmek ya da evdeki küçük marangozluk ve tamirat işlerini yapmak için başvurdukları kişiydi.

"Buna inanamıyorum. Yani, o sabah iyiydi ve şimdi ... beyin ölümü mü gerçekleşti?" Emily ağlamaya başladı. "Üstüne üstlük annesi benden nefret ediyor. Beni evden kovuyor."

"Pardon?"

"Bak, teknik olarak burası Lionel'ın evi. Biz hiç evlenmedik," dedi Emily. "Çocuk sahibi olmayı planlamadığımız için bunun bir anlamı olmadığını düşündük. Tanrım, keşke o zamanlar bu kadar inatçı olmasaydım! Ben ve benim idealist bohem ideallerim! Şimdi evi geri istiyorlar. Eşyalarımı toplamam için bana ay sonuna kadar süre veriyorlar. Lionel'a daha yakın olabilmek için taşınıyorlar ve benden kurtuluyorlar. Zaten beni hiç sevmediler, aileleri için yeterince iyi olmadığımı düşündüler.

"İlk tanıştığımızdan beri o evde yaşıyoruz. Orası benim evim. Stüdyom orada. Nereye gideceğimi bilmiyorum. Keşke uyanabilse. Doktorlar hiç umut olmadığını söyledi. Bitkisel hayata girmiş."

"Benden ne istiyorsun?" Ingrid sordu.

Emily ıslak mendilinden başını kaldırdı ve mendilini topladı. "Orada olduğunu biliyorum. Beni bırakamaz. Uyanmak zorunda. Uyanmak zorunda. Onu uyandırabilir misin, Ingrid? Lütfen?"

Ingrid başını sallayarak, "Keşke yapabilseydim, gerçekten yapabilseydim," dedi. "Ama benim sihrim, yani yapabildiklerim, o şekilde çalışmıyor."

Kederli kadın başını salladı. "Anlıyorum. Sadece sormak istedim." Eşyalarını toplamaya başladı ve arkadaşının kaybolmuş ve yenilmiş görüldüğünü görmek Ingrid'in kalbinde bir şeyleri harekete geçirdi. Bu, Tabitha'nın hamile kalmasına ve kısıtlamalarından kurtulmasına yardım etmesine neden olan dürtünün aynısıydı.

"Bekleyin. Ben ona yardım edemem," dedi Ingrid sandalyesinden kalkarak. "Ama yardım edebilecek birini tanıyorum."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Bir Yaz Gecesi

Rüyası

Freya acı dolu bir hafta boyunca Killian'ın teknesinin anahtarını cebinde taşıdı ve Pazar gecesi kendini rıhtımdan uzakta, gölgelerin içinde buldu. Killian'la ilgili rüyaları her geçen gün daha da canlanıyordu; onu düşünmeden bir adım bile atamıyor, bir mil bile nefes alamıyordu. Öpücükleri onu damgalamıştı ve geceleri onun arzusunun kendi arzusuna baskı yaptığını hissedebiliyordu.

Tekne orta büyüklükte bir spor balık teknesiydi ve yirmi metrelik payandalarıyla toplumda popülerdi. Babasının da bir zamanlar buna benzer bir teknesi vardı. Killian'ın içeride olduğunu biliyordu; onun yakınlarda olduğunu hissedebiliyor, sessizlikte beklediğini hissedebiliyordu. Gözlerini kapatıp konsantre olursa ne düşündüğünü bile görebilirdi - vücudunun onunkine karşı baygınlığını, kendini içeri bıraktığında ne yapacaklarını. Tek yapması gereken buydu. Limandan inip gemiye tırmanmak. Anahtarı kilide sokmak. Kapıyı açacaktı. Ve bir uçurumdan aşağı düşmek. Freya cebinden anahtarı çıkardı. Sanki titriyormuş gibi hissediyordu ama bunun tek nedeni çok fazla titremesiydi.

Güvertede bir hareket oldu ve Killian aşağıdaki kamaradan karanlık geceye bakarak belirdi. "Freya . . . ?" diye fısıldadığını duydu. "Orada mısınız? İçeri gel."

Bu, iradesini çelikleştirmek için yeterliydi. Kahramanca bir hamleyle çürümüş anahtarı okyanusa fırlattı ve arabasına geri koştu. İçinde bir karanlığın oluşmaya başladığını hissedebiliyordu.

Durduramayacağı, kontrol altına alamayacağı bir pervasızlık. Ondan uzaklaşmak zorundaydı.

Aynı gecenin ilerleyen saatlerinde Freya bir rüya gördü. Rüya, yatakta yalnız olmadığını fark etmesiyle başladı ve bir beden onunkinin üzerinde ağır bir şekilde yatıyordu. Bu tanıdık bir ağırlıktı ve Freya buna karşı mücadele etti. Konuşamıyordu, gözlerini açamıyordu ve sonunda sessiz bir huzur onu kapladığında mücadele etmeyi bıraktı. Gözlerini kırıştırarak açtığında ormanda yürüyordu, Killian'la el ele tutuşmuşlardı.

Ona gülümsedi. "Korkma."

"Değilim," dedi ona. Nerede olduğunu biliyordu. Evinin arkasındaki ormanın ortasına, sadece kendisinin bildiği gizli bir pınara, vahşi doğanın tam kalbine, muhafazalarında kalan tek bakir bakire ağacına, berrak mavi bir göletin kıyısına, doğal bir yüzme deliğine doğru yürüyorlardı.

"Burayı nereden biliyorsun?" diye sordu mavi-yeşil gözleri muziplikle parlayan Killian'a.

"Beni buraya getiren sendin," dedi.

Freya bunu merak ediyordu. Rüya mı gördüğünü yoksa bunun gerçek mi olduğunu bilmiyordu. Kesinlikle gerçek gibiydi ama tuhaf bir niteliği vardı. Buraya nasıl gelmişti? Hatırlayamıyordu.

Göletin kıyısına doğru yürüdü ve akıcı bir hareketle elbisesini çıkararak altında çıplak olduğunu gösterdi. Adamın kendisine bakmasına izin verdi; gözleri göğüslerinde, belinin kıvrımlarında, gergin karnında ve dolgun bacaklarında gezindi. Fiziksel bir okşama kadar derindi.

"Beni takip edin!" diye bağırdı ve suya daldı.

Çok geçmeden ayakkabılarını tekmeledi, gömleğinin düğmelerini çözdü ve pantolonuyla birlikte kemerini de yere attı. "Daha önce görmediğin bir şey değil," dedi hınzır bir sırıtışla, onu takip ederek göle daldı, vücudu düz bir ok gibi zarifçe suya düşüyordu. Bir su dalgasıyla yukarı sıçradı ve onu iliklerine kadar ıslatan büyük bir sprej gönderdi.

Tekrar suya daldığında hava teninde bir battaniye gibi ılıktı. Nefesini daha fazla tutamayana kadar yüzebildiği kadar derine yüzdü. Yüzeye doğru tekmeledi ve Killian ona su sıçrattı. Yüzdüler ve oynadılar, birbirlerinden kaçtılar, alay ettiler ve güldüler, sırayla birbirlerini suyun altına daldırdılar.

Freya suyun kendisiyle birlikte hareket ettiğini, mutluluğunun Valkyrie'lerin çığlığı gibi havayı doldurduğunu hissetti. Eski geleneklerini hatırladı: katran ve boyayla kaplı şenlik ateşinin yanında çıplak dans etmek; maskeler, ilahiler, doğayla ve dünyayı yaratan her şeyle kendinden geçmiş bir birliktelik. Bir zamanlar insanlık bu kilise bağlantısını paylaşmıştı ama artık paylaşmıyordu. Ama burada, Killian'la birlikte yine kendisiydi, dans ediyor, gülüyor ve sonsuza dek genç ve canlı olmanın güzelliğini kutluyordu.

Su kabardı ve yükseldi, göz kamaştırıcı bir ışıkla parlayan eğlenceli bir fıskiyeğe dönüştü, neşesi arttıkça büyüğü de genişledi, Killian şaşkınlık içinde güldü ve gülümsedi. Yeryüzü onları kutsuyor gibiydi, çimler ıslak ve nemli, rüzgârın sesi ağaçların arasında tamamlayıcı bir melodi ıslığı çalıyordu. Suya daldı ve göletin en derin kısmına doğru yüzdü ve tekrar yukarı çıktığında Killian kollarını onun beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Kız da onu öptü ve öpücüklerinin derin tutkusunu hissetti. Killian'ın elleri vücudunun etrafında, göğüslerinin üzerinde, bacaklarının arasında daireler çizerken kalbi gittikçe daha hızlı atıyordu. Onu nehir kıyısına getirdi ve üzerine uzandı.

Gözlerini kapattı ve çemberi kutsamaya başladı, toprak ve su elementallerini birlikteliklerine tanıklık etmeleri için çağırdı. İlahi söylemeye ve nefesinin altında şarkı söylemeye başladı. Orman sihirle canlanmıştı; bir tutam ottan yukarıdaki meşe ağaçlarının zarif gölgesine kadar yaşayan her şey aşklarının kutlamasıyla uğulduyordu.

"Veriyorum ..." Kendimi sana veriyorum, diyecekti ama cümlesini tamamlayamadı, çünkü gök gürültüsü ve şimşek çaktı ve Killian

bedeninden uzaklaştı; aralarındaki sıcak elektrik anında soğudu. Büyü sona erdi. Elementler yok oldu. Killian gitmişti.

Freya gözlerini açtı. Yatak odasına geri dönmüştü ve telefonu çalıyordu. Telefonu açtı. "Sevgilim?" diye sordu endişeli bir ses.

"Bran!" Çok rahatlamıştı. Yastıklarına yaslandı ve bir iç çekti. Kurtulmuştu; hem kendinden hem de Killian'dan kurtulmuştu.

"Seni özledim, Oslo bağlantımdan önce birkaç dakikam var, o yüzden arayayım dedim," dedi. "Uyandırdığım için özür dilerim."

"Bunu yaptığına çok sevindim," dedi Freya titreyerek. Az önce ne olmuştu? Ne yapmıştı ki? Tanrı aşkına, neredeyse gidip Killian'la evleniyordu. Eğer o sözleri söyleyebilseydi, her şey bitmişti -tanrıların yarattığı şeyi kimse parçalayamazdı- kural buydu, işler böyle yürüyordu, her zaman böyle olmuştu. . . . Her zaman ve sonsuza dek sadece ve sadece onun olacaktı. Bu her şeyin sonu olurdu.

Kalbi durana ve kıyıya vuran okyanus dalgalarının sesiyle bir kez daha uykuya dalana kadar telefona ve Bran'in sesine sarıldı, rüyanın son kalıntılarının da gitmesini istedi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
Kayıp Davaların
Koruyucu Azizi

Joanna kızının bu mucizeyi neden vaat ettiğini bilmiyordu. Elbette Ingrid'in kütüphanede bir klinik kurduğunu, pratik tılsımlar ve ev tılsımları dağıttığını, Freya'nın ise North Inn Bar'da yepyeni bir kokteyl menüsünde kendi özel karışımlarını sunduğunu biliyordu. Her iki girişim de açıkça yasaklara aykırıydı ama yine de Joanna kızlarını bu eylemlerinden dolayı azarlayacak ya da durmalarını talep edecek cesareti kendinde bulamıyordu. Geçen gün kızların birbirlerine söylediklerine kulak misafiri olduğu gibi, kendisi de bu konuda tamamen masum değildi. Geçen gün gökyüzüne çıktıktan sonra birileri bölgede bir UFO görüldüğünü bildirmişti bile; Joanna bulut örtüsüne sandığı kadar dikkat etmemişti. Gerçekten de UFO'lar! O kadar kilo almamıştı, değil mi?

İlk başta Ingrid'e bir daha böyle bir şey yapamayacağını söylemişti.

yapmayacaktı; bu söz konusu bile olamazdı. Faydadan sonra yaşadığı deneyim hâlâ sinirlerini bozuyordu; geceleri sarmaşıkların bacaklarının etrafından kaymaya başladığını ve ağzını boğduğunu hissedebiliyordu. Joanna, bazı yerlerinde yıpranmış olduğunu fark ettiği dikişi kontrol etmişti. Ne olduğunu öğrenene kadar onları endişelendirmek istemediği için kızlarına bir şey söylemekten kaçındı.

Ayrıca, oyuncak askerleri etrafta koşturmak ve yanmış bir turtayı tamir etmek başka bir şeydi.

Lazarus benzeri bir girişimde bulunmasını istiyordu. Burada söz konusu olan yeniden dirilişti ve evet, dünyaya tam da bu görev için gelmişti. Ama o günler geride kalmıştı: kısıtlamalar bunu gösteriyordu ve ayrıca Ölüler Antlaşması'nı da göz önünde bulundurmak gerekiyordu. Kimse Helda'nın topraklarında kolay kolay dolaşamazdı. Sezar'ın hakkını Sezar'a teslim etmek falan. Tamam, belki Lionel teknik olarak hâlâ hayattaydı ama doktorlara göre o bir sebzeydi. Joanna bu terimden ürperdi ve insanların bunu kullanmayı bırakmasını diledi. Bir insanın bitkiden başka bir şey olmadığını düşünmek bir şekilde çok aşağılayıcıydı. Tabii ki amaç da buydu - sevdikleri kişi artık gerçekten orada olmadığı için ailenin üzüntüsünü hafifletmek.

Ama Ingrid sormuştu ve gerçekten de korkunç bir hikâyeydi: O muhteşem deniz manzaralarını çizen ve onlara tavuklarından güzel kahverengi yumurtalar ve ineklerinden taze süt getiren Emily, sırf bazı kötü kayıinvalideler yüzünden evinden atılıyordu. Joanna bunu kesinlikle biliyordu. Kimse kimsenin değerli oğulları için yeterince iyi değildi. Kimse kızlarına kıymetli demezdi ve bu neden böyleydi? İşler pek de değişmemişti. Sonuçta Emily, Ingrid, Freya ve Joanna gibi kadınların sırtlarını dayayacakları sadece birbirleri vardı. Erkekler yanlarındayken harikaydılar, ama ateşleri çok parlaktı, güneşe çok yakın yaşıyorlardı - bak oğluna ve erkeğine ne oldu. Gittiler. Kadınlar sonunda sadece birbirlerine sahipti. Bu yüzden Emily'nin hatırı için Lionel için elinden geleni yapmayı kabul etti.

Joanna içten içe Konsey'i kışkırtmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Freya'nın yaklaşan düğünü onu iyimser bir ruh haline sokmuştu. Eğer vefasız Aşk Tanrıçası düğünü hasat ayı gecesinde yapıyorsa (İşçi Bayramı hafta sonu tam da geleneksel tatillerine denk geliyordu - tabii artık kutlamalarına izin verilmiyordu), belki de burada bir şeylerin nihayet değişeceğine dair hâlâ bir umut vardı.

Ama bunu gerçekten yapacaksa doğru cephaneye ihtiyacı olacaktı. Zaten geçen gece olanlardan sonra buna sahip olmak iyi bir fikir olabilirdi. Dışarıda her ne varsa ondan korunmaları gerekecekti. Joanna çatı katının merdivenlerini tırmandı ve en büyük hazinelerini sakladığı sahte duvarı bulana kadar dar alanda dolaştı. O zamanlar Konsey'in her şeyi almadığından emin olmak için çok dikkatli davranmıştı. Ah. Siyah vapur sandığı oradaydı, yıllar önce bir piyano kağıdının altında saklı bıraktığı yerde. Tozlu çarşafı çekip çıkardı, kapağını açtı ve içine baktı. Kutu, basit bir tahta sandık dışında boştu ve Joanna tahta sandığın içinden, yapıldıkları günkü kadar güzel ve bozulmamış üç fildişi asa çıkardı.

"Anne? Yukarıda ne yapıyorsun?" diye seslendiğini duydu Ingrid aşağıdan. "Ziyaret saati bitmeden hastaneye gitmemiz gerekiyor."

"Geliyorum canım," diye cevap verdi. Tekrar aşağı indiğinde sol elinde üç asayı sıkıca tutuyordu. İkisini Ingrid'e uzattı. "Freya eve döndüğünde onunkileri de vermeyi unutma. Ama onlara dikkat etmeyi unutma. Sadece kesinlikle gerekli olduğunda kullan."

"Bundan emin misin anne?" Ingrid asaları saygıyla tutarak sordu. Ejderha kemiğinden yapılmışlardı, eski tanrıların iskeletinden, evrenin kendisinden daha eski, dünyayı yaratan kemiklerden, bir zamanlar köprüyü destekleyen kemiklerden. Yarı saydam, göze beyaz gelen, yanardöner bir ışıkla parlıyorlardı.

"Pek sayılmaz. Ama içimden bir ses onları depodan çıkarma zamanının geldiğini söylüyor," dedi Joanna. Asasını ceketinin cebine soktu. "Şimdi, hadi, gidip Lionel'ı uyandırabilecek miyiz bakalım."

Hastaneye öğleden sonra geç saatlerde vardılar ve hasta odalarının kapanmasından hemen önce gelmeyi başardılar.

Ziyaretçiler. "Peki ne zamandır dışarıda?" Joanna, doğru kata doğru ilerlerken kollarını sıvayarak sordu.

"Yaklaşık bir hafta kadar."

"Ve hiç beyin aktivitesi yok mu?"

"Biraz, ama bilincinin yerine geleceğini garanti edecek kadar değil."

Joanna başıyla onayladı. "Güzel. O halde bu çok zor olmamalı." Hâlâ biraz beyin aktivitesi varsa, bu Lionel'ın alt katmanının ilk seviyesine zar zor battığı anlamına geliyordu ve onu yüzeye çıkarmak yeterince kolay olacaktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Doğru odaya gelmişlerdi ama Ingrid kapıyı açmadan önce Joanna'ya döndü. "Teşekkürler anne."

Joanna kızının kolunu okşadı. Ingrid istemeseydi bunu asla kabul etmezdi ve Ingrid hiçbir şey istemediği için annesi olarak bunu reddedemezdi. Ayrıca Emily Foster'ın hikâyesi Joanna'nın adaletsizlik duygusunu kamçılamıştı. Evlilikler evrak işleriyle bir arada tutulmuyordu ve bir kadının sadece kötü şans ve korkunç kayınvalidesi yüzünden evinden atılabileceğini düşünmek onu kızdıırıyordu.

Ingrid kapıyı iterek açtığında Emily Foster'ı Lionel'in yatağının başında ağlarken buldu. Vücudu bir çarşafıla örtülüydü ve Ingrid yaklaşımadan önce annesiyle şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu.

"Ben kıyafetlerimi değiştirmek ve hayvanlarımızı kontrol etmek için eve gittiğimde fişi çektiler. Geri döndüğümde hemşire bana annesinin onay formlarını imzaladığını söyledi. Kabul etmeyeceğimi bildiği için arkamdan iş çevirmişler. O gitti. O gitti, Ingrid. Çok geç kaldın," diye hıçkırdı Emily.

Joanna çarşafı yavaşça çekti ve ölü adamın bileğini eline aldı. Teni griydi, tırnakları beyaz ve kansızdı ama ön kollarında hâlâ bir miktar renk vardı. "Ceset hâlâ sıcak. Bunu ne zaman yaptılar ... sadece birkaç dakika önce mi?" diye sordu.

"Siz gelmeden hemen önce," dedi Emily.

"Emily, bu benim annem. Lionel'a yardım edecek."

"Hatırlıyorum," dedi Emily burnunu silerken. "Merhaba, Mrs.

Beauchamp."

Joanna, "Kapıyı kapat," diye talimat verdi. "Perdeleri çek ve onu buradan götür."

Ingrid söyleneni yaptı ve Emily'nin odadan çıkmasına rehberlik etti. "Ne olacak şimdi? Yani, o öldü, değil mi?" Emily iki cadiya korkuyla bakarak sordu.

Ingrid ve Joanna birbirlerine bir kez daha baktılar. "Pek sayılmaz. Makine olmasa bile kalp atmaya devam ediyor, sadece çok çok düşük bir nabız olduğu için tespit edilemiyor," dedi Joanna, yeni yas tutmuş kadının küçük beyaz yalanına inanacağını umarak. Ama ona gerçeği söylemek çok zor olacaktı: Lionel'ı ölümden geri getirecekti. Gideli sadece birkaç dakika olmuştu, bir saat bile olmamıştı, ki bu da ayrılan süre içindeydi.

Odada yalnız kaldığında Joanna Lionel'ın soğuk elini kendi eline aldı. Gözlerini kapadı ve glom'a, bedensiz ruhların alacakaranlık dünyasına adım attı. Glom'da bir patika, kumda bir iz vardı. Yolu aydınlatmak için asasını kullanan Joanna, Lionel'ın ancak ikinci kata kadar çıkabildiğini gördü; dağdan kapıya doğru tırmanıyordu ve kapıdan geçtikten sonra onu geri getirmek çok daha zor olacaktı. Çünkü Ölümler Krallığı'nın ötesinde Cehennem'in sınırı uzanıyordu.

Glom'da farklı bir şey vardı, daha önce hiç hissetmediği bir kötülük ve umutsuzluk duygusu. "Lionel! Lionel!" diye seslendi. Oradan bir an önce çıkmak istiyordu.

Lionel Horning arkasını döndü. Kel ve sert görünümlüydü, her zamanki boya lekeli kıyafetlerini giymişti. Onu görünce gülümsedi. "Bayan Beauchamp, burada ne işiniz var?"

Joanna onun yanına tırmandı, böylece ikisi de manzaraya bakıyordu. "Seni eve götürüyorum."

"Ben ölüyüm, değil mi?" diye sordu.

"Sadece insani açıdan. Kalbin atmayı bıraktı," dedi Joanna.

"Boğuldum mu? Tamamen ıslak olduğumu hatırlıyor gibiyim." "Boğuldun."

"Emily her zaman okyanusun bir gün beni alt edeceğini söylerdi."

Joanna onun ruhunu analiz etti. Ruhunun etrafında gümüş bir örümcek ağının izleri vardı; bunu daha önce hiç görmemişti ve bu onu endişelendiriyordu. "Burada kalmayı mı tercih edersin?" diye sordu Lionel'e.

Etrafına bakındı. "Pek sayılmaz. Burası neresi?"

"Burayı yarı yol istasyonu olarak düşünün. Şuradaki kapıyı görüyor musun?"

Oraya ulaştığınızda sizi yüzeye çıkarmak daha zor olacak."

"Emily nasıl?"

"Hiç iyi değil. Evinizden atılmak üzere." "Ailem!" diye inledi. "Zorlamam gerektiğini biliyorum benimle evlenmesi için. İnatçıdır, bilirsin." İç çekti. "Onu terk edemem."

"O zaman yapma."

Parıldayan patikaya, gümüş kapıya doğru uzanan dağ yoluna baktı. Bu kararın ne kadar zor olduğunu biliyordu. Bir haftadır alt katmanda, glomdaydı. Zorlukları ve korkuyu unutmuştu; ruhlar dünyasına geçiş yapmaya başlamıştı. Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi. Belki de bunu yapmayı asla kabul etmemeliydi.

Uzakta parlayan kapıya baktı. "Pekâlâ. Gidelim o zaman."

Joanna onun elinden tuttu ve geldiği yoldan geri götürdü. Geri yürümeye başladı ama aniden durdu. "Hareket edemiyorum," diye homurdandı. "Ayaklarım sıkıştı."

"Daha sıkı dene," diye emretti. Diğer taraftaki sert çekişi hissetti; bu onun ruhunu tutan kız kardeşi Helda olmalıydı.

"Beni sına, kardeşim!" Joanna esasını havada sallayarak seslendi, böylece asa sıcak beyaz bir ışıkla parladı.

"Antlaşmaya sadık kalmayı kabul ettiğini unutma! Henüz onun zamanı değil!" Elini Lionel'ın kolunda tuttu ve çekti. Rüzgâr uğuldadı, okyanuslar çarptı, şimşekler çaktı. Ölüler Krallığı ruhlarından o kadar kolay vazgeçmiyordu.

Ama Joanna'nın büyüğü daha güçlüydü; bu onun içinde kök salmış, topraktan daha eski, Ölüler'den daha eski bir güçtü ve vahşi iradesi Lionel'a tutunarak onu yukarı ve patikanın dışına çekti. . . . Güçlü bir parıltı oldu. . .

Joanna Lionel'ın başucunda oturmuş, elini sıkıca tutuyordu. Ölü adam gözlerini kırptırdı. Öksürdü ve etrafına bakındı. "Emily nerede?"

Lionel'ın ailesi oğullarına kavuştukları için çok heyecanlıydı, evi kaybettikleri için biraz kırgın olsalar da bunu belli etmemeye çalışıyorlardı. Joanna ve Ingrid vedalaştılar.

"Sana nasıl teşekkür edebilirim ki? Ne yaptın ya da nasıl yaptın bilmiyorum ama teşekkür ederim." Emily ağladı. "Sana ne verebilirim? Ne istersen. Evi al," diye güldü. "Lionel beni tapuya yazdırıyor."

Joanna onu kucakladı ve iki yanağından öptü. "Birbirinize iyi bakın," dedi. "Ve ona göz kulak olun. Önümüzdeki bir iki gün kendini biraz kötü hissedebilir. Durumunda herhangi bir değişiklik olursa hemen bize haber verin."

Ingrid onları koridorda yönlendirdi. "Yani, tüm bu kısıtlama hakkında Bir adamı hayata döndürmenin bu kuralların her birini çiğnediğini söyleyebilirim, değil mi?" diye alay etti.

Joanna gülümsedi. Bütün bu macera, eski güzel günlerdeki gibi harika hissettirmişti. Asasını saçındaki topuzun içine soktu. "Canı cehenneme. Kabul etsek iyi olur. Biz cadıyız. Bırakalım bu sefer bizi durdurmaya çalışsınlar."

the fourth of july

da"Şe'

Özgürleştirmek

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Rhinemaiden

Matt, merhaba. Caitlin birkaç yeni kitabın işlemlerini bitirmek üzere; yakında çıkar," dedi Ingrid dostça bir gülümsemeyle.

Yakışıklı dedektif başıyla onayladı ve ana masanın karşısındaki bankta her zamanki yerine oturdu. Ingrid gözlerini açtığında Matt ve Caitlin'in bir çift olduğunu gördü. Her Gey o kadar hızlı olmuştı ki, Freya'nın kanun adamının kahvesine o meğhur ağk iksirlerinden birini koymuğ olduğundan ĖüphelenmiĖti. Kız kardeği Matt'in bir süredir bara gelmediğine yemin ediyordu; bir kadeh Ėarap içtikten sonra sarhoğ olan ve North Inn'in müdavimi sayılamayacak Caitlin'e de son zamanlarda servis yapmamığtı.

Ingrid önündeki dosyalara konsantre olmaya çalışıyordu ama Matt'in tam karşısında oturduğunu bilmek bunu zorlaştırıyordu. Eğer daha önce düzenli olarak gelen biriye, artık ondan kaçmak mümkün değildi. Her öğleden sonra tam saatinde, saat beğ civarında kütüphanede beliriyordu. Elbette bugün perşembeydi ve hafta sonu tatilinin başlangıcıydı ama yine de. Yapacak daha iyi bir işi yok muydu? Bekleyerek geçirecek bu kadar zamanı nasıl bulmuştu? Çözmesi gereken suçlar yok muydu? Bill Thatcher sahilde ölü bulunalı altı aydan fazla olmuştu ve polisin elinde hiçbir ipucu yoktu. Karısı Maura hâlâ komadaydı ve başlarına gelenlerin tek tanığı olduğu için bu çok kötüydü.

Dedektifin sürekli varlığı sinir bozucuydu ama Caitlin'in randevularına hazırlanmasını izlemek kadar sinir bozucu değildi. Kız arka odadaydı, öfkeyle alık sürmeye çalışıyordu.

ve ruj sürerek yeni ilişkisi hakkında duyan herkese her şeyi anlatıyordu. Tabitha ve Hudson bile bu dramın içine çekilmişti -Tabitha romantizmin her türlüüne bayıldığı için, Hudson da dramı sünger gibi emdiği için. Ingrid tüm bu kızsallık kargaşadan kaçmaya çalışmış ancak kanun adamını ana masanın yanında boş boş otururken bulmuştu.

Adam orada değilmış ya da onun varlığına karşı bağışıklığı varmış gibi davranmaya çalıştı ama bu çok zordu çünkü onu görmekle ilgili bir şey boğazının düğümlenmesine ve vücudunun donmasına neden oluyordu, öyle ki kolunda oluşan tüylerin diken diken olduğunu görebiliyordu. Ingrid hırkasını sıkıca çekti ve titrememeye çalıştı. Onun kendisini bu şekilde etkilemesine izin veremezdi. Ingrid kayıtsız görünmeye o kadar konsantre olmuştu ki Emily Foster omzunu dürtünceye kadar ana masanın önünde birinin durduğunu fark etmedi. "Ingrid? Dünya'dan Ingrid'e mi?"

"Emily! Özür dilerim. Ben ..."

"Hayal kuruyorum." Emily gülümsedi ve ona birkaç kitap uzattı. "Merak etme, ben buna alışkınım. Lionel her zaman uzaklara bakar."

"O nasıl?" Ingrid dikkatinin dağılmasına sevinerek sordu. Göz ucuyla Matt'in BlackBerry'sine dokunduğunu gördü.

"İyi. O iyi," dedi Emily. "Her zamankinden biraz daha dalgın ama muhtemelen yeni bir dizi resim üzerinde çalışmakla meşgul olduğu içindir. Çok güzel ve perili görünümlü resimler, hiçbir yere çıkmayan yollar, gümüş kapılı bir tür dağ. Uzun zamandır New York'ta sergi açmamıştı ve galerisi çok heyecanlı."

"Bunu duyduğuma sevindim; lütfen ona selamımızı söyleyin," dedi Ingrid ve Emily'ye bir yığın roman uzattı.

Lionel'ın dirilişinden sonra Konsey'den şimdiye kadar hiçbir haber gelmemişti. Kahinden hiçbir mesaj gelmemişti, fark ettiklerine ya da önemsediklerine dair hiçbir belirti yoktu. Bu biraz tedirgin ediciydi ve Ingrid onların da

kurallara çok yakın. Eğer Konsey kuralların çiğnenmesini umursamıyorsa, belki de büyülerini uzun zaman önce kullanmaları gerekirdi.

Sırada uzun hafta sonu için kitap stoklayan birkaç müşteri daha vardı ve bu da Ingrid'i meşgul ediyordu. Gördünüz mü, diye bağırmak istiyordu kendini beğenmiş belediye başkanına, insanlar hala kütüphaneyi kullanıyor, hala günlük hayatla ilgili. Ancak pek umut yoktu. Mimari arşivi küçük bir ofisi olan bir depoya taşımayı planladıklarını duymuştu, ancak bunun tek nedeni vasiyetin bunu karşılayabilmesiydi; kütüphanenin kendisine gelince, geleceği acımasızdı.

Sonunda sıra azaldı ve yine sadece Ingrid ve Matt kaldı. Aralarındaki sessizlik onu çıldırtacaktı, bu yüzden harekete geçmeye karar verdi.

Ana masayı toplamayı bitirdiğinde ona, "Bakalım onu ne tutuyor," dedi. Hızlı adımlarla Caitlin'in masasında oturduğu, dudaklarını büzdüğü ve kompakt aynasındaki yansımasını incelediği arka ofise doğru yürüdü.

"Matt'in burada olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ingrid sordu.

"Biliyorum, çok geç kaldım." Caitlin içini çekerek pudra kutusunu kapattı. "Aldırmıyor elbette ama onu bekletmekten nefret ediyorum. Zaman konusunda çok titiz olduğunu biliyorsun! Her zaman çok hızlı; beni çok kötü gösteriyor. Sanırım bu onun kişiliğinin bir parçası. Babasının emekli olmadan önce yüzbaşı olduğunu biliyor muydun? Ve büyükbabasının da. Aileden gelen bir şey, ne kadar tatlı, değil mi?" Sanki kız bir gecede bir kişilik geliştirmişti. Birdenbire geveze biri olmuştu; onu susturamıyordunuz. Personel, sevgili Matthew'un yeme alışkanlıkları (yemeklerinin çoğunu otoyol kenarındaki lokantada yedi), siyasi görüşleri (Ingrid gibi o da mevcut belediye başkanına oy vermiyordu) ve eski kız arkadaşları (pek fazla değil) hakkında bilgi sahibiydi. Ingrid onu büyülemekten kaçınmakta giderek zorlanıyordu. Tek gereken on üç siyah mum ve bir pentagramdı ve o aptal kız neden çıban çıkardığını bilmeyecekti.

Ingrid Matt Noble hakkında bu kadar çok şey bilmemeyi tercih ederdi. Özellikle de Caitlin'in çizdiği resim basit, dürüst, çalışkan, uzaktan da olsa saygı ve hayranlık duymaktan kendini alamadığı bir adam olduğu için.

"Sence bu doğru görünüyor mu Hudson?" Caitlin, bronzlaşmış göğüs dekoltesini belli eden beyaz keten elbisesi için endişelenerek sordu.

Hudson bir kaşını kaldırdı. "Seçmene yardım ettiğimi düşünürsek, bence harika."

"Harika görünüyorsun," diye onayladı Tabitha, imrenerek bakarak. Yanaklarındaki hafif şişkinlik ve sabah bulantılarının yarattığı gerginlik dışında henüz kendini göstermiyordu. "Seni nereye götürüyordu?"

"Açık hava operasına, hani sahildeki? Hangisi olduğunu hatırlayamıyorum."

"Wagner, Ring döngüsü," dedi Ingrid buz gibi bir sesle. O da izlemek için planlar yapmıştı. North Hampton orkestrası her yıl Dört Temmuz tatilinde, sonunda havai fişek gösterisi olan kısaltılmış bir enstrümantal versiyonunu sergiliyordu. Ingrid de ailesiyle birlikte katılmayı planlıyordu ama Freya son anda iptal etmiş, Joanna da bu yaz kendini o kadar gergin hissetmediğini söyleyerek bu yıllık gelenekten vazgeçmek için yalvarmıştı. Ingrid de operaya yalnız gitmek istemediği için katılmamaya karar vermişti.

"Dur bakalım," dedi Hudson ve elbisenin kum saati silüetini daha da abartmak için Caitlin'in belindeki kemeri sıkı. "Bu daha iyi." Onaylarcasına başını salladı. Hain, Caitlin'in yeni en iyi arkadaşıydı, diye hayıflandı Ingrid. Hudson on üç yaşında bir kızın ruhuna sahipti. Yeni bir aşk ilişkisine bayılmaktan kendini alamıyordu. Dün geceki reality şovları özetlemekten kesinlikle daha iyiydi.

Caitlin kızarıp kıkırdadı ve Ingrid dinlememeye çalışarak kendine kıskanmadığını, kıskanmadığını söyledi! Keşke böyle hissetmeyi durdurmak için yapabileceği bir şey olsaydı. Diğer kadınlara kendi sorunlarında yardımcı olabilirdi.

ama yine de kendi sorunlarını çözemiyordu. Freya ona aşk iksirlerinden birini alıp onu kaçırmamasını söyleyecekti. Ama Ingrid bunu istemiyordu. Sihirbazlık numaraları yüzünden onun kendisinden hoşlanmasını istemiyordu. Zaten ondan hoşlanmıyordu. Öyle değil mi? Kendini kayıtsızlıkla kandırmak gittikçe zorlaşıyordu. Matt Noble'dan hoşlanıyordu ve bunun tek nedeni onun artık ulaşılmaz olması değildi. Ingrid sahip olamayacağı erkekleri sevmeye hastalığından muzdarip değildi. Dürüst olmak gerekirse, uzun yaşamı boyunca hiçbir erkeği sevmemişti. Kendi arkadaşlığını tercih ederdi. Bu yüzden Matt'e olan tutkusu tam da yanlış bir zamanda ortaya çıkmıştı. Onun kendisinden hoşlandığını düşünmüş ve bu yüzden ilgisini çekmişti. Matt'in ilgisini çektiği konusunda yanılıyordu ama Ğimdi duyguları konusunda hiçbir Ğey yapamıyordu.

Hudson, Caitlin'in kulağına öyle bir şey fısıldadı ki kız öfkeyle kızardı ve olduğundan daha da güzel göründü. "Eğer gerçekten bilmek istiyorsan," dedi ve Ingrid kulak misafiri olmaktan kendini alamadı, "bu gece onun şanslı gecesi!"

"Ne için şanslı bir gece?" Tabitha sordu. "Oh! Oh!" dedi Hudson ve Caitlin'in neden bahsettiğini anlayınca ve yaramazca kıkırdadı.

"İki haftadır görüşüyoruz ve sanırım artık zamanı geldi," dedi Caitlin ilkel bir tavırla.

"Bu benim bilmediğim bir tür kural mı?" Hudson sordu. "İki haftalık sevişme mi?" Beklentiyle Ingrid ve Tabitha'ya döndü.

"Benim için değil," diye kıkırdadı Tabitha. "Chad tek gecelik bir ilişkiydi."

"Tab, seni sürtük," diye alay etti Hudson. "On beş yıl süren tek gecelik bir ilişki, ha?"

"Sanırım öyle."

Gülümsedi. "Peki ya sen, Ingrid?"

Ingrid kollarını kavuşturdu. Bazı günler kendini gerçekten de dünyanın en yaşlı bakiresi gibi hissediyordu. "Bir hanımefendi asla söylemez." Elini salladı

meslektaşlarına baktı ve tuvalete gitmek için izin istedi. Caitlin de onu takip etti.

Caitlin lavabonun başında birden, "Yemin ederim, bu çok tuhaf, bunca zamandır hep seni görmek için burada olduğundan emindim," diye geveledi. Musluğu akıttı ve ellerini yıkadı. "Sürekli seni sordu."

Ingrid irkilerek başını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ne tür kitaplar okumayı sevdiğini. O çizimlerle ne tür işler yaptığını. Sana aşık olduğunu düşünmüştüm. . ."

Caitlin rujunu silmek için dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Ama meğer benimle konuşurken çok gergin olduğu için senden bahsedip duruyormuş! Komik değil mi?"

Çok komik. Ingrid banyonun kapısını çarparak kapattı ve ana masaya geri döndü. Arka odadaki tüm dedikoduların konusu olan dedektif, okuduğu kitaptan başını kaldırdı. Kitabı masanın üzerine koydu. J. J. Ramsey Baker'ın eseri, Ingrid'in kimseye ödünç aldırıp okutamadığı bin sayfalık kapı süsü.

"Beğendin mi?" diye sordu tatlı tatlı.

Matt Noble bir an düşündü. "İlginçti ama pek benim tarzım değildi."

"Ne tür kitaplardan hoşlanırsın o zaman?" Ingrid biraz savunmacı bir tavırla sordu.

"Bilmiyorum..." Omuz silkti. Kadın haklıydı, diye düşündü, memnun olmuştu. Pek okuyucu sayılmazdı, sadece kütüphanede gezinirdi. Muhtemelen sıralarda kestirmeyi seven o tuhaf tiplerden biriydi.

"Peki, en sevdiğin kitap hangisi?" diye sordu, onun bir kitap ismi söyleyemeyeceğinden ya da söylese bile bunun ... gibi bir şey olacağından emindi.

"Bülbülü Öldürmek."

"Gerçekten mi?" Ingrid hazırlıksız yakalanarak sordu. "O benim de en sevdiğim kitap." Ama bunu öylesine mi söylüyordu? Yoksa Caitlin'in ona söylediği bir şey miydi? Ama o ne zaman

Caitlin'le Alaycı Kuş'u tartıştınız mı? Caitlin okumayı sevmezdi. Boş zamanlarını internet profilinin durumunu güncelleyerek geçirirdi.

"Gerçekten mi?" Matt gülümsedi ve bir an için Atticus Finch'e benzedi, ya da belki Gregory Peck Atticus Finch'i oynuyordu, eğer Gregory Peck'in açık kahverengi saçları, çilleri ve mavi gözleri olsaydı. Bir an için bakışlarını onun üzerinde tuttu ve Caitlin nihayet beyaz elbisesi içinde ışıltı ışıltı görünerek ortaya çıktığında daha fazla bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu. "Matthew!"

Ingrid'e arkasını döndü ve ikisi kucaklaşırken Caitlin'i yanağından öptü. Ingrid ancak o zaman adamın elinde bir piknik sepeti, bir şişe şarap ve kenarından sarkan bir baget olduğunu gördü.

Tabitha ve Hudson da peşlerinden gitti. "Her yer temiz patron hanım," dedi Tabitha, yani kütüphane boştu. Ingrid ana ışıkları kapatıp alarmı kurdu ve grup birlikte binadan dışarı çıktı. Hava ılık ama esintiliydi ve gece ışıltı ışıltı; geç saatlere kadar aydınlık olacaktı. Müzik dinlemek için mükemmel bir yaz akşamıydı. Ingrid bir sızı hissetti.

"Hey, konsere götürmemi ister misin?" Ingrid bisikletine doğru ilerlerken Caitlin sordu. "Ingrid her yıl ailesiyle birlikte gider," diye açıkladı sevgilisine.

"Hayır, sorun değil - bu yıl gelemeyecekler. Sanırım eve gitsem iyi olacak," dedi Ingrid, Tabitha el sallayarak veda ederken.

"O zaman bizimle gel!" Caitlin teklif etti.

"Yapamam. Kaza yapmak istemiyorum ..." Ingrid yanaklarının yeniden yanmaya başladığını söyledi; böyle devam ederse bronzlaşacaktı. Yapmak istemediği bir şey varsa, o da romantik bir randevuda üçüncü tekerlek olmaktı.

Ama nedense Caitlin hayır cevabını kabul etmedi. "Hiç de değil. Matt için sorun olmaz. Değil mi Matt?" Matt başını salladı ve Ingrid'e gülümsedi. "Hiç de bile. Bize katılın lütfen. Bir ineği besleyecek kadar peynir paketledim."

Hudson bisikletinin kilidini açtı ve Caitlin de onun üzerine atladığında bisikleti sürmeye başladı. "Bunu dörtlü yapabiliriz! Hudson, benimle operaya gel, Matt ve

Ingrid'in bir randevuya ihtiyacı var!" Caitlin'i vazgeçirmek mümkün görünmüyordu ve Ingrid direnmek için çaresiz hissediyordu.

Hudson Ingrid'e soru sorarcasına baktı. O sabah Ingrid ailesinin kaçtığını söylediğinde onu götürmeyi teklif etmişti ama Ingrid reddetmişti ve arkadaşının bundan bahsetmeyeceğini umuyordu. Neyse ki Hudson duruma el koydu. "Wagner çok kasvetli. Ben Puccini'yi tercih ederim. Ama tabii."

Orkestra, sahilden birkaç mil ötedeki çimenlik bir alanda küçük bir sahneye kurulmuştu. Zaten bekleyen büyük bir kalabalık vardı. Plastik bardaklarda şarapla geceye kadeh kaldıran iki grup opera tutkununun arasında boş bir yer buldular, balonlar havada sallanıyordu, bu da yoldan sapanlar için yerlerini işaret ediyordu ya da tuvaletlerden dönerken kimse kaybolmasın diye. Güneş ufukta batmaya başladı, sahneyi sıcak, turuncu bir ışıkla yıkadı ve ardından müzik çalmaya başladı. Çok güzel bir manzara oluşturunuyordu ama Ingrid bunda herhangi bir güzellik bulamadı.

Caitlin bütün gece Matt'in yanına sokuldu ve ikisi sokulmadıkları zamanlarda öpüştüler. Ingrid gecenin sonunda tüm Wagner plaklarını yakabileceğini düşündü; midesinin bulandığını hissetti. Harika kütüphanesi apartman dairelerine yer açmak için yerle bir edilecekti ve hoşlandığı adam başka biriyle birlikte olmuştu. Matt Noble'ı bir şekilde unutacağına dair kendine söz verdi. Bunu yapmak için Freya'nın acı panzehirlerinden birini alması gerekse bile.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Görünür Karanlık

Alvarezler Joanna'yı 4 Temmuz'u onlarla birlikte kutlaması için davet etmişlerdi. Cuma gecesi onların şenlikli barbeküsüne katıldıktan sonra sahil boyunca yürüyerek ana eve döndü. En son uzun bir yürüyüşe çıktığında ne olduğuna bakmaksızın, Joanna yine de alışkanlığını sürdürdü. Gracella'nın kırmızı kadife pastasından yediği ikinci dilimin getirdiği ekstra kalorileri atmaya çalışmak bir yana, ruhunu tazelemek ve günün değişkenlikleri üzerine kafa yormak için mahallede hızlı bir tur attı. Güzel bir parti olmuştu ve Joanna arkadaşlarıyla ve komşularıyla hasret giderme fırsatı bulduğu için mutluydu. İçlerinden birkaçı Lionel Horning için gerçekleştirdiği mucizeyi duymuş ve hasta akrabalarıyla ilgilenip ilgilenemeyeceğini sormuştu. Joanna, Lionel'in çok özel bir vaka olduğu konusunda uyarıda bulunmasına rağmen, mümkün olan en kısa sürede bunu yapacağına söz vermişti.

Üç Beauchamp kadını son zamanlarda başkalarının yapamadıklarını yapabilme yetenekleriyle kasabada epey ün kazanmışlardı. Joanna Konsey'in bu konuda ne yapacağını merak ediyordu. Şimdiye kadar yetkili makamlardan bir ses çıkmamıştı; ya Beauchamp'ların yaptıklarını görmezden gelmeyi tercih ediyorlardı ya da hâlâ bir karşılık vermeyi düşünüyorlardı. Her iki durumda da, geçen hafta sergilediği kabadayılık zayıflamaya başlamıştı. Konsey'den tam olarak korkmuyordu ama ne yapacaklarını görmek için sabırsızlanıyordu. Nasıl tepki vereceklerini tahmin etmenin hiçbir yolu yoktu. Kahinin aşağı inip onlarla ilgilenmesini diledi.

ceza, kınama, her neyse. Belirsizlikle yaşamak çok zordu.

Birkaç blok sonra Gilly'nin ona yetiştiğini görünce sevindi, kuzgun sessizce kanatlarını çırpıyordu. İkisi, cadı ve tanıdık, denize bakan büyük evlerin yanından geçerek kıyı şeridine doğru, iyi aşınmış bir patikadan ilerlediler. Joanna eve doğru dönmek üzereydi ki kuzgun Gardiners Adası'na giden kaya köprüsüne doğru uçmaya başladı.

"Oraya mı gitmek istiyorsun? Neden?"

Gilly ona dikkatle baktı. Bunu görmek gerek.

"Bu gece mi?"

Gel. Zaten çok erteledin.

"Haklısın, her zamanki gibi haklısın. Sanırım şimdi her zamankinden daha iyi bir zaman."

Kasabada garip şeyler oluyordu; artık bunu inkâr edemezdi. Joanna'nın düşünceleri ölü kuşlara, okyanuslarını kirleten gümüş toksine ve geçen akşam onu boğmaya çalışan çimenli tehdide kaydı. Lionel Horning'i ölümden dirilttiğinden beri Joanna özellikle endişeleniyordu. Ruhunu saran o gümüş örümcek ağı neydi? Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Onu Ölümler Krallığı'ndan geri getirerek bir hata mı yapmıştı? Ama daha önce de ruhları diriltmişti ve bu o kadar da alışılmadık bir olay değildi. Bazen diriliş doğal olarak gerçekleşirdi. İnsanlar geri döndüklerinde kendilerini bedenlerinin üzerinde süzülürken gördüklerini ya da tünelin sonundaki beyaz ışığı bir anlığına yakaladıklarını bildirdiklerinde bunlara "ölüme yakın deneyimler" adını verirdi. Ölüm, herkesin bir noktada çıktığı bir yolculuğun sadece başlangıcıydı.

Ölüm tarafından alınan ruhlar gümüş bir sisle örtülmüyor, gökkuşağı renkleriyle parlıyorlardı. Joanna bunu daha önce hiç ziyaret etmediği

Uzun zamandır Ölüler Dünyası'nı görmemiştim. Belki de yeniden dekore etmişlerdir? Şakacı davranıyordu ve Gilly bunun için onu azarlardı, yanağını ısırıp öttü. Joanna köprüde kuşun izinden gitti. Fair Haven karanlığın içinde ışıltı parlıyor, yollarını aydınlatıyordu. Yaz sonunda kızı, planlandığı gibi evin ve adanın hanımı olacaktı. Ama her şey yolunda gidiyor gibi görünse de, düğün tarihi yaklaşırsa da (Freya beyaz giymeyi bile kabul etmişti), Joanna yine de açıklayamadığı bir huzursuzluk hissediyordu, çünkü her şey Ingrid'in öngördüğü gibi gerçekleşiyordu.

"Şimdi sessiz olalım, değil mi Gilly? Kimsenin bizi görmediğinden emin olalım?" diye sordu köprüden aşağı, ıssız sahile doğru gizlice ilerlerken. Etrafta garip görünümlü odun yığınları vardı, ama Joanna yaklaştığında bunların okyanus artıkları olmadığını gördü. Kumsal ölü ospreylerin cesetleriyle doluydu. Yüzlercesinin tüylerinin üzerinde kalın, yapışkan bir çamur vardı, gagaları yanmıştı. O yaz daha önce kendi sahilinde ölü olarak gördüğü kuşlara tıpatıp benziyorlardı. Demek ki haklıydı. O zaman haklıydı. Kuşlar bir önsezi, bir alamet, bir uyarıydı. Kızlarına ben size söylemiştim demek istemişti, haklı çıkmak sığ bir teselli olsa da. Etrafta bu kadar çok ölüm görmek kalbini kırmıştı. Onların ruhlarını geri getirebilirdi ama bedenleri onarılamayacak durumda olduğu için bu nafileydi.

Neden kimse bir şey söylememişti? Fair Haven'a, kasabayı glomun alacakaranlık dünyasından koruyan dikişin temelini oluşturan eve baktı. İlk inşa edildiğinde Joanna da oradaydı; her zaman boş olması gerekiyordu. Gardinerler geldiğinde şaşırmıştı. Belki de görünüşlerinde hayal ettiğinden fazlası vardı?

Joanna evi çevreleyen muazzam kum tepelerini fark etti. Gardiners Adası'nda daha önce böyle büyük sırtlar gördüğünü hatırlamıyordu. Onların yanından geçerken

belirgin bir izlenme hissi vardı. Kum tepeleri küçük insan dağları gibiydi, gözleri ve garip burunları olan tepecikler; bir tanesine dokunduğunda kumdan çok granit gibi hissediyordu. Gözlerini kısarak uzak ufka baktı. Sonra onu gördü. Okyanustaki gümüşü nokta hareket etmişti. Gardiners Adası'nın kıyılarına vuruyor, onu karanlık bir çemberle çevreliyordu.

Elini cebine attı ve kışın ellerini sıcak tutan bir çift güzel, kalın deri eldivenini giydi ve dalgaların yanında diz çöktü. Suyun içinde ne olduğunu görmeliydi.

Kuzgun bir uyarıda bulundu ve Joanna evcil hayvanını yatıştırdı. "Merak etme, bu eldivenler yılan derisinden yapılmıştır - hiçbir şey nüfuz edemez." Gri saçlı cadı kaygan kayaların üzerine diz çöktü ve parmağını siyah suya daldırdı.

Joanna parmaklarını ovuşturdu ve ışığa doğru yaklaştırdı. Bilim adamlarının patlamayla ilgili hâlâ bir açıklaması yoktu ve okyanus sularına sızan zehirli maddeyi de tespit edememişlerdi. Kasaba halkına balık tutmaktan, yüzmekten ve yerel deniz ürünlerini yemekten kaçınmaya devam etmeleri tavsiye edilmişti. Daha da kötüsü, hiç kimse kasaba sakinlerine okyanusu nasıl temizlemeyi planladıklarını ya da bu konuda ne yapılabileceğini söyleyemiyordu. Kimse ne olduğundan emin değildi.

Parmaklarını birbirine silerek aralarındaki sıvıyı değerlendirdi. Kaygan görünüyor ve hissediliyordu, ama biraz daha bastırıldığında daha fazlası olduğunu keşfetti. Tanecikli ve kırılmalı, sert, şeffaf bir kristaldi. Joanna ruhunda derin bir bulantı hissetti. Bu çok kötü bir şeydi. Bu her neyse, şimdi neden olabildiğince uzun süre bununla yüzleşmekten kaçındığını anlıyordu - kırık dikiş sınırlarının, gri karanlığın, kasabaya yerleşen umutsuzluk ve endişe duygusunun üzerinde durmamaya çalışmıştı. Ingrid'in ona söylediklerini hatırladı: Kuzey Hampton'daki kadınlar kendilerini kısır buluyorlardı ve bir dizi hayvan görünürde bir neden olmaksızın aniden ölmüştü.

Joanna esasını kaldırdı. Kontrol altına alma büyüü uzun süre dayanmayacaktı. Zehrin yayılmasını durduracaktı ama sadece kısa bir süreliğine. Bu bilinmeyen tehlikeyi tek başına karşılayamazdı; bu onun güçlerinin ve anlayışının ötesindeydi ve hemen yardım alması gerektiğini biliyordu. Takviye kuvvetler. Kendisi ve kızları bu tehdidi tek başlarına karşılayamazlardı. Eldivenlerini çıkardı ve suya attı. Kara kristali tuttuğu parmak ucunda şimdiden küçük bir delik vardı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Günaha Girmekten Kaçınmanın Tek Yolu .

~

Dört Temmuz hafta sonunun Cuma gecesi, deniz hala yasak olduğu için turistler kasabadan neredeyse kaybolmuştu, ancak yerel halk yine de kutlamaya gidiyordu. North Inn Bar'da Bon Jovi bangır bangır çalıyordu ve saat gece yarısına yaklaşmamış olsa bile masaların üzerinde dans eden bir grup kız vardı, kaşkorse askıları omuzlarından düşüyordu, kot pantolonları bol ve bellerindeydi.

Her zamanki gibi Bran şehir dışındaydı ve bu sefer büyük bir bağışçı grubuyla birlikte Güneydoğu Asya'da seyahat ettiği için bu en uzun ayrılıkları olacaktı. Şimdiye kadar buna alışmış olması gerektiğini düşünüyor ve bu kadar zayıf olduğu için kendini azarlıyordu.

Freya kendini daha iyi hissetmek için sesi daha da açtı, tam o sırada Killian Gardiner bara girdi. Gerilmemeye çalıştı ama onu görünce ve cinsel geçmişi gözünün önüne gelince teninin kızardığını hissetti, kollarında çıplak vücudunu boydan boya öptüğünü hayal etti. Yine de bu geçmişte kalmıştı ve mesafesini koruduğu sürece de öyle kalacaktı. Onunla ilgili ne kadar çok rüya görürse görsün. Onun hakkında istediği kadar fantezi kurabilir, o banyo sahnesini dünya sona erene kadar tekrar tekrar oynayabilirdi ama aralarında bir daha asla hiçbir şey olmayacaktı, bunu görecekti.

"Hey," dedi ve kayarak tam ön tarafa oturdu. Bu nasıl oldu? Her koltuğun bir sırası olduğundan emindi.

Ama o ortaya çıkınca kalabalık Nil nehirleri gibi dağıldı.

"Killian," dedi sertçe. "Sana beni yalnız bırakmanı söylemiştim."

"Seni görmek istedim. Ayrıca, Bran artık uzakta. Ortalık temiz." Killian gülümsedi. Büyülü kokteyllerin listesinin bulunduğu lamine menüyü eline aldı. "Kalplere bayıldım, çok şirinler."

Kalpleri eklemek Sal'in bayat fikriydi. Freya, Sal'in kendisini ikna etmesine izin vermemiş olmayı diliyordu ama patronunun duygularını incitmek istememişti.

Killian'ın yüzünde alaycı bir gülümsemeyle menüyü okumasını izledi ve bu gece buradan başka bir yerde olmasını diledi. Bu kadar sinirlenmeye hiç ihtiyacı yoktu. North Inn'deki kalabalık Bran'in atlı sosyete grubu değildi ama yine de küçük bir kasabaydı ve fazla samimi ya da içli dışlı görünürlerse dilleri dolaşabilirdi.

"Affedersiniz? Hanımefendi?"

"Bekle," dedi Freya ona. Müşterisine döndü, kokteyl listesini sanki final için ezberliyormuş gibi inceleyen küçük kahverengi bir kızdı. "Size ne getireyim?" diye sordu.

"Umm . . . Bilmiyorum ..." Molly Lancaster ürkek, küçük bir şeydi, belediyede yaz stajyeriydi, üniversiteden yeni mezun olmuştu. Freya başarısız bir aşk ilişkisinin ipuçlarını yakalamıştı, dijital kur yapmanın olağan genç seks mesajlaşmaları. Molly sonunda, "Karşı konulmaz istiyorum, lütfen," diye fısıldadı.

Killian menüyü masaya geri koyarken, "Bana da bir tane yap," diye alay etti.

Freya onu görmezden geldi ve Molly'nin içkisini karıştırmaya başladı. Alt rafta duran cam bir kavanozun içinde çiçekli kedi kuyruklarını demet halinde tutuyordu; onları çıkardı ve bir havan tokmağıyla sivri uçlarını ezmeye başladı.

"Dur, sana yardım edeyim," dedi Killian, tezgâhın arkasına geçip onun yanında durdu ve sıcak nefesini boynunda hissedebilmesi için öne doğru eğildi.

"Killian, lütfen. Diğer tarafa geri dön. Hadi, şimdi." "Ama adam eksikiniz var," dedi Killian, bir adamı başıyla işaret ederek.

yirmi dolarlık bir banknot salladı. İsteddiği birayı çabucak servis etti, para üstünü verdi ve kasayı bir gümbürtüyle kapattı. "Hadi, bana bırak."

İyi bir fikir gibi görünüyordu; barda beş kişi vardı ve herkes bekliyordu. Sal aldırmazdı ve Kristy de hasta olduğunu söylemişti. Freya iç çekti. Fazladan bir el işine yarayabilirdi.

"Peki içine başka ne koyuyorsun?" Killian, onun kokteyl çalkalayıcısına kedi kuyruğu tozunu ölçmesini izleyerek sordu.

"Hiçbir şey. Sadece bir fiske limon suyu, vişne ve bolca votka."

"Oldukça zararsız görünüyor; böyle bir şeyin arkadaki küçük fareyi Marilyn Monroe'ya dönüştürebileceğine inanmak zor."

"Tüm malzemelerimi menüye koymuyorum," dedi ve tezgah altı buzdolabında sakladığı gizli siyah kavanozlardan birine uzanarak kokteyle her birinden birkaç damla eklemeye başladı: aster, kızotu, güve otu kökü. Killian'ın gözlerinin üzerinde olması, dikkatle onu izlemesi hoşuna gitmişti ve biraz gösteriş yapmaya başladı. İçinde cennet taneleri, güçlü büyülerle dolu minicik tohumlar olan küçük kehribar rengi bir şişe çıkardı ve karışımın içine serpiştirdi. İksir bir anda koyu bir vermillion rengine dönüştü. Hava dumanla köpürdü, vanilya ve balın baş döndürücü kokusunu taşıdı.

"Bu da en az senin kadar lezzetli kokuyor," diye mırıldandı Killian, boynuna sokulup elini beline dolayarak.

"Hey!" diye itiraz etti, ondan uzaklaşmaya çalıştı ama çok da büyük bir çaba sarf etmedi. "Ellerini kendine sakla! Senin de müşterilerin var, bana yardım etmek için buradasın, unuttun mu?" dedi kokteyli martini bardağına doldururken. Vetiver kökünü çoktan koymuş muydu? Hatırlayamadı ve emin olmak için biraz daha ekledi.

Köpüklü mor sıvıyla dolu martini bardağını Molly'ye uzattı. "Al bakalım. Bir Irresistible," dedi sertçe.

Killian barmenlikte usta olduğunu kanıtladı ki bu sürpriz olmamalıydı. Yan yana çalıştılar, içkileri dağıttılar, buzları kırdılar, partiyi devam ettirdiler, enerjiyi yüksek tuttular. "Hadi ama, beni özlediğini biliyorsun," dedi gürültülü bir grup kadın için bir tepsi dolusu shot servis ederken. "Oh, sessizlik muamelesi, öyle mi?" diye iç geçirdi, kadın cevap vermeyince. "Nişanlandığınız gece olanlar için bana hâlâ kızgın olamazsın, değil mi? Kızgın mısın? Ne kadar sıkıcısın. Sanki tekne de beni görmeye hiç gelmedin."

Freya yeterince şey duymuştu.

"Killian!" "Evet, aşkım?"

"Lütfen."

"Lütfen ne?"

"Lütfen beni yalnız

bırakın." "Hayır."

"Hayır mı?"

Gözleri buluştu ve sanki nişan partisi yeniden başlamış gibiydi. Killian'a karşı hissettiği güçlü çekimi inkâr etmek mümkün değildi. Bran'e duyduğu aşk kadar güçlü hissediyordu. Sanki görünmez bir güç onu ona doğru itiyordu. Bran'i düşündüğünde kalbi göğsünde biraz duracak gibi oluyordu. Denemişti. Direnmek için çok uğraşmıştı. Çok uzun süre çok iyi davranmıştı.

Killian başını onunkine doğru eğdi, dudakları yanağına değdi ama son anda ondan uzaklaştı ve kalbi göğsünde çarparak barın diğer tarafına koştu. Müzik kutusunun sesini açtı. Belki müziğin sesini yeterince açarsa, kafasını karıştıran duygu girdabını bastırabilirdi.

"Benden saklanmak zorunda değilsin," dedi, birkaç dakika sonra onu Sal'in malzemeleri sakladığı gömme kilerde bulduğunda. "Isırmam, söz veriyorum. Bana şu maraschino kiraz şişesini ver."

Omuz silkti ve vazgeçer gibi ellerini kaldırıp ona uzattı. Parmakları tenine değdi ve aralarındaki ateşin yanmaya başladığını hissetti; güzel elf yüzünün her yerinde arzusunu ve ihtiyacını görmeden ona bakamıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, adam şişeyi bir kenara bırakıp onun yerine kollarını ona doladığında.

"Ne yaptığımı biliyorsun." Onu öpmeye ve vücudunu onunkine doğru itmeye başladı ve aralarındaki sıcaklık onu tüketti. . . O ne yapıyordu. . . . Neden yapıyordu? . . . Neden duramıyordu? Neden tek bir kelime bile itiraz edemiyordu?

"Freya," diye iç geçirdi. Sesi alçak ve müzikaldi, onu bir flüt gibi çalıyordu. Sonra yüzünü ellerinin arasına aldı ve öpüşmeye başladılar. Yüzünün ve boynunun her yerini öptü ve birbirlerine bastırdılar. Öpüşmeleri uzun ve yumuşaktı, ıslak ve arayış içindeydi; adamın heyecanının arttığını hissedebiliyordu ve sanki onun dilinin altında eriyormuş gibi hissediyordu.

Bu sonun başlangıcı, diye düşündü. İlki bir hataydı, aptal bir genç kızın aceleci, düşüncesiz bir hareketiydi. Bu sefer daha iyi bilmeliydi ama yine de yenik düşmüştü. Freya onun öpücüklerine hevesle karşılık verdi ve kendini uçuruma bıraktı.

bölüm yirmi iki

Eve Giden Uzun Yol

İş başa düştüğünde, cesareti ne kadar güçlü olursa olsun, insan tehlikeyi tek başına karşılayamazdı. Joanna eve döndüğünde yatak odasına gitti ve hemen eşyalarını toplamaya başladı. Bu yolculuğun onu nereye götüreceği ya da ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece çok az zamanı olduğunu biliyordu ve bunca yıldan sonra adamın ona yardım etmeyi kabul edeceğini umuyordu. Ne de olsa köprünün bu tarafında sıkışıp kalmış olanların bu dünyaya karşı sorumlulukları vardı.

Joanna buradaki uzun yaşamları üzerine düşündü. İtiraf etmek ona acı veriyordu ama Beauchamp'ların, tüm gururlarına, tarihlerine ve sihirlerine rağmen, hapiste bir oğulları olan dağılmış bir yuvadan başka gösterecekleri hiçbir şeyleri yoktu. Tüm zevkine, tarzına, ev tadilatı takıntısına ve "iyi" mücevherlerine rağmen (özellikle özel günlerde taktığı bir çift küçük ama nadir inci küpeyle gurur duyuyordu), aslında tüm önemli şeylerde başarısızdı. Oğlunu ve kocasını hayal kırıklığına uğratmıştı. Dünya gençken oğlunu kurtaramamıştı ve söz konusu kızları olduğunda da aynı şeyi yaptığı için kocasını suçlamıştı. Bu üzücü bir durumdu ama en azından şimdi bu konuda bir şeyler yapacaktı. En azından bir parçasını onarabilirdi.

"Anne? Ne yapıyorsun? Gidiyor musun?" Ingrid gözlükleri olmadan gözlerini kırıştırdı. Beyaz bir sabahlık giymişti ve sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Yıllarca daha genç görünüyordu ve Joanna onun saçlarını aşağıya yatırmasını diledi.

Ingrid bu şekilde çok daha güzel ve yumuşak görünüyordu.

"Sadece kısa bir süreliğine," diye cevap verdi, bir kazağı katlayıp halı çantasına yerleştirirken.

"İlk soruma cevap vermedin," diye belirtti Ingrid. "Nerede olduğumu bilmemeniz herkes için daha güvenli

"Joanna fildişi asasını trençkotunun cebine sokarak cevap verdi. Görevinde başarısız olursa kızlarının acı çekmesini engellemeyi umuyordu. Ne yapmaya çalıştığını bilmemeleri daha iyiydi. Onu ne kadar özlediklerini ve onu ne kadar geri istediklerini biliyordu. Elbette biliyordu. Aileye ne yaptığını, çizdiği onarılmaz çizgiyi biliyordu; onları ikiye bölmüştü ama o anda kendine acıyacak zamanı yoktu. Geçmiş değişirmek mümkün değildi. Onun yerine "Dün Wagner nasıldı?" diye sordu.

"Oh . . ." Ingrid omuzlarını silkti. Joanna büyük kızının bir şeylerden dolayı umutsuzca, korkunç derecede mutsuz olduğunu fark etti. Onu nasıl teselli edeceğini bilmek isterdi ama Joanna o tür bir anne değildi, Ingrid de o tür bir kız değildi. Bu tür şeylerde iyi olan babalarıydı. Konuşma, dinleme ve duygusal destek: küçük kalpleri kırıldığında ya da paylaşacak mutlu haberleri olduğunda başvurdıkları kişi babalarıydı.

"Her nereye gidiyorsanız, iyi yolculuklar," diye mırıldandı Ingrid.

Joanna kızına sıkıca sarılarak, "Kendine iyi bak canım," dedi. "Tyler'a dikkat et, olur mu?" Çocuğa veda etmeye dayanamıyordu ve bu yüzden korkakça bir şey yapmış, gecenin bir yarısı sızıyordu çünkü uzun uzun vedalaşmak çok acı verici olacaktı. Önemli değildi; şansı yaver giderse yakında dönecekti. Sadece kasabayı ve içindeki herkesi güvende tutmak için gidiyordu.

Dan Jerrods'un ailesi kasabadaki tek taksi servisini işletiyordu ve Dan Jerrods onu evin önünde, puro dükkânı gibi kokan, kova koltuklu eski bir Buick marka arabayla bekliyordu. Ön koltuğa tırmandı ve hırpalanmış eski valizini kucağına, Gilly'nin çantasını da yere koydu. "Nereye, Bayan Joanna?" diye sordu.

"Tren istasyonu lütfen Dan, acele et."

"Elbette."

"İşler nasıl?" diye sordu. Dan'i seviyordu, her kış fırtına pencerelerine yardım etmeye gönüllü olan kasabanın iyi genç adamlarından biriydi. Dan direksiyonu parmak eklemleri neredeyse bembeyaz olana kadar sıkıca kavradı. "Şu anda pek iyi değil, Bayan Joanna. Amanda hastanede," dedi. "Bu konuda kulağınızı büktüğüm için üzgünüm. Sadece onun için biraz endişeleniyorum."

"Hiç de değil. Bunu duyduğuma üzüldüm, ne oldu? Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Atamadığı bir tür virüs," dedi. "Doktorlar bu tür bir şey gördüklerini söylediler: etrafta dolaşıyormuş ve yakında iyileşecekmiş ama şu anda solunum cihazına bağlı."

"Döndüğümde ona bakacağım," diye söz verdi Joanna, Dan'in kolunu sempatik bir şekilde sıkarak. "O emin ellerde, Dan. Doktorlar onu yüzüstü bırakmayacaktır."

North Hampton'da Long Island Demiryolu'nun bir durağı yoktu, bu yüzden en yakın durak olan Montauk'a gittiler. Gece yarısına yakın olduğu için istasyon terk edilmişti ve Joanna, Dan'e peronda tek başına beklemesinin sorun olmayacağı konusunda güvence vermek zorunda kaldı.

Sonunda New York'tan gelen ekspres geldi. New Haven'a gitmek için Metro North'a geçeceği şehre dönüş yolunda ona binecekti. Kalabalığın inmesini bekledi ve aralarında genç, yakışıklı bir çift olduğunu fark etti. Tartışıyorlardı. Kız sinirlenmişti ve oğlan onu yatıştırıyordu. Hayır, yanılıyordu Joanna.

Konuşmalarından çift olmadıklarının, sadece arkadaş olduklarının anlaşıldığını fark etti.

"Bu tam bir zaman kaybı," dedi kız. "Bunun yerine Kahire'ye geri dönmeliyiz. Kasabayı bulacağım dan bile şüpheliyim - etrafında bir tür koruma büyü su var."

"Onların bir şeyler bilebileceğini kendin söyledin. Eskiler, sana yardım etmek için. Ayrıca, zaten bir kez denedik ve başarısız olduk; bu bilgiyi alamazsak Mısır'da yapacak bir şey yok. Ayrıca, şansımızın yaver gideceğine dair içimde bir his var - hiçbir şey görüldüğü kadar umutsuz değildir," dedi çocuk.

Kız aniden Joanna'ya hitaben, "Neye bakıyorsun?" dedi.

Joanna irkildi -şimdiye kadar kızda farklı bir şeyler olduğunu fark etmemişti. Uzun zamandır Düşmüşlerin huzurunda bulunmamıştı.

Kız, yaşlı cadının onun ne olduğunu bildiğini anlamış gibi ona küçümseyerek baktı ve dişlerini ona doğru gösterdi.

Kibirli küçük velet. Joanna kaşlarını çatı. Yaşadığı kısıtlamalara hakaret sayılabilecek onca şey arasında, Düşmüşlerin doğaüstü yeteneklerini kullanmalarına izin verilmesi en çok canını yakan şeydi. Vampir kızı ve insan arkadaşını North Hampton'a neyin getirdiğini merak etti, çünkü aradıkları kasaba elbette orasıydı. Hafta sonu tatilini kutlamak için gelmiş gibi görünmüyorlardı. Kız yanılıyordu: bu bir koruma büyü su değildi; onları bozmak çok kolaydı. Bunun yerine, uzun yıllar önce North Hampton'a yerleştiklerinde, köprünün yıkılmasıyla ortaya çıkan birkaç şaşkın cepten birine inşa etmeyi seçmişlerdi. Kuzey Hampton evrende tam olarak ne burada ne de orada olan bir yerde, sadece zamanın biraz dışında yer alıyordu, bu yüzden dikişe bu kadar yakındı.

Çocuk onu kolundan tutup sokağa doğru yönlendirene kadar kız Joanna'ya ters ters bakmaya devam etti. "Mimi!

Hadi," dedi çocuk. "Arkadaşım için üzgünüm, kendini iyi hissetmiyor," diye özür diledi ve uzaklaştılar.

Joanna içini çekti ve trene binmek için merdivenlerden yukarı yürüdü. Uçmak istemişti ama bu sefer daha dikkatli olmalıydı. Bölgede başka bir UFO görülmesi iyi olmazdı. Arkada bir koltuk buldu ve halı çantasını baş köşeye yerleştirdi. Arabada başka kimse yoktu ve daha rahat edebilmek için birkaç koltuğa yayılabildiği için memnundu. Kendini karanlıkta uzun bir tren yolculuğuna hazırladı.

Yüzyıllar süren ayrılığın ardından Joanna Beauchamp kocasını görmeye gidiyordu.

bölüm yirmi-üç

Kayıp

Dört Temmuz tatilinden sonraki Pazartesi, üç günlük bir akşamdan kalmalıktan uyanmak gibiydi. Freya o öğleden sonra barı açtı, neyle karşı karşıya olduğunu, hasarın ne kadar kötü olduğunu görmek için biraz endişeliydi. Anahtarı kilide soktu ve kapıyı iterek açtı, barın tanıdık tatlı kokusunu içine çekti: ter, sigara ve dökülen alkol. Cuma gecesi North Inn'in yaşadığı en çılgın gecelerden biriydi ve o akşam orada bulunanlar sonraki birçok gece ve yaz boyunca o gece olanları anlatırdı: havanın nasıl sıcaklık ve ateşle çatladığını; müziğin nasıl ruhunuza, uzuvlarınıza sızdığını; içkilerin nasıl tatlı ve bağımlılık yaptığını; herkesin nasıl biraz kontrolden çıkmış görüldüğünü. Parti, Cumartesi ve Pazar günlerine de yayılarak, hiç dinlenmeden ve soluklanmadan devam etmişti; tüm hafta sonu boyunca barı hiç durmadan açık tutmuş, müziğin sesi giderek yükselmiş, kalabalık iğrenç denecek kadar kabalaşmıştı. Bir karnaval, bir sirk ve bir festival bir araya gelmişti.

Duygusal ve fiziksel olarak bitkin düşmüştü, sadece eğlence ve işten değil, üç gün boyunca Killian Gardiner'la birlikte olmaktan, ikisi de yemek yemeye ya da uyumaya gitmemekten, diğeri müşterilerle ilgilenirken arkada şekerleme yapmaktan. Yakında aile olacak olmalarının, kardeşinin karısı olacak olmasının, ufukta bir düğün olmasının hiçbir önemi yoktu - bunların hiçbir önemi yoktu, sadece sıcaklık, arzu ve şimdi vardı. İşte

yarın yoktu. Sadece Killian vardı ve Freya onun her isteğine ve emrine karşı savunmasızdı.

Pazartesi sabahı temizlik yapmasına yardım etmeyi bile teklif etmişti ama kadın onu reddetmişti. Birkaç gün yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. North Inn'e giderken Bran'i aramıştı ama telefonu açılmamıştı. Yine de çevirmeye devam etti, mesajını dinledi, sesini duymak ve onu dünyaya geri getirmek istiyordu.

Hiçbir şey ya da hiç kimse hakkında ne hissettiğini bilmiyordu. Sanki iki yöne çekiliyormuş gibi hissediyordu ve bir zamanlar Bran'den ve birbirlerine olan aşklarından bu kadar emindiyse, şimdi Killian olmadan yaşayamayacağından da aynı derecede emindi. Yeni olan neydi? Freya en ufak bir davette yatağa atlayan kızlardan biriydi; geçmişte her iki cinsten de pek çok sevgilisi olmuştu ve sürekli karasevdaya tutuluyordu. Ama seks farklıydı, seks kolaydı - fiziksel bir rahatlama, bir oyun, biraz eğlence - İngilizlerin deyimıyla "sevişme". Hiçbir anlamı yoktu. Aşk başka bir şeydi ve zordu. İki erkek için bu şekilde hissetmeye hazır değildi ve bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordu. Bran'e olan hislerinden çok emindi ama şimdi bir de Killian vardı ve kısa sürede onun için çok değerli biri haline gelmişti.

Neyse ki barın durumu çok da kötü görünmüyordu. Freya yere atılmış sutyenleri toplayarak ve onları kayıp eşya kutusuna yerleştirerek işe başladı. Sal hepsini kupa olarak duvara çivilemeyi önermişti ama Freya bunun biraz bayağı olduğunu düşündü ve onu bundan vazgeçirdi. Bar görevlileri yerdeki kirlerin çoğunu temizlemiş, bulaşık makinesini çalıştırmış, çöpü çıkarmış ve kırık camları süpürmüştü; dolayısıyla orada burada bir sandalyeyi düzeltmek dışında Freya'nın yapabileceği fazla bir şey yoktu. Buna minnettardı. Kokteyl hazırlığına başladı: nane doğramak, limon ve misket limonlarını sıkmak, şekerli suyu hazırlamak, dondurucudaki votkayı yenilemek. Pazartesi gecesi bile North Inn'in kalabalık olacağı kesindi.

Freya elleriyle bir şeyler yaptığı için minnettardı; bu onu meşgul ediyor ve aklını Killian'dan uzak tutuyordu. Şimdiden cep telefonundan birkaç kez aramış ama Freya cevap vermeyi reddetmişti. O sabah onu yatağında bırakmış, bir açıklama notu bile bırakmadan çarşafların altından sıvışıp gitmişti. Ne kadar da klişeydi, ertesi sabah utançtan gizlice kaçmak.

Freya, barın ön kapısının açıldığını ve zilin bir müşterinin geldiğini işaret ettiğini duyunca, "Henüz açmadık, üzgünüm," diye seslendi.

Siyahlar giymiş bir kadın bara girdi. Uzun boylu ve dikkat çekiciydi, sarı saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Yüzü yaşsız ve dingindi. "Siz Freya Beauchamp mısınız?"

"Evet, benim, kim soruyor?" diye sordu.

"Bana Killian Gardiner'ı burada bulabileceğim söylendi," dedi kadın, Freya'nın biraz kaba bulduğu sorusuna cevap vermeden.

"Şu anda burada değil," dedi Freya, tezgahı silmeye devam ederek.

"Onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

Freya doğruyu söyleyip söylememekte tereddüt etti ama yalan söylemesi için bir neden yoktu. "Muhtemelen teknesindedir. Gardiners Adası'nda, evin en sol tarafında demirlidir. Gözden kaçıramazsınız."

"Teşekkür ederim."

Freya, Bran'in ona Killian'ın gezgin hayatı hakkında anlattıklarını ve Ingrid'in onun arkasında kırık kalpler bıraktığını duyduğunu hatırladı. Yine de bu sert yabancı, mağdur bir eski kız arkadaşına benzemiyordu; onun yerine, kolluk kuvvetlerinde çalışanlara özgü hafif resmi bir havası vardı. Killian'ın başı bir çeşit belada mıydı? Bir şey saklıyor gibi görünmüyordu. Ona geçmişiyile ilgili söylentileri sorduğunda, gülerek insanların hikâye anlatmayı sevdiğini ve bunların hiçbirinin doğru olmadığını söyledi.

Birkaç dakika sonra ön kapı tekrar açıldı ve genç bir kız içeri girdi. "Kapalıyız, üzgünüz. Birazdan tekrar gelin."

bir saat kadar?" Freya doğrama tahtasından başını kaldırarak sordu.

Kız kaşlarını çatarak, "İçki istemiyorum," dedi.

"Henüz açılmadığımıza göre yeterince iyi." Freya gülümsedi. Başını kaldırdı ve kızın cinsel geçmişı gözlerinin önünden geçerken not aldı: yirmi iki yaşında bakire. Birkaç iffetli öpücük ve birkaç karşılıksız aşk; Freya'ya biraz kız kardeşinin bu konudaki sınırlı deneyimini hatırlattı.

"Oda arkadaşımı arıyorum."

Freya şüpheyle boş bara baktı. "Ve sen onu burada mı arıyorsun?"

"Burada olacağını söyledi. Cuma gecesi," dedi kız inatla.

"Bu üç gün önceydi."

"Evet. Biliyorum." Kız iç çekti. "Yani, o kayıp. Ben Pam, bu arada."

Pam ona büyük gözlükler takan kahverengi saçlı bir kızın fotoğrafını gösterdi. Bu küçük kahverengi çalıkuşuydu, Cuma gecesi Karşı Konulmaz iksiri içen kızla aynıydı. Freya gözlerini kısarak resme baktı. "Onu hatırlıyorum. Molly, değil mi?"

"Evet. Ayın dördünde eve hiç gelmedi. O bir yetişkin, bu yüzden polis bana ihbarda bulunabilmeleri için kırk sekiz saat beklemem gerektiğini söyledi. Hafta sonunu bir adamla geçirdiğini düşünüyorlar. Ama yemin ederim öyle değil. Gerçekten çok endişeliyim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

Freya kaşlarını çattı ama geçmiş deneyimleri Pam'in aceleci davrandığını söylüyordu. O iksirle Molly Cuma gecesi kesinlikle şanslıydı. Muhtemelen şu anda yeni aşkıyla brunch yapıyordu. Freya kendisinin hafta sonunu nasıl geçirdiğini düşündü; içki içmek, çalışmak ve Killian'dan oluşan bir bulanıklık. Üç gün çok hızlı geçmişti ve kimse nerede olduğunu da bilmiyordu; Ingrid'e ya da Joanna'ya bir mesaj bırakmış gibi değildi. (Freya istediği gibi gelip gittiği için ikisi de paniğe kapılmazdı).

Pam inatla, "Genellikle nerede olduğunu bana bildirmek için arar," dedi. "Onun için endişeleniyorum."

Freya o gece Molly'nin bir masanın üzerinde dans ettiğini, "You Shook Me All Night Long" şarkısının sözlerini söylediğini, gözlüklerinin ayaklarının altında ezildiğini, saçlarının vahşi ve gevşek olduğunu, müziğin ritmine göre vücudunu salladığını, kırmızı yanaklı ve neşeli bir grup üniversiteli gencin de kendilerini takdir ederek bağırıklarını hatırladı. Molly sanki hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi görünüyordu. Daha sonra Freya Molly'yi arkada çocuklardan biriyle öpüşürken görmüştü, ikisi birbirlerine o kadar sıkı sarılmışlardı ki birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını görmek zordu.

Endişelenecek bir şey yoktu. Pam bunu hiç yaşamadığı için anlayamayabilirdi: bir sevgilinin kollarında zamanın nasıl hızlanıp yavaşladığını, günlük hayatın nasıl kaybolup gittiğini ve her şeyin birdenbire tek bir kişiyle olabildiğince uzun süre birlikte olmak etrafında döndüğünü. Aşk ve şehvet söz konusu olduğunda zaman diye bir şey yoktu. Yine de dikkatli olmak her zaman en iyisiydi.

Freya fotoğrafı aldı. "Etrafa soracağım. Bakalım o gece birlikte olduğu çocuklardan birini tanıyan var mı? Ama Molly'nin iyi olduğuna eminim. Muhtemelen öğleden sonra dönecektir."

bölüm yirmi dört Ölüm Meleği

Ingrid Pazartesi sabahı işe geldiğinde, ofisler arası posta yığınının içinde belediye başkanının ofisinden gelen ve kısıtlı fonlar nedeniyle belediye meclisinin kütüphane bütçesini yeniden kestiğini, bunun da programdan daha fazla saat kesilmesi anlamına geldiğini bildiren bir not buldu. Zaten kıt kanaat çalışıyorlardı. Belediye başkanı, yaz sonundaki konsey toplantısında kütüphanenin satılması planına destek vermesini isteyen kişisel bir not eklemişti. Kendini beğenmişliği ve küçümseyiciliği çileden çıkarıcıydı. Mektubu topladı ve odanın öbür ucuna fırlattı.

Zaten berbat olan bir güne başlamak için berbat bir yoldu; tek kurtarıcı faktör Caitlin'in hasta olduğunu söylemesiydi, böylece en azından Caitlin ve Matt'in aşk gecesiyle ilgili her acı verici ayrıntıyı duymak zorunda kalmayacaktı. Freya'nın çevresini etkileme yeteneğine sahip olmasa da, iş arkadaşları o gün ondan uzak duracak kadar anlayışlıydı. Her zamanki cadılık görevlerini yerine getirecek havada da değildi ve Hudson'a herkese yarın gelmelerini söylemesini istedi.

Ingrid, Gardiner baskılarını buharda pişirip incelemekle ve incelemesi için her sayfanın taramasını gönderdiği kaynağıyla iletişim kurmakla meşguldü. Tüm seti gözden geçirmiş ve düzinelerce parşömen benzeri anahtar etiketi bulmuştu; bunlar tüm planın her yerindeydi ve anlamları hala bir gizemdi. Emin olmak için, kütüphaneyi sık sık ziyaret eden mimarlardan birine danışmış ve bunun daha önce kullandıkları bir tasarım anahtarı olmadığından emin olmuştu.

geçmişti. Daha önce hiç böyle bir şey görmediğini teyit etmişti.

Kâğıt parçasını rulo yaptı ve şimdilik bir kenara koydu. Ön bürodan soğuk ve net bir kadın sesinin, "Üzgünüm ama beni görmesinde ısrar ediyorum," dediğini duydu.

Birkaç dakika sonra Hudson onun ofisine girdiğinde yüzü boş, gözleri donuktu. "Ona zaman ayırmalısın," dedi düz bir sesle. Odadan çıktı ve güzel sarışın bir kız içeri girdi, Ingrid'i hemen savunmaya geçiren bir güven ve at arabasıyla yürüyordu.

Ziyaretçisi on sekiz yaşlarındaydı, sert yeşil gözleri ve sırtından aşağı dökülen uzun, gür platin saçları vardı. Güç, şımarıklık ve en lüks ayrıcalıklara alışkın olanları çevreleyen zenginlik yastığı kokuyordu. Ingrid bu kııda daha fazlası olduğunu hemen fark etti. O Düşmüşlerden biriydi. Bir Mavi Kan, ölümsüz bir vampir, Yüce Olan'ın kayıp çocuklarından biriydi.

"Sen buralı değilsin," dedi Ingrid sertçe. "Ve ben dostlarımla oyuncak gibi oynanmasından hoşlanmam. Halkınız kendi büyücülük tarzınızı uygulamak için muafiyet almış olabilir ama kütüphanemde buna yer vermeyeceğim, özellikle de davanız için yardım arıyorsanız. Bana sorarsanız bu umutsuz bir vaka."

"Sakin ol Erda, buraya kefarete için gelmedim," dedi kız, masasının karşısına oturup etrafına küçümseyerek bakarak.

"Güzel, çünkü bu kesinlikle bizim yetki alanımızın dışında." Ingrid kaşlarını çatı, kendisine gerçek ölümsüz adıyla hitap edilmesine sinirlenmişti. Beauchamp'lar artık gerçek isimlerini pek kullanmıyorlardı; modası geçmişti ve bu çok fazla dikkat çekerek ki Konsey de onları bunu yapmamaları konusunda uyarmıştı. Elbette Freya bunca yıl boyunca inatla ismini saklamıştı, ki bu da gayet iyiydi çünkü kız kardeşinin diğer her şeyi gibi güzeldi.

"Peki senin için ne yapabilirim Madeleine Force?" Ingrid aynı şeyi yapmayı reddetti ve çocuğa cennetteki geçmişinde vampire verilen isimle hitap etti. Şimdi Kuzey Hampton'daydılar, yirmi birinci yüzyılın başlarındaydılar. Artık bunların hiçbir önemi yoktu.

Kız sandalyede arkasına yaslandı ve bronzlaşmış bacaklarını çaprazladı. "Kim olduğumu biliyorsun." Kendini beğenmiş bir havayla etrafına bakındı. "İlginç bir ortam seçimi, Hamptons'ın koltuk altı. Ama burası gerçekten Hamptons değil, değil mi? Kafa karıştırıcı bir mekânı zekice kullanmışsın. Şanslıyım ki onları bir şekilde koklayarak bulabilecek bir arkadaşım var. Biraz zamanımızı aldı ama bu üzücü kasaba bahanesini bulduk. Cuma gecesi otelimizdeki bar tam bir olay yeriydi. Kardeşine biraz sakın olmasını söylemelisin. Üzerime bir kez dökülmesine aldırmam ama bir gecede üç kez dökülmesi çalışkan kuru temizlemecim için bile çok fazla."

Ingrid sinirlendi. "Ne istiyorsun, Mimi? Bugünlerde sana böyle diyorlar, değil mi? Magazin gazetelerini okuyorum."

"Değersizler ordusuna dağıttığın şeyin aynısını istiyorum. Yardım." Mimi soğukkanlılığını bir süreliğine kaybetti ve eteğinin kenarını dizinin üzerinden çekştirirken yüzü ciddileşti.

"Sana yardım edeceğimi düşündüren nedir? Türümüz arasındaki anlaşma bu tür şeyleri kapsamıyor, bunu biliyorsun. Ayrıca, geçmişinizi biliyorsanız, kısıtlamalarımıza bağlıyım." Ingrid sinirlendi.

"Oh, senin aptal büyüne ihtiyacım yok. Oliver bile seninle tanışmam için beni ikna etmek zorunda kaldı. Görünüşe göre kız kardeşinle daha önce tanışmış. Dün gece onu hatırladığından değil, zavallı ahmak. Çok hayal kırıklığına uğradı." Masanın üzerine eğildi ve beklentiyle manikürlü tırnaklarını davul gibi çaldı.

Ingrid onun elini itme arzusunu bastırdı. "Madem benim sihriye ihtiyacın yok, neden buradasın?"

"Yeraltı Dünyası'ndan bir ruh çıkarmam gerekiyor. Bir yıkıcı tarafından yedinci çemberin altına hapsedilmiş. Daha önce bir kez denedim ve başarısız oldum. Bunun tekrar olmasına izin vermek istemiyorum."

"Kuralları biliyorsun. Ruh yedincinin ötesinde Helda'ya bir kez bağlandığında, sonsuza dek onun olur." Ingrid burnunu çekti. "Zamanını boşa harcıyorsun; bu imkânsız. Bunlar evrenin kanunları."

"Ama bir yolu olmalı. Bir takas, bir değiş tokuş, bir şey," dedi Mimi, sesine çaresizlik sinmişti. "Sizin bilebileceğinizi düşündüm. Buralarda en uzun süre kalan sizsiniz."

Cadı iç çekti. Düşmüşler ve onların sorunları onu ilgilendirmiyordu. Ama Ingrid bu sinir bozucu vampirden kurtulmazsa Mimi'nin glomdaki güçlerini kullanarak kasabada huzursuzluk ve kargaşaya yol açacağını biliyordu, tabii daha önce yapmadıysa. Ingrid'in endişelenmesi gereken personeli vardı, toplumun geri kalanından bahsetmiyorum bile. Elbette, asi melekler Cennet'ten kovulmuştu ama onlara neredeyse dünyanın ortası verilmişti: Ingrid'in halkı kenar mahallelere sürülürken, burada tüm gösteriyi onlar yönetiyordu. Mimi Force'un Ölüler Krallığı'yla oynamaya hakkı yoktu.

"Lütfen, Erda. Yalvarıyorum," dedi Mimi, birden gözleri yaşardı. "Onu seviyorum. Kingsley'i kaybedemem. Paylaşacak bir şeyiniz varsa, yardımcı olabilecek bir şey . . . Sonsuza dek sana borçlu kalırım."

Ingrid içini çekti. "İyi. Subvertio'nun ötesinde bir ruhu kurtarmanın bir yolu var. Orpheus Değişikliği. Bunu biliyor musun?"

"Bunun sadece bir efsane olduğunu sanıyordum," diye alay etti Mimi.

"Tatlım, sen de bir efsanesin," diye tersledi Ingrid. "Helda bir keresinde bir istisna yaptı ve o zamandan beri Orpheus Değişikliği geçerli. Aynı kurallar geçerli. Bir kez geriye bakarsan her şey biter."

"Bu kadar mı?"

"İşte bu kadar."

"Bu riski alacağım," dedi Mimi. Ayağa kalktı ve Ingrid'in elini sıktı. "Teşekkür ederim."

"Oh, ve size söylemeyi unuttuğum bir şey daha var. Orpheus Değişikliği, serbest bırakılma karşılığında bir kurban talep ediyor.

bir ruhun," dedi Ingrid.

"Bir ruha karşılık bir ruh," diye başını salladı Mimi, sinsî bir ifadeyle. "Merak etme, işin o kısmının zaten farkındaydım. Cehenneme asla hazırlıksız inmem."

Ingrid genç vampire yardım ederek hata yapmadığını umuyordu. Düşmüş tehlikeli bir düşman olabilirdi ve onun gittiğini gördüğüne sevinmişti. Sonunda Mimi Force Ingrid'den insan meslektaşlarıyla aynı şeyi istemişti: imkânsız bir durumdan çıkış yolu. Ingrid sadece doğru yönü gösterebilirdi. Gerisi onlara kalmıştı.

bölüm yirmi beş

Parmakla Gösterme

Sosyetenin son ölümü ve Bill Thatcher'ın darp edilmesi dışında, North Hampton'a yerleşildiğinden beri hiçbir cinayet kaydedilmemişti. Freya, biri televizyonu haber kanalına ayarlamadıkça haberleri izlemez, gazeteleri de okumazdı, bu yüzden Molly Lancaster'ın resmen kayıp olduğunu, ertesi hafta Sal ona o gece barda Molly ile birlikte olan çocukların bölge savcısı tarafından sorgulanmak üzere getirildiklerinden söz edene kadar bilmiyordu.

"Bekle, bana o çocukların Molly'nin kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu düşündüklerini mi söylüyorsun?"

"Bütün hafta neredeydin?" Sal kağıdı ona doğru sallayarak alay etti. Grip olduğu ortaya çıkan nöbetinden sonra daha iyiydi ama yanakları hâlâ kızarık ve gözleri akıyordu. Ayrıca iyi mizahının bir kısmını kaybetmiş gibiydi. İşe döndüğünde çabuk öfkeleniyor ve kolayca sinirleniyordu.

Freya cevap vermedi ve yeni bir karışım için öksürük otu ile kolumbini karıştırmaya devam etti. Bran hâlâ uzaklardaydı; geçen akşam kısa bir süre konuşabilmişlerdi ama bağlantı kötüydü ve Freya'nın duyduğu tek şey telden gelen tıslama ve gurultulardı. Bran her geçen gün ondan daha da uzaklaştığını hissediyordu. Her gece rüyalarına girmesine rağmen Killian'ı tekrar görmemek için çok uğraşmıştı. Keşke Bran'i tekrar görebilseydi ama Bran birkaç hafta daha dönmeyecekti.

Manşet haberini okudu: Derek Adam, Miles Ashleigh, Jock Pemberton ve Hollis Arthur sorgulanmak üzere getirilmişti. Dört Temmuz'dan önceki gece North Inn'de bulunan tanıklar polise Molly'nin o akşam karakterinin dışında davrandığını, çılgınca dans ettiğini ve "mekandaki her erkekle flört ettiğini" söylemişlerdi. Bardan Derek'le birlikte Jock'un arabasıyla ayrılmış, Miles ve Hollis de arka koltukta oturmuşlardı. Derek, avukatı aracılığıyla Molly ile öpüşmek için sahile indiklerini, ancak Molly'nin sahilde başka biriyle buluşması gerektiğini söylemesi üzerine onu orada bıraktığını beyan etmiştir ki bu, çocukların canlarını kurtarmak için yalan söylediklerini ima eden muhabir de dahil olmak üzere kimsenin inanmayacağı bir hikayedir. Yaşları on dokuz ile yirmi üç arasında değişen çocuklar, ailelerinin kökleri Kuzey Hampton'a dayanan zengin üniversite öğrencileriydi. Davanın baş polis müfettişi Matthew Noble herhangi bir yorum yapmadı.

"Zavallı çocuklar," diye mırıldandı Freya.

"Çocuklar mı?" Sal ofladı pufladı. "Kızaracaklar. O kızı sahilde öylece bıraktıklarına kim inanır? Lütfen, onu öldürdüklerini ve cesedi sakladıklarını biliyorsunuz. Suçlular."

Freya başını kaldırdı. Yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti ve şüphelilere neden sempati duyduğunu merak etti. Sonra fark etti: onlara inanmıştı. Molly karşı konulmaz bir iksir içmişti; bu iksir, içen kişiye asla zarar vermeyen ya da şiddet uygulamayan bir karışımdı. Freya iksiri yaparken buna dikkat etmişti; böyle bir şeyin asla olmamasını sağlamak için güçlü bir koruma büyüyle birlikte gelmişti. O akşam Molly'nin başına her ne geldiyse aşk iksiriyle hiçbir ilgisi yoktu, bu da barda tanıştığı çocuklarla hiçbir ilgisi olmadığı anlamına geliyordu.

Çocukların doğruyu söylediğinden, Molly'yi onların öldürmediğinden emindi. Ama bunu nasıl kanıtlayabilirdi?

O akşam barda kimi gördüğünü, herhangi bir sıkıntı ya da niyet belirtisi yakalayıp yakalamadığını hatırlamaya çalıştı ama o bir kahin, bir insanın geleceğine, yaşam çizgisine bakabilen biri olan Ingrid değildi. Eğer Ingrid

orada olsaydı, yakında Molly'yi nasıl bir karanlığın ele geçireceğini görebilir miydi? Ama Molly'nin tehlikede olup olmadığını kim bilebilirdi ki? O bir yetişkindi; ya kendi kendine ortadan kaybolmaya karar verdiyse? Bu mümkündü. Herkes hemen sonuca varıyor olabilir miydi?

"Sanırım şimdilik bunları bir kenara koysak iyi olacak," dedi Sal, lamine iksir menüsünü eline alarak. Gazeteyi onun omzunun üzerinden okudu ve paragrafın ortasındaki lanetleyici cümleyi işaret ederek yüksek sesle okudu. " 'Kızlar Molly'nin içkisinde onu bu kadar vahşileştiren bir şey olması gerektiğini söylediler. Bir çeşit çılgın iksir.' Duydun mu, Freya? Kuzey Hanı'ndan gelen bir çeşit çılgın kokteylin onu sürtük gibi davrandırdığını söylüyorlar. Kesinlikle peşimize düşecekler."

"Hayır, yapmayacaklar." Freya dehşet içinde başını salladı. Buna kim nasıl inanabilirdi? Ayrıca, bir kokteylin onun ortadan kaybolmasına yol açabileceğini kim düşünebilirdi ki? Bu çok saçmaydı. Öyle değil miydi? O gece neler olduğunu hatırlamaya çalıştı.

-Killian'ın bara girdiğini, tezgâhın arkasında ona biraz fazla sokulduğunu gördü; kendisini iksiri hazırlarken gördü, Killian da yanındaydı. İçine çok fazla güve otu kökü koymuş olması mümkün müydü? Ve eğer koyduysa, ne olacaktı? Zararlı bir bitki değildi; sadece içenin cazibesini artırmak için vardı. Herhangi bir zarara yol açması pek olası görünmüyordu. Elbette büyü öngörülemezdi ve bir şeylerin yanlış gitmiş olma ihtimali vardı. Ama o gece çocukların ruh hallerinde, gecenin zevkleri için coşkulu bir heves ve güzel kızların varlığının neden olduğu olağan okul çocuğu heyecanı dışında hiçbir şey görmemişti. Eğer içlerinden biri katil olsaydı, bunu görürdü. Her zaman görürdü. Bill Thatcher hariç. Bu cinayeti henüz kimse çözememişti ve polis de en az cinayetin işlendiği zamanki kadar bilgisiz görünüyordu. Karısı için de umut yoktu. Maura'nın ailesi fişi çekmekten bahsediyordu.

Pekâlâ. Hatırlamak için daha çok çabalaması gerekiyordu. Cuma gecesi barda başka kimler vardı? Her şey bulanıktı; belki de Bran'i aldattığı için hissettiği suçluluk duygusunun bir yan etkisi olarak hafızasının üzerinde boş bir sis vardı. Kendini hasta hissediyordu, sanki kendinde değildi. Dikkatini vermeliydi. Belki de bütün hafta sonu Killian'la öpüşmekle meşgul olmasaydı bir şeylerin farkına varabilirdi. Şimdi Molly ortadan kaybolmuştu ve şakalaştığı ve hoşlandığı çocuklar şüphe altındaydı.

"Göreceksiniz. Başımızı aşağıda tutmalıyız. Sadece an meselesi."

Freya odanın içine bir karanlığın çöktüğünü hissetti. "Sence onu benim kokteylim mi öldürdü, Sal?"

"Tabii ki hayır," diye burnunu çekti Sal. "O içkilerin içine ne koyduğunuzu bilmiyorum ama çok etkililer. Bir sürü insan konuşuyor, çoğunlukla kendilerini ne kadar iyi hissettirdiklerinden, hayatlarının aşkıyla bizim küçük barımızda nasıl tanıştıklarından bahsediyorlar. Ama sanırım buradaki insanlar bir cevap isteyecek. Ve bunlar zengin çocuklar. Aileleri bulabildikleri her günah keçisini bulacaklardır. Dikkatli ol, belki birkaç gün izin alırsın."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Solucan Dönüyor

Freya'nın istenmeyen bir izne ayrılmaya teşvik edilmesinden

bir hafta sonra, Ingrid işini tamamen bırakmayı düşünüyordu. İş olmadan neye sahip olacaktı ki? Ingrid için iş dayanılmazsa yaşamak için bir neden yoktu. Zaten hiçbir zaman pek bir ev hayatı olmamıştı ve kız kardeşinin ışıltılı arkadaşlığını özliyordu. Freya Bran'la tanışmadan önce Ingrid kız kardeşinin film gecelerine, arada sırada da bir iki akşam yemeğine geleceğine güvenebilirdi. Ama nişanlandığından beri Freya neredeyse hiç evde değildi, Bran şehirde ya da seyahatlerde olsa bile. Ingrid bunu merak ediyordu; Freya'nın onu daha çok özleyeceğini düşünüyordu ama Freya aynı kırmızı yanaklara, hülyalı ifadeye ve Bran şehirde olsa da olmasa da geç saatlere kadar süren gecelere sahipti. Belki de çok fazla ... ne diyorlardı buna? Telefon seksi mi? Ingrid ürperdi. Ancak son zamanlarda Freya keyifsiz ve tedirgin görünüyordu, belki de ayrılık onlara zarar vermeye başlamıştı.

Joanna'nın nereye gittiğini Ingrid tahmin bile edemiyordu. Görünüşe göre annesi cep telefonu hizmetinin ulaşmadığı bir yerdeydi, çünkü Joanna'ya yapılan aramalar doğrudan sesli mesaja gidiyordu. Ingrid her zaman alt katmanı kullanarak Joanna'nın yerini araştırabilir ya da belki Oscar'ı onu aramaya gönderebilirdi ama Ingrid annesinin mahremiyet istediğini hissediyordu.

Ingrid hiçbir zaman yalnız hissetmedi, okuyacak bu kadar çok kitabı ve kütüphanede bu kadar iyi arkadaşları varken, son yedi yıldır her sabah dört gözle beklediği bir işi varken. Annesinin onun zamanını, yeteneklerini, zekasını, her şeyini boşa harcadığına inandığını biliyordu,

küçük bir kasaba kütüphanesinde çalışıyordu ve Freya bunun inanılmaz derecede sıkıcı olduğunu düşünüyordu. Ama Ingrid için kütüphanesi eviydi; yine de son birkaç haftadır işe yüreği burkularak gidiyordu ve annesiyle kız kardeşinin haklı olup olmadığını merak ediyordu. Belki de bırakmanın zamanı gelmişti. Yeniden büyü yapmak hayatına heyecan ve amaç katmıştı ama bunu kütüphanede yapmak zorunda değildi. Kendi kliniğini kurabilirdi, düzgün bir klinik, bir ofisi, bir programı ve bir resepsiyonisti olan. Kabusları iyileştirmek ve kadınların gebe kalmasına yardımcı olmak dışında sihriyle yapabileceği pek çok şey vardı.

Daha hafif bir not olarak, 4 Temmuz'dan beri Ingrid insanların ruhlarında o gri karanlığın daha az olduğunu fark etmişti. Belki de kasabadan dağılıyordu; okyanusun ortasındaki o garip zehirli çamur bile hareket etmeyi bırakmıştı ve son raporlara göre nihayet küçülüyormuş gibi görünüyordu. Gerçi son haberlerde benzer bir kütlenin yakın zamanda Alaska kıyı şeridi yakınlarında yeniden ortaya çıktığı söyleniyordu.

Bisikletini park etti ve her zamanki direğine zincirledi. Hudson'ın bisikleti zaten yerindeydi. Kapı açıktı, ışıklar yanıyordu ve her şey aydınlık ve düzenliydi. Masasına doğru yürürken neşeli olmaya çalışarak, "Günaydın," dedi.

"Günaydın." Hudson esnedi.

"Merhaba, Ingrid." Tabitha gülümsedi. Henüz ikinci ayındaydı ve her anının tadını çıkarıyordu, sabah bulantıları, çay ve krakerden başka bir şey yiyememesi ve yine de şiş görünmesi bile.

Caitlin'den taş gibi bir sessizlikten başka bir şey gelmedi. Ingrid bunu görmezden geldi, çünkü o aşk romanındaki son dramın ne olduğu pek umurunda değildi. Ingrid geçen hafta boyunca Caitlin'in, o ay Matt'le birlikte Martha's Vineyard'daki bir pansiyona romantik bir hafta sonu geçirmeye gidecekleri hakkındaki gevezeliklerine katlanmak zorunda kalmıştı. Caitlin, Hudson ve Tabitha'ya Matt'le olan ilişkisinin ayrıntılarını anlatmıştı.

Çeyiz, iç çamaşırı, şampanya, her şey. Hudson meme ucu kılıflarına modellik yaparak eğlenirken, Tabitha kayganlaştırıcının avantajları ve çeşitli kelepçelerin, metal halkaların ve elektronik cihazların fazlasıyla ayrıntılı bir açıklaması da dahil olmak üzere diğer erotik aksesuarlar hakkında çok yorucu tavsiyelerde bulundu. İşte tam o sırada Ingrid işe olan bağlılığını sorgulamaya başlamıştı. Ya Caitlin'i kovacak ya da kendisi işi bırakacaktı. Ama tüm ofisin kızı prezervatif pankartları açarak romantizm nirvanasına uğurlamasına bir gün daha katlanamazdı.

Caitlin odadan çıktığında, Ingrid Hudson'a mesaj attı.

<<Nesi var onun?>>

Yüzünde hınzır bir sırıtışla arkasını döndü. Tabitha'ya kapıyı kapatmasını işaret etti. "Duymadın mı?" diye fısıldadı.

"Neyi duymadın?" Ingrid sordu.

"Martha's Vineyard'daki romantik hafta sonu iptal!"

"Pardon?"

"Dün çok erken ayrıldın." "Belli ki."

Tabitha omzunun üzerinden baktı ve ona bilgi verdi. "Matt her zamanki gibi dün öğleden sonra geldi. Onları dışarıda kavga ederken gördüm. Sonra onu almadan gitti. Ona ne olduğunu sordum ve bittiğini söyledi. Bütün hafta sonunu iptal etmişti çünkü kayıp kız davası üzerinde çalışması gerekiyordu, Molly Lancaster'ı biliyorsun. Zaten işe yaramadığını söyledi. Kendini iyi hissetmiyormuş. Çok üzgündü."

"Ah, canım!" dedi

Ingrid. "Biliyorum!"

"Zavallı Caitlin," dedi Ingrid, kız için biraz üzüldüğünü hissederek. Sadece birazcık. Sevdiğin birinin senden hoşlanmayı bırakmasının zor olduğunu biliyordu.

"Her neyse, Caitlin onun bir yalancı olduğunu düşünüyor. Başka biri olduğunu. Konser gecesinin onun şanslı gecesini olması gerektiğini hatırlıyor musun? İşte o zaman ona özel olana kadar beklemek istediğini söyledi. İşte o zaman

onunla birlikte Üzüm Bağı'na gitmesini istedi ama şimdi o da iptal oldu," dedi Tabitha.

"Yani ... yapmadılar ?" Ingrid öne doğru eğildi.

"Hayır!" diye araya girdi Hudson, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Görünüşe göre bu ofiste şanslı olan tek kişi benim, çünkü Tab 'bebeğe zarar vermekten' korkuyor. Ama şimdi Scott'ım, erkek kapri pantolonun altından kalkamayacağını düşündüğümü söylediğimden beri beni tutuyor."

Tabitha, "Bana sorarsan, zaten tuhaf bir eşleşmeydiler," dedi, küçücük bir şişlik gösteren karnını ovuşturarak.

"Şışt, geri döndü!" Hudson uyardı. Ingrid bir resimle meşgulmüş gibi yaptı ve diğer ikisi bilgisayarlarına geri döndü.

Birdenbire gün çok daha parlak göründü. Öğle yemeğinde Ingrid'i ziyarete gelen kadınlar, sadece ağrı ve acılarını dindirmekle kalmayan, aynı zamanda daha önce büyüünde eksik olan bir hafiflik, bir neşe, küçük bir ekstra şey serpiştirilmiş bir dizi tılsım ve büyü ile tedavi edildi. Para çantası tılsımları hanımeli gibi kokuyordu, büyüleri altın bir ışıltı yayıyor gibiydi ve düğümleri bile güzel ve mükemmeldi, her biri bir sanat eseri idi.

"Sen de küçük Mary Sunshine değil misin?" diye alay etti Hudson. "Bu sabah baldıran otu içmeye hazır gibiydin."

"Sus," dedi Ingrid. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Masasına dönerken yüzündeki ifadeyi korumaya çalıştı. Bilgisayar ekranı bir anlık mesajın geldiğini işaret ediyordu.

<<sanırım bu planların neyi gösterdiğini ve anahtarların ne anlama geldiğini biliyorum>>

<<?>>

<<Ama önce benim için bir şey yapmanı istiyorum>>

<<?>>

<<Adil Cennet'e ulaşabilir misin? Evin içine? >>

Ingrid bir cevap yazmadan önce tereddüt etti. Birkaç dakika düşündükten sonra evet yazdı.

bölüm yirmi yedi

Kalp Hastası

Belediye başkanının ofisi, Pazartesi günü işe gelmediğini ve yerinin tespit edilemediğini duyurduğunda North Hampton hala Molly Lancaster'ın kaybolduğu haberinin şokunu yaşıyordu. Gece yarısı evinden ayrılmış, karısına ya da çalışanlarına haber vermemişti. Okyanus depremi felaketinden ve Molly'nin gizemli yokluğundan sonra, kasabada kötü bir his büyümeye başladı; bazıları North Hampton'ın lanetlendiğini, artık bir zamanlar olduğu gibi pastoral küçük bir kasaba olmadığını fısıldamaya başladı.

Evde, haberlerde tüm bu üzücü hikâyeyi izlerken Freya televizyonu kapattı ve birkaç dakika dalgın dalgın oturdu. Birazdan Tyler'ı anaokulundan alması gerekiyordu. Ceketini giydi ve anahtarlarını aradı. Önce Molly Lancaster, şimdi de Belediye Başkanı Hutchinson. Neler oluyordu? Thatcher'ların başına gelenleri saymazsak, North Hampton'da böyle şeyler daha önce hiç olmamıştı. Freya belediye başkanını en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı; arada bir bara uğrardı ama birkaç haftadır uğramıyordu, büyük olasılıkla onu evine bağlayan sadakat düğümü yüzünden -Todd, North Inn'deki kızlardan herhangi biriyle flört edecek bir tip değildi. O kadar aptalca bir şey yapamayacak kadar kariyeriyle ilgiliydi.

Freya evde pineklemekten yorulmuştu ve belediye başkanının ortadan kaybolduğu haberi onu üzmüştü. İlgilenmesi gereken bir bar, yapması gereken bir şeyler, görmesi gereken insanlar, yapması gereken içkiler olmadan hayatın ne kadar sıkıcı olabileceğini unutmuştu. En azından Ingrid her neyse neşelenmiş görünüyordu.

son birkaç haftadır onu huysuzlaştırıyordu, ki bu iyi bir şeydi çünkü Oscar, sahibesi kendini iyi hissetmediğinde sinirli olabiliyordu ve Freya, Ingrid Cheetos zulasını almayı unuttuğu için onun keskin gagasıyla ısırılmaktan pek hoşlanmıyordu. Griffin onları o kadar çok seviyordu ki gagası bir gün turuncuya dönecekti.

Joanna seyahatinden henüz dönmediği için ev her zamankinden daha boştu. Annesi hafta sonu tatilinden hemen sonra aceleyle evden ayrılmıştı. Ingrid onu uğurlamış ama Joanna'nın nereye gittiğini söylemediğini, sadece asalarını tekrar kullanmalarına izin verildiğini açıklamıştı; gerçi Freya kendi asasını pek kullanmamıştı. Yine de ona tekrar sahip olmak güzeldi; ne kadar yumuşak hissettirdiğini, elindeyken ne kadar güçlü olduğunu unutmuştu.

Arabayla okula gitti ve ana sınıfının bulunduğu küçük kulübeye doğru yürüdü. Tyler bloklarla oynuyordu ve onu gördüğünde başını kaldırıp öfkeyle baktı. "Lala nerede?" diye sordu kollarını kavuşturarak.

"Hadi Ty, henüz dönmediğini biliyorsun." Küçük çocuk Joanna'nın yokluğunu şiddetle hissetti. Dün Joanna onu kucağına aldığı anda büyük bir öfke nöbetiyle kollarını iki yana açmıştı.

"Seninle gitmek istemiyorum. Lala'yı istiyorum!"

"Ah, tatlım, hadi ama," dedi, çocuğa karşı sabrını kaybetmemeye çalışarak. Kendisi de sıkılmış ve sinirlenmişti ama bunun acısını ondan çıkarmak istemiyordu. Kapıya doğru yürüdüler ve kadın Tyler'ı araba koltuğuna oturttu, kayışları göğsüne sıkıca geçirdi.

"Ne yapabilirsin?" diye sordu kuşkuyla. "Ne demek istiyorsun?"

"Lala benim uçaklarımı uçurabilir. Gerçekten," dedi suçlayıcı bir tonda.

Freya, Joanna'nın küçük çocuğa sihrini gösterdiğini biliyordu ama yine de bundan bu kadar rahat bahsedildiğini duymak şok ediciydi. Annesi onu şımartmak söz konusu olduğunda hiçbir sınır tanımıyor gibiydi. Freya kendi çocukluğunu çok iyi hatırlıyordu ve bu hatıralar arasında bol miktarda pişmiş

eşyalar ve sayısız konuşan peluş hayvan. En çok da annesinin çocuk yetiştirmenin ne kadar zor olduğundan yakındığını hatırlıyordu.

Kimsenin onlara bakmadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Bunu yapabilirim," dedi ve kara bir kediye dönüştü. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar tekrar Freya oldu.

Tyler kıkırdadı, sonra öksürdü. Elinde küçük bir topak balgam vardı ve Freya yeşil rengi fark etti. Eve vardıklarında Gracella'ya Tyler'ın tekrar öksürdüğünü fark edip etmediğini sordu. Hizmetçi başıyla onayladı. "Doktorlar ona bir tur daha antibiyotik veriyorlar. Bir ya da iki hafta içinde geçeceğini söylediler."

"İyi görünüyor, sadece garip bir öksürüğü var . . . " dedi Freya, korkunun ilk fısıltısını hissederek. Evde çocuğu seven tek kişi Joanna değildi. "İyi olacak," dedi Gracella'ya ve kimi daha çok ikna etmeye çalıştığını merak etti, çocuğun annesini mi yoksa kendisini mi?

Bran o akşam daha sonra aradı. Ulaşılması zor olduğu için özür diledi; her yere seyahat ediyordu ve zaman dilimi değişiklikleri iletişimi zorlaştırıyordu. "Kızım nasıl?"

"Seni özlüyorum," dedi göğsünde bir sıkışma hissederek. "Eve ne zaman dönüyorsun?" Bana ne zaman döneceksin?

"Yakında, söz veriyorum." Neredeydi şimdi? Hangi şehirde? Hangi ülkede? Artık takip edemiyordu. O sadece "uzaklardaydı." Hattın sonunda uzun bir sessizlik oldu ve Freya endişelenmeye başladı. "Bran, orada mısın?"

"Evet, üzgünüm, bir mesaja cevap vermem gerekiyordu. Madam geçen hafta gönderdiği düğün planları hakkında bir fikriniz olup olmadığını öğrenmek istiyor," dedi Bran.

Freya bu olayı ikinci kez düşünmemişti ve gerçekleştiğini fark etmek onu şaşırtmıştı; neredeyse unutmuştu. Elbette uygun bir tören yapacaklardı,

Beyaz bir elbise, beş yüz konuk, bir orkestra, her şey. "Ona ne isterse yapabileceğini söyle. Çiçekler, yemekler, konuklar. Ailemi, Sal'i ve Kristy'yi davet ettikleri sürece tabii. Ne isterse yapsın."

"Umurunda değil mi?" diye sordu. "Bu yeni bir şey. Yani bir gelin için."

O bir gelin olacaktı. Bu kelime göğsüne bir bıçak gibi saplandı ve acımasızca büküldü. Bir an için konuşamadı.

"Hey, tatlım, sorun ne? Ağlıyor musun?"

"Hayır..." Adam göremese de başını iki yana salladı. "Hayır. Bir şey yok."

"Anlat bana... bana her şeyi anlatabilirsin, biliyorsun."

Başını salladı ve konuşmadı. Gözyaşları şimdi yüzünden aşağı sessizce akmaya başlamıştı.

"Ne olursa olsun seni sevdiğimi biliyorsun," dedi Bran, sesi gergin ve gergindi. "Ne olursa olsun, seni her zaman seveceğim, Freya. Her zaman."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattı, kalbi göğsünde çarpıyordu. Bran ne yaptığını bilseydi onu hâlâ gerçekten sever miydi? Ne yaptığını? Onu olduğu gibi sever miydi? Ona karşı dürüst olabilir miydi? Tek eşlilik onun doğasında yoktu ve bu düşünüy, bu evliliği neden kabul ettiğini merak ediyordu.

Telefon tekrar çaldı ve Bran'in ona olan sevgisini tazelemek için tekrar aradığını düşünerek telefonu açtı.

"Freya." Killian'ın sesi boğuk ve alçaktı. Birlikte geçirdikleri çılgın hafta sonundan beri hiç konuşmamışlardı. "Yanlış bir şey mi yaptım? Telefonlarıma hiç cevap vermiyorsun. Seni özledim." Onun sesini duymak kırık kalbine merhem gibi gelmişti. Belki de Killian'la birlikte olması gerekiyordu ama bu konuda bir şey yapmadığı sürece bunu asla bilemeyecekti. Mesele şu ki, onu o da özlemişti.

Freya gözyaşlarını sildi. "Pekâlâ. Hemen geliyorum."

Suçlu hissetmekten yorulmuştu. Bran çok uzaklardaydı. Yapacak işleri olduğunu biliyordu ama bunu ona karşı kullanmaktan kendini alamıyordu. Belki de her şeyin bir nedeni vardı. Belki de Killian sahneye çıkmadan önce bile zaten kırılmışlardı.

Çünkü bu yaz Bran ve Killian'la yaşanan her şey gibi, o da daha büyük bir hikâyenin parçasıymış gibi hissediyordu ve Freya'nın meraklı, umursamaz yanı -çok fazla içen, kibritlerle oynayan ve kahvaltıdan önce milyonlarca kalp kıran- sonunda her şeyin nasıl sonuçlanacağını görmek istiyordu.

[bölüm yirmi sekiz](#)

[Gizli Kapı](#)

Ingrid Fair Haven'daki boş balo salonunda etrafına bakındı ve bacaklarını salladı. Uçmak ona her zaman kramplar girmesine neden oluyordu, özellikle de Oscar'ın şeklini aldığı anda. Freya'nın Siegfried'le, Joanna'nın Gilly'yle olduğu gibi, Oscar da onun bir parçasıydı ve istediği zaman onun şekline girebiliyordu. Bunu sık sık yapmıyordu, sadece bunu gerektiren durumlarda yapıyordu. Freya'nın nişan partisi sırasında balo salonunun üst pencerelerinin her zaman açık bırakıldığını fark etmişti. Şimdi Ingrid, evdeki herkesin uyuduğundan emin olduğu şafak vaktinden önce onlardan birinden içeri uçmuştu. Bir süpürge alabilirdi ama Joanna geçen gün görüldüğünden beri Ingrid hayvana benzer bir şekle bürünmesinin daha ihtiyatlı olacağını düşünmüştü. Cadıların seyahat etmesinin birçok yolu vardı ve Ingrid de kardeşleri gibi daha doğal olanı tercih etti: havaya yükselmek ve büyü yerkürenin çekirdeği üzerindeki etkisini azalttıkça göklere yükselmek. Süpürgeleri kendilerini topraklamak ve merkezlemek için kullanırlardı, uçarken artık onları tutmayan yeryüzüne bir çapa.

Kaynağına mesaj attı.

<<İçerideyim>>

<<Güzel. Planlar yanında mı?>>

<<Evet.>>

<<Mükemmel, balo salonuna gidin. Orta etiket. Burada farklı bir şeyler var. >>

O haklıydı. Balo salonunun kat planındaki orta etikette bir tuhafılık vardı; içinde durduğu odanın duvarlarını işaret eden küçük elmas, o tuhaf sembollerle çevriliydi. Ve elmasın üzerindeki noktalardan biri biraz yamuktu. Bu

Belki de ressamın dikkatsiz eli yüzünden, ama tüm etiket odanın sağ köşesine doğru hafifçe eğilmiş gibi görünüyordu. O köşedeki elmasın ucu diğerlerinden biraz daha uzundu, sanki o uzak köşeye doğru uzanıyor, gözü odanın o kısmına doğru çekiyordu. Odayı taradı ve o köşeyi buldu. Bir mekanın soyut bir çizimini ve onun gerçek dünyayla ilişkisini anlamak heyecan verici bir duyguydu.

<<Tamam duvarı buldum,>> diye mesaj attı.

<<knock on it, what does it sound like? >>

Söylendiği gibi, duvara vurdu ve ağır bir gümbürtü çıkardı.

<<ağır, sanki arkasında bir şey varmış gibi>> Ingrid, standart bir duvarın keskin ve yuvarlak, içi boş bir sesi olacağını biliyordu.

<<Ne yapmamı istiyorsun?>>

<<altında ne olduğuna bakın.>>

Ingrid odadan çıktı ve birkaç dakika sonra garajda bulunduğu bir levyeyle geri döndü. Levyenin sivri ucunu aldı ve duvarın köşesine sapladı. Bıçak ileriye doğru kayd ve duvarı ısırdıkten boyayı parçaladı. Ingrid, bunun arkasında ne olduğunu öğrendikten sonra Joanna'nın restorasyon büyülerinden birini deneyerek tamir etmesi gerektiğine karar verdi. Şu anda verdiği zararı düşünecek zamanı yoktu. Burada bir şeylerin peşindeydi.

Levyeyi duvarın derinliklerine doğru itti ama yarım santim sonra durdu. Levyenin ucunu yana doğru sıkıştırdı ve duvardan beyzbol topu büyüklüğünde bir parça koparak yere düştü. Sıva parçasını aldı ve inceledi. Fair Haven gibi yenilenmiş bir evin duvarları, tel örgü üzerine katmanlar halinde yayılmış çimento sıvadan yapılmış olmalıydı. Çimento kaba ve kum gibi olurdu ama Ingrid'in elinde çok daha eski bir alçıpan parçası vardı. Onu yere fırlattı ve açtığı deliğin altına diz çöktü. Kırılma boyunca levyenin bıçağıyla yontulmuş boyayı gördü. Dış boya

katman kalın, parlak bir emülsiyundu. Kurşun bazlı boyaların koyu, zengin parlaklığına sahipti. Ama boyanın altında, levyenin çatlattığı yerde başka bir şey vardı. Yeni boyanın tamamı gidene ve arkasında ne olduğunu görebilene kadar boyayı yontmaya devam etti.

Bu bir kapıydı. Menteşeleri ya da topuzları yoktu ama Ingrid şeklini hemen tanıdı. Çatlamış ahşaptan hafif bir çam kokusu yayılıyordu. Parlak, temiz kokusunu içine çektiğinde, derin geçmişine ışınlandı.

Çoktan unutulmuş, gerçek olmaktan çok efsane ve mit haline gelmiş bir yeri, bir rüyayı düşündü. O genç vampire ne söylediğini hatırladı. Sen de bir efsanesin. Hepsi öyleydi, etraflarını saran insanlar gibi ve onlardan farklı olarak dünyanın ortasında yaşayan, nefes alan ve yürüyenler.

Çama hafifçe dokundu ve kırdığı duvarın çizimine geri döndü. Çizimde, zeminden tavana kadar uzanan ahşap bir kapı ve yüzeyine çizilmiş özenli bir tasarım görölüyordu. Bunlar, ayrıntılı panelleri oymak için yıllarını harcayacağına şüphe olmayan zanaatkâr için talimatlardı. Şimdi gördüğü tasarımlar, anahtar etiketlerinin her birinin etrafındaki küçük dekoratif parşömenlerle aynıydı.

Cep telefonuyla birkaç fotoğraf çekti ve bunları kaynağına gönderdi.

<<Benim gördüğümü sen de görüyor musun?>>

<<Evet. Tam da şüphelendiğim gibi>>

<<Nedir o? >>

<<Şimdi değil. Sonra anlatırım. Önce oradan çık. >>

Ingrid asasını salladı ve duvarı eski haline getiren bir büyü mırıldandı. Kalitesiz bir büyüydü; restorasyon konusunda annesi kadar iyi değildi ama asaya sahip olması yardımcı oldu. Büyük salonda yaklaşan ayak seslerini duyduğunda neredeyse bitirmişti. Killian Gardiner boş balo salonuna girerken Ingrid hızla Oscar'ın şeklini aldı ve pencereden dışarı uçu.

"Burada kimse var mı?" diye seslendi. "Evde birinin olduğunu duydum. Göster kendini!"

Ingrid uçup gitti, kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Bu çok yakındı. O kapı neydi ve nereye açılıyordu? Adadan ayrılırken ailesinin bin yıldır çektiği cezayı düşündü. Yıkılan köprüyü, kaybettiği küçük kardeşini. O kapının ardında ne vardı? Kaynağı biliyordu. Yakında öğrenecekti.

bölüm yirmi dokuz

Kocalar ve Eşler

Joanna, North Hampton'dan sadece birkaç saat uzaklıkta, Connecticut'ın batısındaki geniş üniversiteye en son Ingrid'in üniversite mezuniyetinde gitmişti. Okul o gün özellikle güzel görünüyordu; mavi pankartlar dalgalanıyor, elma yanaklı mezunlar parlak siyah silindir şapkalar ve büyük paltolar içinde, okul renklerinde kurdelelerle süslenmiş maun bastonlar sallayarak mezunların arasında dolaşıyorlardı. O gün çok gururlanmıştı! Joanna elbette kocasıyla karşılaşacağı için gergindi ama neyse ki o zaman bile mesafesini korumuştur. Eğer Ingrid babasının kendisiyle aynı üniversitede ders verdiğini öğrenirse, bunu bir sır olarak sakladığı için annesinden nefret edeceği kesindi. Joanna iyi kalpli profesörü, kızı okurken dört yıl boyunca izin almaya zorlamıştı.

Joanna ağaçlarla çevrili patikalarda, Gotik binaların önünden geçerek yürüdü. Kireçtaşı ve sarmaşıklar her zamanki gibi aynı görünüyordu. "Affedersiniz," diye sordu en yakınındaki gence. "Profesör Beauchamp'ı bulmama yardım edebilir misiniz?"

Yüzyılın büyük bir bölümünde kocasıyla konuşmamış olması, ona ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı anlamına gelmiyordu. Tam tersine. Ayrıldıklarından beri onu takip ediyordu. Çok da zor değildi. Onun zamanının çoğunu kıyılarda geçirdiğini biliyordu; ama kıyılarda iş azalınca balıkçılık işini bırakmış ve bir üniversite profesörünün sakin hayatına yerleşmişti. Uzun yıllardır ders veriyordu; kimsenin kaç yaşında olduğunu fark etmemesi bir mucizeydi, ama o zamanlar

Muhtemelen Kuzey Hampton'da bu kadar uzun süre yaşayabilmek için kullandığı büyüyü kullanıyordu.

Ofisini ziyaret etti, ancak öğretim asistanı tüm hafta boyunca çalışma saatlerine uymadığını söyledi. Joanna, kampüsten çok uzakta olmadığı ortaya çıkan ev adresini temin edebildi. Birkaç dakika içinde küçük, bakımlı binayı buldu. Profesörün karısı olduğunu söyleyince kapıcı onu ön kapıdan içeri aldı. Dairesi zemin kattaydı.

"Merhaba? Evde kimse var mı? Ben Jo." İçeri girmeden önce kapıyı tıklattı ve aralık olduğunu gördü. İçeri süzüldü. Küçük bir stüdyo daireydi ve Joanna bulduğu şeye hazırlıklı değildi. Küçük bir oda, boş ve manastır gibi. Üzerinde katlanmış battaniyeler olan küçük bir şilte, küçük bir dolap büyüklüğünde bir buzdolabı, üzerinde birkaç fotoğraf dışında hiçbir şey olmayan bir yazı masası vardı. Ingrid'in üniversiteden mezun olurken çekilmiş bir fotoğrafı vardı - muhtemelen kimse bakmazken gizlice çekmişti- ve Freya'nın New York'ta yaşadığı dönemde bir dergiye kapak olduğu zamandan kalma bir fotoğrafı. Bir üzüntü ve pişmanlık hissetti.

Bir zamanlar mutluydular, bir evlilikte herkesin olabileceği kadar mutluydular, kusurluydular ve tüm çiftlerin yaptığı gibi birbirlerine karşı mücadele ediyorlardı. Kavgalar, öfkeler ve kızgınlıklar olmuştu. Adam sabırlı bir adam değildi ve kadın da en az onun kadar inatçıydı. Eğer bu sınavlar olmasaydı, belki de hâlâ birlikte olurlardı. Keşke onun istediği gibi yapsaydı, belki de her şey onlar için daha farklı olabilirdi. . .

. Ne düşünüyordu ki? Yapabileceği hiçbir şey yoktu, hiçbirinin denemelerin gerçekleşmesini engellemek için yapabileceği bir şey yoktu. Köprü yok edildiği ve dünyanın ortasında kapana kısıldıkları anda bu açıkça anlaşılmıştı. Burada kalabilmek için oranın asıl sakinlerinin yasalarına uymak zorundaydılar; hiçbir yargı yetkileri yoktu ve insan alemine müdahale edemezlerdi.

Joanna ceketini çıkardı ve Gilly omzuna tünemiş halde şiltenin üzerine oturdu. Kocasının eve dönmesi ne kadar sürerse o kadar bekleyecekti.

Birkaç saat sonra, kapı yavaşça açıldığında uyuyakalmıştı. "Norman?" diye seslendi. "Sen misin?"

OTUZUNCU BÖLÜM

İlk Taş

Ertesi gün Ingrid hâlâ Fair Haven'da keşfettiği gizli kapıyı düşünüyordu. İşe gelir gelmez ezbere bildiği adrese anında bir mesaj gönderdi. Bir gece önce hiç iletişim kurulmamıştı, bunu biraz garip bulmuştu ve kaynağının ne keşfettiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Genelde saniyeler olmasa da dakikalar içinde yanıt verirdi ama bir saat geçmesine rağmen hâlâ bir şey yoktu.

<<Nasılsın? Ne buldun?

Gönder düğmesine bastı ve bekledi. Ekran değişmeden kaldı. Gardiner baskılarının geri kalanıyla ilgilenmeye ve onları çerçeveciye hazırlamaya karar vererek işine geri döndü. Geçen gün güzel bir balsa çerçeve seçmişti, geçmiş yıllarda alışık olduklarından daha ucuzdu ama şimdi her kuruşun önemi vardı ve bir yerlerden kısmak zorundaydı. Gariptir, genellikle onları sakladığı çekmece boştu. Dün öğleden sonra kütüphaneye döndüğünde ana kat planını çizim setinin geri kalanıyla birlikte saklama kabına geri koyduğunu net bir şekilde hatırlıyordu. Belki de birisi onları konferans masasına taşımıştı? Hayır. Orada hiçbir şey yoktu.

Ingrid'in kalbi çarpmaya başladı. Hızla bilgisayarının başına döndü ve aynı adrese bir mesaj daha gönderdi.

<<hey, hala dönmedin mi? >>

<<Merhaba?? >>

<<Eğer oradaysanız lütfen cevap verin>>

Mesajlarının ekranda yığıldığını ve hiçbir yanıt alamadığını gördü. Sonunda şöyle yazdı:

<<Bir sorun var. Planları bulamıyorum. >>

Gönder tuşuna bastıktan sonra Hudson'a "Parmak izlerimi taşıdın mı?" diye sordu. "Hani şu Gardiner'ın gösteri için Fair Haven'ın planlarını?"

Hudson işinden başını kaldırdı ve gürültü önleyici kulaklıklarını çıkardı. Boğazını temizledi. "Hayır. Onlara dokunmadım. Belki Tabitha biliyordur?"

Tabitha planlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve grip nöbetinden sonra işine geri dönen Caitlin de bilmiyordu. Hudson bir gece önce her zamanki gibi alarmı çalıştırarak kapıyı kilitlemişti. Yanlış bir şey yoktu: alarm çalmamıştı ve planlar dışında kayıp başka bir şey yoktu. Zaten kütüphanede özellikle değerli bir şey olduğundan değil.

Ingrid kullandıkları temizlik hizmetlerinin izini sürdü ama onlar da bir gece önce olağandışı bir şey görmediklerini bildirdiler. Depoya geri döndü ve çekmeceyi tekrar açtı. Boştu. Bilgisayarını kontrol etti. Henüz cevap gelmemişti. Planlar gitmişti ve kaynağına ulaşamıyordu. Telefonunu aldı ve Killian Gardiner'ı aradı.

"Merhaba," diye cevap verdi uykulu bir şekilde. "Killian-hi. Ben Ingrid Beauchamp."

"Merhaba Ingrid," dedi uykulu bir sesle. "Senin için ne yapabilirim?" "Killian, seni uyandırdım mı? Üzgünüm ama saat öğlenin yarısı oldu." yardım edemedi ama ekledi.

"Peki ne demek istiyorsun?" diye sordu dostça.

"Özür dilerim, kabalık ettim. Uzun bir gün oldu. Ben de Fair Haven'ın planları için aramıştım. Onları geri almak için uğramış olma ihtimaliniz var mı?"

"Onları neden geri alayım ki?" diye sordu, bu kez sesi daha tetikteydi. "Onları sana ben verdim. Neden soruyorsun? Başlarına bir şey mi geldi?"

"Hayır, hayır... hayır." Ingrid, Killian onu göremese de başını sertçe salladı. Kimseyi panikletmek istemiyordu.

Başka. "Sanırım personel onları diğer dolaba taşıdı. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Endişelenmeyin," dedi Killian.

Telefonu kapattı, kalbi çılginca çarpıyordu. Taramalar. Bilgisayarında bir arama yaparak tüm parmak izlerini taradığını düşündü. Garip etiketleri ve ayrıntılı sembolleri içeren tüm sayfaları taramıştı. Ama tam da şüphelendiği gibi, planlarla bağlantılı her bir dosya kaybolmuştu.

Ingrid panik yapmamaya çalıştı. Planları kim çalabilirdi? Ve bilgisayarındaki tüm kayıtları siler? Ve neden? Sonra Hudson odaya daldı. Kravatının düğümü çözülmüştü ve alışılmadık bir şekilde yıpranmış görünüyordu. "Bence ön tarafa gelseniz iyi olur, Corky Hutchinson aklını kaçırmış gibi görünüyor."

Ingrid, Hudson'ı ana alana kadar takip etti ve haber sunucusunu dönüş masasının yanında, pijama üstü ve bol eşofmanlarıyla histerik ve çılgin bir halde buldu. Ingrid'i görünce kırmızı manikürlü parmağını ona doğru uzattı. "Hepsi onun suçu!" diye bağırdı.

"Affedersiniz?" Ingrid sordu. Kütüphane küçük çocuklu anneler, bilgisayar başındaki gençler ve dergi raflarındaki müdavimlerle doluydu. Matt Noble birkaç kitabı iade ediyordu ve hemen onun yanına koştu.

"Neler oluyor?" diye sordu Corky'den Ingrid'e bakarak. "O yaptı! O yaptı!" Corky çığlık attı. "Todd'a yastığının altına bu düğümü attırdı! Uyuyamıyordu... çok garip davranıyordu - o yaptı

ona bir şey yap!"

"Corky, sakın ol, neden bahsediyorsun sen?" Matt gelip Corky'yi omuzlarından tuttu çünkü Ingrid'e bir yumruk atacakmış gibi görünüyordu.

"O bir cadı! O yaptı! Bunu o yaptı! Kara büyüsü ve o aptal düğümleriyle!" Corky çığlık attı.

"Çok özür dilerim . . ama bu işler böyle yürümüyor," dedi Ingrid, geri çekilip başını sallayarak. Vücudunun her yeri titriyordu ama yine de sakin görünmeye çalışıyordu.

Matt soru sorarcasına Ingrid'e baktı. "Dur bakalım... ne demek istiyorsun? Bütün bu büyü meselesi de ne?"

"Kendini astı! Bir düğümle! Tıpkı buna benziyor!" diye tısladı kadın, Ingrid'in bir ay önce ona verdiği küçük kahverengi düğümü havaya kaldırarak.

"Neler oluyor?" Ingrid yardım için Hudson'a baktı. İnsanlar merak ve korkuyla Ingrid'e bakmaya ve toplanmaya başlamıştı. Ingrid'in aklına geçmişî geldi, o güzel sabah meydanda kalabalığın etrafında ilk toplandığı an. Tıpkı şu anda kütüphanenin müdavimlerinin yaptığı gibi onu çembere almışlardı.

"Sanki bilmiyormuşsun gibi! Bu sabah cesedini buldular! Todd kendini asmış! Route 27'deki iğrenç bir motelde!" Corky ağladı.

Ingrid'in nefesi kesildi. "Bu doğru mu?" diye sordu Matt'e.

Dedektif başıyla onayladı. "Bu sabah motelden gelen bir 911 çağrısına cevap verdik. Polis hâlâ orada. Corky, sakin ol. Seni karakola götürelim." Ingrid'e uzun uzun baktı ve haberciyi kapıdan dışarı çıkardı.

"Tanrım... ne çılgın bir kaltak!" Hudson ofisten çıkıp gitti. Ingrid kütüphanedeki herkesin ona şüpheyile, bazılarının da düpedüz düşmanca baktığını fark etti. "Sen iyi misin?"

Ingrid öyle olmasa da başını salladı. Önce planlar kaybolmuş, kaynağından mesaj ya da anlık ileti almayı bırakmıştı ve şimdi de neyle suçlandığından ... emin bile değildi ... ama Corky'nin nefret dolu sözlerinden ve suçlamalarından kurtulamıyordu.

Tabitha Ingrid'in sırtını sıvazladı. "Merak etme, kimse onu dinlemeyecek. Senin bununla hiçbir ilgin yok," dedi sert bir sesle. "Kocasını kaybetti ve neden bahsettiğini bilmiyor."

O gün onunla görüşmek için bekleyen sadece bir avuç kadın vardı, bu da Ingrid'in daha da kötü hissetmesine neden oldu. Çok fazla düşünmemeye çalışıyordu ama bunun Corky'nin o sabah söylediği korkunç şeylerle bir ilgisi olduğunu düşünmeden edemiyordu. O korkunç kadın ne demişti? Kara büyü mü? Bir cadı, bir cadı, sahte bir büyücü kadın olduğunu mu?

Ingrid, Freya'nın neler yaşadığını düşündü: Sal ona iksir yapmayı bırakmasını söylemiş ve onu fiilen kovmuştu. Şu andan itibaren kasabanın gözü onların üzerinde olacaktı. Ingrid omurgasında bir ürperti hissetti. Bunu daha önce de yaşamıştı; hikâyenin nasıl bittiğini biliyordu.

Bir zamanlar Massachusetts'te, Ingrid'in başarılı bir muayenehanesi vardı, tıpkı bunun gibi bir klinik, ama sonra fısıltılar başlamış ve suçlamalar havada uçuşmaya başlamıştı. Ama bu o zamanlar değildi, Ingrid kendine bunu söylemeye çalıştı. Belki de kimsenin onun yardımına ihtiyacı yoktu çünkü her şey yolunda gidiyordu. Doğru ya. Ve eğer Ingrid buna inanıyorsa, kendisine satabileceği bir köprüsü vardı. Darağacı Tepesi gitmiş olabilirdi ama gölgesi hâlâ varlığını sürdürüyordu ve Ingrid bir kez olanın bir daha asla olmayacağını düşünecek kadar aptal değildi.

Ve gün hala bitmemişti. Kütüphane kapanmadan önce bir ziyaretçi daha geldi. Emily Foster solgun ve titreyerek içeri girdi. "Ingrid. Bir saniyen var mı? Seninle konuşmam gerek."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Marooned

Freya, Killian'ın telefonu yavaşça yuvasına geri koymasını izledi, profiline ve geniş sırtındaki kas kavisine hayranlıkla baktı. Avucunu onun tenine koydu; ona dokunmaktan asla vazgeçemiyordu. Bütün geceyi birbirlerini tatmin ederek, aynı dansın yeni ve heyecan verici varyasyonlarını deneyerek geçirmişlerdi ve bir an için onun asla yorulmayacağından endişelenmişti, o kadar doyumsuzdu. . . . Kendisine ayak uydurabilecek bir erkekle daha önce hiç karşılaşmamıştı ama onda aradığını bulmuştu. Sadece birkaç dakika sonra yeniden başlamak üzere bitiriyorlardı, bir bacağa konan masum bir el ya da yanağa değen bir fırça başladıkları yere geri götürüyordu ve Freya sadece dün gece ona hissettirdiği her şeyi düşünerek bile tahrik olduğunu fark etti. Teni dokunulduğunda pürüzsüzdü ve her şeyi gibi fiziksel olarak da mükemmeldi; hiçbir çıkıntı, kuruluk ya da yara izi yoktu, her yeri eşit derecede bronzlaşmıştı.

Ejderha'daki kamarasındaydılar ve lombozlardan gün ışığını görebiliyordu, güneş gölge yapmadığı için muhtemelen öğleden hemen sonraydı. Hangi gündü? Emin değildi. Onunlayken zaman nereye gidiyordu? Hiç fark etmemişti, anlaşılması zor bir nitelikti bu ve ne yaptıklarını asla hatırlayamıyordu -yatakta olmadıkları zaman yani- ve sanki ne zaman birlikte olsalar hep yataktalarmış gibi görünüyordu. Birkaç gündür odadan çıkmadıkları ve Freya tüm yemeklerini buzdolabında ne bulduysa onunla küçük mutfak ocağında yaptığı için odanın havasız, biraz bayat bir havası olmalıydı. Ama seks ve ter kokusu yerine

Yemeklik yağ, oda aydınlık ve temizdi ve gözlerini kapattığında taze çam ve çiçek kokusunu içine çekti. Killian'ın neden yeterince yatak odası olan Fair Haven'da değil de teknede yaşamayı tercih ettiğini merak ediyordu ama Killian en başından beri balıkçı teknesini evi haline getirmişti.

"Telefondaki kimdi?" diye sordu, elini bırakarak.

"Kız kardeşin," dedi, tekrar yastığa uzandı ve kollarını başının arkasında kavuşturdu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Kâkülleri bir gözünü kapatıyordu ve onları sabırsızca fırçaladı.

"Ingrid mi? Ne istiyormuş?" Freya bir dirseğinin üzerine yaslandı.

"Bir süre önce sanat sergisi için ona evin bazı planlarını ödünç vermiştim. Görünüşe göre kayıplar," diye açıkladı Killian. "Öyle söylemedi ama ben söyleyebilirim."

"Şu planlar da neyin nesi? Bran geçen gün onları sordu," dedi Freya, çarşafların üzerindeki tüyleri karıştırırken. "Ingrid ona o planlardaki tasarım anahtarlarında harika bir şey bulduğunu söyledi. Neredeyse çözdüğü bir tür kod varmış ve bunun tarihsel bir önemi varmış." Killian'ın yatağında Bran hakkında konuşurken gevezelik ediyor ve konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

Killian kaşlarını kaldırdı. "Bran ile mi konuştun?"

"Dün." Arkasına yaslandı ve yorganı yüzüne çekti.

"Hey," dedi, örtüleri yavaşça aşağı çekerek.

"Burada ne yaptığımı bilmiyorum." Başını salladı ve ona bakamadı.

"Evet, biliyorsun."

"Dinle, gitmem gerek," dedi Freya, giysilerini tekrar giyebilmek için geri çekilerek.

"Gitme." Boynunu öpmeye başladı, vücudundaki her duyuyu elektriklendiren yumuşak kelebek öpücükleri. "Daha yeni geldin."

Freya'da bir deja vu hissi vardı - çok kısa bir süre önce Bran ile aynı durumda kalmamış mıydı? Ve şimdi farklı bir yatakta, farklı bir kardeşe birlikteydi. "Killian, hadi ama. Buraya dört gün önce geldim." Onun kollarını nazikçe itti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. Öne doğru eğilerek başını onun omzuna yasladı ve elleriyle göğüslerini hafifçe kavrayarak her tarafının sıcak olduğunu hissettirdi.

"Bunu söylemeye iznin yok," dedi. "Sana söyledim. Hiçbir şey değişmeyecek. Eylül'de Bran'le evleneceğim." Dudağını ısırdı.

Killian onun omzunu sıkıca kavrayarak, "Bunu bize yapma," diye uyardı.

"Biz diye bir şey yok, Killian. Hiçbir zaman da olmadı." "Böyle söyleme," dedi umutsuzca.

"Kes şunu, canımı yakıyorsun," dedi. Kalbi onunki gibi kırılıyordu. Onu çok seviyordu. Ona karşı hissettiği aşk, derin, kalıcı ve köklü, şiddetli beyaz bir ateşti ve yine de yanıltı. Yanlış olduğunu, onunla birlikte olmanın yanlış olduğunu biliyordu. Keşke onunla daha önce tanışmış olsaydı. Keşke . . . Ama artık çok geçti. O ve Bran birbirlerini bulmuşlardı ve Bran'e onunla evleneceğine dair söz vermişti ve evlenecekti de. Yapması gereken doğru şey buydu, yapması gereken buydu. Kaderini değiştiremezdi.

Killian ayağa kalktı ve ellerini yüzünde gezdirerek, kaybolmuş, kafası karışmış ve endişeli bir ifadeyle odada volta atmaya başladı. Tek söylediği "Freya, lütfen" oldu.

"Bu ... bu sadece bir hata," dedi ona, kot pantolonunun fermuarını çekip gömleğini giyerken. Ayaklarını tekrar spor ayakkabılarının içine soktu. "Çok üzgünüm, Killian. Gerçekten çok üzgünüm. Ama sana en başından beri bunun iyi bir fikir olmadığını söylemiştim."

Tekneden ayrıldıktan sonra Freya kafasını toparlamak için bir süre yürümek zorunda kaldı. Killian'ı düşünmeye devam etmek istemedi ve birkaç saat boyunca amaçsızca dolaştı. Bir başlangıçla

Neredeyse şehrin ortasında, polis karakolunun yakınında, belediye binasına yakın küçük bir binada olduğunu fark etti. Orada olduğuna göre, Molly Lancaster'ın kayboluşuyla ilgili soruşturmada kaydettikleri ilerlemeyi sorabileceğini, belki o çocuklardan bazılarıyla konuşup konuşamayacağını, onlardan bir şey hissedip hissedemeyeceğini sorabileceğini düşündü. İksirinin Molly'nin başına gelenlerin bir parçası olamayacağından hâlâ büyük ölçüde emin olsa da, sihrinde bir şeylerin ters gitmiş olabileceği ihtimalini düşünmeye başlamıştı ve yardım etmek için bir şey yapıp yapamayacağını görmek istiyordu. Hâlâ çocukların Molly'nin kaybolmasıyla bir ilgisi olduğuna inanmasa da azınlıkta olduğunu biliyordu. Kasabadaki pek çok kişi, çocukların bölge savcısından ayrıcalıklı muamele gördüklerinden yakınmaya başlamıştı bile.

Polis karakolu her zamanki pejmürde kaosuyla karşımızdaydı. "Hey, Freya." Devriyelerden biri olan Jim Lewis onu gülümseyerek karşıladı. "Ne var ne yok?"

"Lancaster davasında neler olup bittiğine bakmak için uğrayayım dedim."

"Evet, şu anda bu konuda gerçekten konuşamam," dedi başını sallayarak.

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın Jim? Hadi ama, benim. O bisiklet hırsızını yakalamana nasıl yardım ettiğimi hatırlıyor musun?" Freya yalvardı.

"Biliyorum kızım. Ama bu farklı."

Bütün dedektiflerin Matt Noble'ın odasının etrafında toplandığını fark edince, "Neler oluyor?" diye sordu. "O Corky Hutchinson mı? Todd'a bir şey mi oldu?"

"Söyleyemem. Söyleyemem." Jim parmaklarını resepsiyon masasına vurdu. "Ama sana Lancaster olayını anlatayım. O üniversiteli çocuklardan biri kafayı yiyecek gibi görünüyor. Yakında bir tutuklama olacak, bundan emin olabilirsiniz."

Eve geri döndüğünde, Gracella kapıdan içeri girer girmez neredeyse üzerine atladı.

"Rahatsız ettiğim için çok üzgünüm Bayan Freya, ama ben Tyler."

"Elbette, hiç sorun değil. Neler oluyor?"

Hizmetçi elindeki güderi büktü. "Ateşi çok yüksek. Dün gecedan beri. Belki de onu hastaneye götürmeliyim diye düşünüyorum ama korkuyorum. Hector uzakta ve ..."

Freya endişeli anneyi kulübeye kadar takip etti. Tyler'ın odası ikinci kattaydı, duvar kâğıtları çizgi film resimleriyle dolu, kitap rafları her şekil ve büyüklükte oyuncaklarla dolu neşeli bir yerdi. Oyuncak askerler üst üste yığılmıştı, kuklalar ayaklı dolabın üzerinde hareketsiz duruyordu. Tren seti sessiz ve bekliyordu. Yarış arabası şeklindeki yatakta Tyler, küçük bir kaplumbağa gibi bir yorgana sarılmıştı. Onu birkaç gün öncesine göre bu kadar değişmiş görünce şok olmuştu. Çok kilo kaybetmişti ve yanaklarında hiç renk yoktu.

"Hey, evlat," dedi nazikçe, elini onun alnına koyarak. Yanıyordu. "Evet, onu hemen hastaneye götürelim. Beklemenin bir anlamı yok," dedi Gracella'ya. "Ben sürebilirim."

Çocuğu arka koltuğa bindirdiler. Anne ve oğlunu North Hampton'ın boş sokaklarından geçirip küçük ilçe hastanesine götürürken Freya, "İyi olacak; onu bırakır bırakmaz Joanna'yı arayacağım," dedi. "Söz veriyorum," dedi, hiçbir şey için söz vermeye hakkı olmadığını bilmesine rağmen. Freya da en az kız kardeşi kadar annelerinin gücünün sınırlarını biliyordu, özellikle de söz konusu sevdikleri olduğunda.

bölüm otuz -iki

Gece Hırsızı

Aynı gecenin ilerleyen saatlerinde Ingrid bir rüya gördü. Her şey yatakta yalnız olmadığını fark etmesiyle başladı. Vücudunda ağır bir yük vardı ve şimdi de pijamasının altından çekiştiriliyordu. Kıpırdandı ve onları geri çekmeye çalıştı ama yapamayacağını anladı ve şimdi üstünün düğmeleri çözülüyordu, hava teninde soğuktu ve neler olduğundan emin değildi - battaniyesi neredeydi? Sonra ağzına bir el dokundu ve sarsılarak uyandı ama çığlık atamadı. Gözlerini bile açamıyordu.

Üstünde bir adam vardı; elleri sıcak ve yumuşaktı ve vücudu onunkinin üzerinde ağırdı, elleri göğsündeydi ve onun altında çıplaktı; ağırlığına karşı mücadele etti ama yapabileceği hiçbir şey yoktu, hareketsiz ve çaresizdi ve sonra kendini içine itmeye başladı ve şimdi içerideydi ve çok yavaş hareket ediyordu ve çığlık atmak istedi ama yapamadı, çünkü onu çok tatlı bir şekilde öpüyordu ve vücudu dokunuşuna karşılık veriyordu ve kendini durduramadı. Kadın ıslanmıştı ve adam sertleşmişti ve bu iyi hissettiriyordu. Bir erkeğin altında olmak, alınmak ve sevilmek çok iyi hissettiriyordu, her ne kadar bu aşk olmasa da.

Birden gözleri açıldı ve onu görebildi.

Güzel, elf yüzü, kömür karası saçları ve mavi-yeşil gözleri. Ve şimdi daha güçlüydü. . . . Elleri kızın boğazındaydı ve onu boğuyor, boynunun derinliklerine giriyor, acımasızca doruğa doğru iterken kızın soluk soluğa kalmasına neden oluyordu. . . Bu gerçekten oluyordu. . . . Killian deniyordu

onu öldürmek için. . . Ruhunun glom içinde dalgalanmaya ve titremeye başladığını hissedebiliyordu. . . . Ölecekti, hayır! Ölmeyecekti.

. Bunun olmasına izin vermezdi. . . . Ingrid tüm gücüyle dizini katladı ve adamın göğsüne doğru itti; bu davetsiz misafirinin dengesini bozmaya yetti ve adam boynundaki tutuşunu bıraktı.

Ingrid çığlık atmak için ağzını açtı. Ve uyandı.

Bu sefer gerçekten uyanıktı.

Ne de olsa sadece bir rüyaydı. Ingrid soluk soluğa ve titreyerek yatağında doğruldu; tamamen giyinikti ve yalnızdı ama gömleğinin arkası ter içinde kalmıştı. Yine de bu sadece bir rüyaydı. Bir kâbustu. Rüyasında Killian Gardiner'ın kendisine tecavüz ettiğini ve onu öldürmeye çalıştığını görmüştü ve bu ona o kadar gerçekçi gelmişti ki aynı anda hem hasta, hem tahrik olmuş, hem kafası karışmış, hem de tecavüze uğramış hissetmişti. Öleceğini düşünmüştü.

Az önce ne oldu? Bir imgelem mi? Bir gönderme mi? Sonra anladı.

Artık her şey anlamlıydı. Freya'nın nişan partisindeki garip, gergin endişesi, yanmış çiçekler, dağılmış saçlar, uzun sessizlikleri ve hiçbir açıklama yapmadan ortalıkta görünmemesi, kırmızı yanakları ve kızarmış yüzü. Kız kardeşinin bütün yaz boyunca nasıl davrandığını düşündü; hayal kuruyor, dikkati dağılıyor, kafası karışıyor, sonra da çabuk sinirlenip tersleniyordu. Bu Freya'nın yapacağı bir şey değildi. Bir şey olmuştu, daha doğrusu ona biri olmuştu. Tıpkı daha önce olduğu gibi. Elbette şimdi her şey anlam kazanmıştı.

Ingrid yataktan kalktı ve bornozunu giydi. Saate baktı. Saat gece yarısını geçiyordu. Freya akşam için hâlâ dışarıdaydı ama Ingrid onu nerede bulabileceğini bildiğini düşünüyordu. Freya hastaneden döndüğünde kız kardeşler birbirlerini kısa bir süre görmüşlerdi. Ingrid de çocuk için endişeleniyor ve gribinin daha da kötüleşmemesini umuyordu. Başka türlüünü hayal bile edemezdi. Freya'nın

artık Kuzey Hanı'nda çalışmasına izin verilmese de

uzak duruyordu ve Őimdi en iyi műűterilerinden biriydi. Ingrid North Inn'in dűzenli műűterisi deęildi, ama barlara karŐı deęildi ve saęladıkları zevkleri anlıyordu: keyifli bir arkadaşlık, iyi yapılmıŐ bir iĉkinin rahatlıęı ve iyi bir műzik kutusunun iŐitsel heyecanı. Arada bir kűtűphane ekibiyle birlikte Cuma geceleri oraya giderdi ama Tabitha hamile kaldıęından ve Hudson da en son detoks diyetini denedięinden beri bir sűredir iĉki iĉmeye gitmemiŐlerdi. Kalabalık salona girdi ve birkaç tanıdık yűze baŐıyla selam verdi.

"Sana bir Şey getireyim mi aşkım?" Kristy sordu. İri yarı barmen omzuna bir bez attı ve Ingrid'in sipariş vermesini bekledi.

"Bu gece bir Őey yok, teŐekkűrler. Sadece kendiminkini arıyordum-"

Tezgâhın dięer ucundan kocaman bir ĉıęlık geldi ve Kristy omuz silkti. "Bu gece ĉok formda. Eęer sakinleŐmezse onu birazdan keseceęimi sűyledim," dedi ve boęazının űnűnde bir kesme hareketi yaptı. "Bana sorunun ne olduęunu sűylemiyor ama tekilayı oldukĉa sert iĉiyor."

Ingrid baŐıyla onayladı. Tekila Freya'nın her tűrlű duygusal karmaŐaya verdięi cevaptı. KargaŐanın olduęu yere baktı ve kız kardeŐini tekila iĉerken ve ıhlamur emmenin arasında űnemsiz soruların cevaplarını sűylerken buldu.

"Freya!"

"Inge! Burada ne yapıyorsun?" Freya onu gűrdűęűne ŐaŐırmıŐ ama mutlu gűrűnerek sordu. Ingrid'i bir ayı gibi kucakladı ve Ingrid onun nefesindeki alkol kokusunu aldı.

Ingrid hiĉ vakit kaybetmedi. Kız kardeŐinin kulağına yaklaŐtı ve űfkeyle fısıldadı: "Killian Gardiner ile bir iliŐkin mi var?"

Freya bundan sonra ĉabucak ayıldı.

Ingrid kız kardeşini eve bırakırken, "Sakin inkâr etme," diye uyardı. Freya iĉkilerini bitirebilmek iĉin yalvarmıştı ama

Ingrid'in buna tahammülü yoktu. Şimdi kız kardeşler arabada oturuyorlardı; Freya dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyor, Ingrid ise direksiyona öfkeleniyordu.

Freya biraz huysuzca, "Değilim," dedi. Elbette Ingrid'in Killian'la olan ilişkisini öğrenmesi kaçınılmazdı. Bunun olmasını bekliyordu; bu gelişmeyle ilgili tek şaşırtıcı şey Ingrid'in bu sonuca varmasının bu kadar uzun sürmesiydi. Kız kardeşi genellikle onun tüm sırlarını daha kendisi bile bilmeden önce öğrenirdi.

Ingrid ona yan gözle baktı. "Hissettim."

"Ew! Nasıl olduğunu söyleme! Ürkütücü rüyalarından birini mi gördün?"

"Ürkütücü olmak yetmiyor." Ingrid ürperdi, boynuna dolanan soğuk elleri ve vücudunun onunkinin üzerinde nasıl hissettiğini hatırladı. Başını iki yana salladı. "Ne yapıyorsun sen? Bran'e aşık olduğunu, onun 'aradığın kişi' olduğunu düşündüğünü sanıyordum. "

"Biliyorum. Bu öğleden sonra Killian'a aramızdaki her şeyin bittiğini söyledim. Bitirdim." Freya içini çekti.

"Güzel." Ingrid göz ucuyla kız kardeşine baktı, böylece karşıdan gelen trafiğe dikkat edebilecekti. "En iyisi bu, Freya. En son evlendiğinde neler olduğunu hatırla."

Freya cevap vermedi ve karanlık ve ıssız otoyol boyunca bir süre sessizlik içinde yol aldılar. "Korkuyorum," dedi Ingrid sonunda. "Korkunç bir gün geçirdim. Öğleden sonra biri işyerinde herkesin önünde bana cadı dedi."

Freya irkildi. "Eyvah."

"Corky Hutchinson. Ona o aptal düğümü vermemem gerektiğini biliyordum. Onu evde tutmayacaktı. Lanet olsun!" Ingrid asla küfretmezdi ama sinirli ve üzgündü. "Pardon."

"Bu senin hatan değil," diye yatıştırdı Freya. "Hepimiz sihrinin bu şekilde çalışmadığını biliyoruz. Todd'u senin düğümün öldürmedi. O kendini öldürdü, Ingrid. Kim bilir neden."

"Bilmiyorum..." Ingrid alt dudağını çiğnedi. "Bir şey yapamayacağımı düşünmek istiyorum ama çok üzgündüm. Kütüphaneyi yıkacak. . . . Ya bunu yapmak istemediysem ama yine de olduysa? Büyü yapmayalı çok uzun zaman oldu, paslanmış olabilirim. İstemedem yanlışı yöne çevirmiş olabilirim." Ingrid midesine soğuk bir korkunun çöktüğünü hissetti. Ya kara büyü yapmak istememiş olsa bile yine de yapmışsa? Bu tür şeyler söz konusu olduğunda hiçbir kural yoktu. Her şey olabilirdi. Todd'u öldürebilirdi. Belki de öldürmüştü.

"Paranoyaklaşıyorsun," diye yatıştırdı Freya. "Bir sineği bile büyüleyemezsin. Ona olanlar için senin suçlanmana imkân yok."

"Ama çok öfkeliydim ... ve Corky, herkesin önünde bağırdı. Bana cadı dedi! Kasabadaki neredeyse herkes beni görmeye geldi, Freya. Büyü yaptığımı inanıyorlar. Kendilerinde işe yaradığını gördüler."

"Yani?" Freya omuz silkti.

"Ee? En son açıkça büyü yaptığımızda ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

Freya, havalandırma nedeniyle camda oluşan buğunun üzerine bir şeyler karalamaya başladı. "Ciddi misin? Endişelendiğin şey bu mu? Burası North Hampton! Ve son baktığımda takvimler yirmi birinci yüzyılda olduğumuzu söylüyordu. Ağrılarını ve acılarını iyileştirdiğinizi ve bazı zor sorunları ortadan kaldırdığınızı düşünüyor olabilirler, ama derinlerde? Gerçekten sihre inandıklarını mı sanıyorsunuz? Hayatta inanmazlar. Artık kimse bize inanmıyor. Güvendeyiz," diye vurguladı Freya. "Etrafınıza bir bakın, burası bilim ve teknolojinin, bilgisayarların ve aletlerin dünyası. iPad'leri, GPS'leri ve mikrodalgaları var. Ölüm hakkında endişelenmiyorlar bile, çünkü onlara göre sadece tofu yiyerek kanseri yenebilirsiniz! Bu eskisi gibi değil."

"Umarım haklısındır."

Freya okyanus esintisini hissetmek için camını indirdi. "Eminim öyleyimdir."

Ingrid arabayı bir gıcırtyla durdurdu ve Freya'nın kafası ön panele çarptı. "Oops, bunun için üzgünüm," dedi Ingrid. "Sana söylemek istediğim başka bir şey daha var. Annemin ölümünden kurtardığı adamı biliyor musun? Lionel Horning?"

"Öyle mi? Ne olmuş ona?"

"Şey, o kayıp," dedi Ingrid. Şimdiye kadar bundan bahsetmeyi unuttuğuna inanamıyordu ama Corky Hutchinson'ın o öğleden sonraki davranışları ve o akşam gördüğü korkunç rüya onu o kadar sarsmıştı ki bu konu tamamen aklından çıkmıştı.

"Ne demek kayıp?"

"Emily geldi, tuhaf davrandığını, dağlardaki bir patikadan ve buraya ait olmadığından bahsettiğini ve yanına birkaç kişiyi aldığını söyledi."

"Ne?"

"Biliyorum. Kulağa zombi olacakmış gibi geliyor." Ingrid iç çekti. Freya gibi o da bir insan ruhu glomda hatırı sayılır bir süre geçirdiğinde, ruh ve beden birbirinden çok uzaklaşmışsa fiziksel bedenin yeniden dirilişi kabul etmeme riski olduğunu biliyordu. Bu nadiren oluyordu, Joanna işinde çok iyiydi ama ölümlerin hayata döndükten sonra kötü bir zombitit vakasına yenik düştükleri de duyulmamış bir şey değildi.

Freya'nın nefesi kesildi. "Onun Molly'yle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun değil mi? ?" dedi.

"Bilmiyorum, yani Lionel şiddet yanlısı değil. Yani, annem onu Deadville'den çıkarmadan önce Helda ona kendinden bir şeyler katmadıysa."

"Ne zamandan beri kayıp?"

"4 Temmuz hafta sonundan beri." Molly Lancaster'ın kaybolduğu gece.

"Aman Tanrım!"

"Başka bir şey daha var," dedi Ingrid, başparmaklarını oynatarak. Gözlüklerini burnunun üzerine itti. Kız kardeşini bulmak için acele ederken, lenslerini takmayı unutmuştu. Onun

Siyah çerçeveli gözlükler onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu; Ingrid onları takmaktan nefret ediyordu, çünkü zaten klasik küçük kasaba kütüphanecisine çok fazla benziyordu.

Freya kız kardeşine döndü. "North Hampton'da olası bir zombiden başka bir şey daha mı var?"

Ingrid çok utangaç görünmemeye çalıştı. "Hafta sonu tatilinden hemen sonra ..."

"Öyle mi?"

"Biri beni ziyarete geldi. Düşmüşlerden biri."

Freya ona ters ters baktı. "Bir vampir seni ziyarete geldi ve sen bana söylemedin mi? Neden söylemedin?"

"Bunun önemli olduğunu düşünmemiştim." Ingrid içini çekti. "Bilmiyorum. Utanmışım. Onu uzaklaştıramadım, ben de ona yardım ettim. Kuralları biliyorum, onlarla bir şey yapmamamız gerekiyordu. Ama yardım istedi ve ben de verdim."

"Bu ne zaman oldu?"

"Sana söyledim, ayın dördünden hemen sonra. Bütün hafta sonu şehirde olduğunu söyledi ve Cuma gecesi North Inn'de sizi gördüğünden bahsetti."

Freya hatırlamaya çalıştı. Barında bir vampir olduğunu fark etmiş olamaz mıydı? Düşmüşlerle en son geçen sonbaharda, North Hampton'a geri dönmeden hemen önce New York'ta iyileştirdiği çocuk vasıtasıyla temas kurmuştu ve bir an için son zamanlarda bir yerlerde onu görmüş olabileceğini fark etti - North Inn'de miydi? Adı neydi, Oliver mı? Ve buz gibi bir sarışınla birlikte değil miydi? Yeni vampiri o muydu? Her şey çok bulanıktı. Ama o akşam Killian'la aralarında bir şeyler olmaya başlamıştı. Dikkatini vermemesine şaşmamalı. "Kimdi o? Sarışın olan mı?" diye sordu.

"Azrael."

"İlginç. Yani, tam da bir kız kaybolmuş ve belediye başkanımız ölü bulunmuşken, lanet olası Ölüm Meleği kasabaya geliyor!"

"Neden onları umursasın ki?" Ingrid karşı çıktı. "Düşmüşlerin kendi Kurallarına bağlı olduklarını biliyorsun. İnsanlara zarar vermemeleri gerekiyor ve yüzyıllardır onlara atfedilen bir insan ölümü olmadı. Bu hiç mantıklı değil ..." Sonra yüzü soldu. "Dur bir dakika. Ona Orpheus Değişikliği'nden bahsettim. . geri dönmesini istediği ruh için Helda'ya kurban edeceği bir ruha ihtiyacı olacağını söyledim ve o da bu kısmı zaten bildiğini, buna hazırlıklı olduğunu söyledi." Ingrid dehşete düşmüş görünüyordu. "Azrail'in Molly'yi alabileceğini düşünmüyorsun, değil mi? Ya da Todd'u?"

"Her şey olabilir," dedi Freya. "Özellikle de etrafta zombiler ve vampirler varken. Bir dahaki sefere bana babamın döndüğünü söyleyeceksin."

"Aslında ..." Ingrid dudağını ısırıldı. "Boş ver." Freya anlamamış gibi görünüyordu, bu yüzden Ingrid devam etti. "Her neyse, sence ne yapmalıyız?" Böyle zamanlarda harekete geçmek ve liderlik etmek için küçük kız kardeşine bakardı. Ingrid özünde bir kahindi, durumları inceleyen ve analiz eden biriydi; gerçekleri masaya yatırmayı ve zor kararları başkasının vermesini severdi.

"Önce Azrail'i ziyaret edeceğiz," dedi Freya. "Sonra da Lionel'ı arayacağız."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Güvenli Ev

Annemin bütün tünelleri yok ettiğini sanıyordum," dedi Ingrid. Freya'nın dolabının kapısının önünde duruyorlardı. Freya'nın isteği üzerine şehre gitmek yerine arabayla eve dönmüşlerdi. "Gerçekten burada hâlâ bir tane mi var?"

Freya ellerini kalçalarına koydu ve sıırttı. "Asaları saklamış, Ingrid. Başka birkaç şey daha saklamış olabileceğini düşünmüyor musun?" Kapıları açtı, esasına dokundu ve ucundan bir ışık yayıldı, yolu gösterdi. "Her neyse, bu çok saçma. Başından beri elimizde bu varken neden New York'ta köhne bir apartman dairesinde yaşamak zorunda kalayım ki?"

Her cadı evinde otomatik olarak büyülü patikalar filizlenir ve cadılar bu patikaları kullanarak süpürgeyle gidilmesi yorucu olan uzun mesafeleri kat edebilirlerdi. Ancak North Hampton'daki ev inşa edildiğinde, Konsey kısıtlamanın bir parçası olarak bunların yok edilmesini emretmişti. Freya her zaman Joanna'nın güvenlik önlemi olarak bir tane bulundurduğundan şüphelenmiş ve birkaç on yıl önce varsayımında haklı olduğunu anlamıştı. İçeriye doğru ilerledi, palto ve kürk raflarının ve kendi yaptığı "Narnia'yı mı arıyorsunuz? Yanlış evrendesiniz" yazılı tabelanın yanından geçerek kendilerini Freya'nın şehirdeki eski dairesinde buldular.

Kuzey Hampton'a bağlı olduğu için, tıpkı kasaba gibi zamanın biraz dışında var oluyordu; böylece fiziksel dünyada sadece birkaç yüz metre kare iken, aynı zamanda şöminesi, güzel bir mutfak ve pelüş İngiliz kır mobilyaları olan büyük bir malikaneydi. "Güzel, değil mi?"

Freya gülümsedi. "Bugünlerde bunu piyasada benim ödediğim fiyata bulamazsınız."

"Yani biz angarya içinde yaşarken ve bulaşıkları temizlemek için bile büyü kullanamazken, sen bunca yıldır burada mı yaşıyordun? Eve hiç gelmemene şaşmamalı."

"Hey, bu güvenli eve giden tüneli buldum. Annem Kuzey Hampton'dan çıkmamız gerekirse diye buralarda bir yerde tutmuş olmalı. Kullanışlı, değil mi?" Freya gülümsedi. "Tanrım, burayı çok özlemişim. Yeniden dekore etmek için onun eski büyülerinden birini kullandım. Bu kısıtlamanın sadece yeni büyüler için geçerli olduğunu sanıyordum."

"Tamam o zaman. Bu şehirde bir vampir bulmaya nasıl gideceğiz?" Ingrid lüks çevreyi onaylarcasına başını sallayarak sordu. "Telefon rehberinde kayıtlı değiller ki."

"Aslında öyle," dedi Freya bilgisayarını çalıştırarak. ve masasına oturdu. "Düşmüşler bir nevi New York'u yönetiyor. Bakalım ne bulabileceğiz." Mimi'nin adını bir arama motoruna yazdı.

Mimi Force, dünyanın değilse bile şehrin en zengin adamlarından birinin güzel ve şık kızı olduğu için, onun çılgın sosyal yaşamıyla ilgili pek çok kayıt vardı, magazin ve dedikodu sütunlarında çok sayıda bahsi geçiyordu. Güzellik rutinini, yeme alışkanlıklarını, şu anda hangi gece kulüplerine gittiğini belgeleyen makaleler vardı. Ancak, internet hiçbir özel detayı açığa çıkarmadı. Sıradan insanlar için nadir görülen bir mahremiyet kozası içinde yaşayan zengin ve ünlülerin çoğu gibi, Force'un holdingleri ve mülkleri de çoğunlukla bir tröst ve avukat ağı aracılığıyla gizleniyordu.

"Geçen hafta bir partide ne giydiğini öğrenmek istiyorsanız size söyleyebilirim ama bir adres bulabileceğimizi sanmıyorum," dedi Freya hayal kırıklığı içinde klavyeye dokunarak.

Ingrid, Freya'nın koltuğunun kolçağına tünedi ve ekrana baktı. "O halde, eğer onu bu şekilde bulamayacaksak, o zaman en iyisi bu partilerden birinde onu pusuya düşürmeye çalışmak."

"Sen bir dahisin; bu yüzden akraba olduğumuzu biliyorum." Freya gülümseyerek o hafta için planlanan sosyal etkinlikleri listeleyen bir site açtı. "İşte başlıyoruz. Kan Bankası Komitesi'nin yarın akşam bir tür partisi var, ki zaten yarın olduğu için teknik olarak bu akşam sayılır. Mimi de dahil olmak üzere tüm Mavi Kanlılar orada olacak. Bu onların kan tedarikini temiz tutmak için yaptıkları küçük bir hayır işi." Esnedi. Ingrid onu gece yarısına doğru bardan almıştı ve saat çoktan sabahın ilk saatleriydi. "Biraz uyuyalım ki pusuya hazır olalım. Eğer Azrail Molly'yi aldıysa, onu kolayca ele vermeyecektir."

Freya yatağında bir o yana bir bu yana dönerek uyudu. Ingrid'in misafir odasından gelen horlama sesini duyabiliyordu ama uykusuzluğunun nedeni bu değildi. Ingrid'in Killian'la ilgili gördüğü garip rüyayı düşünmeden edemiyordu - kız kardeşi daha fazla ayrıntı vermiyordu ama ana fikrini anlamıştı ve bu onu rahatsız ediyordu. Ingrid neden rüyasında Killian'ın onu öldürmek istediğini görmüştü? Freya'nın söyleyebildiği kadarıyla Killian Ingrid'i seviyordu; ona nasıl zarar vermek isteyebileceğini anlayamıyordu ... ama bu çok uzun zaman önce olmuştu, hala ona karşı tutuyor olamazdı?

Bu konuda endişelenmediği zamanlarda, daha önce onunla ilişkisini nasıl bitirdiği konusunda acı çekmekten kendini alamıyordu. Aralarındaki her şey gerçekten bitmiş miydi? Muhtemelen en iyisi bu olsa bile onu bir daha asla göremeyeceğini hayal bile edemiyordu. Bran yakında eve dönecekti; büyük yaz projesi bittikten sonra işinin seyahat kısmını başkalarına bırakacağına söz vermişti. Dış görünüşünü ve yalanlarını daha fazla sürdüremezdi. Aynı anda iki erkeğe birden aşık olmak, bu ilişkiyi başlattığında kabul ettiği şey değildi. Rol yapmayı bırakıp düşünmeye başlaması gerekiyordu; çok uzun zamandır sonuçlarını düşünmeden aceleyle bir şeyler yapıyordu. Sadece bir ay sonra Bran'le evlenmeyi kabul etmek ya da onunla seks yapmak gibi.

kardeşiyle ilk kez bir partide tanıştıktan sonra. Hayatını düzene sokması ve seçtiğı yöne kendini adanması gerekiyordu, bu da Eylül ayında Bran ile evlenmesi anlamına geliyordu. Killian'la tanışana kadar her şey harikaydı. Mutluydu, aşıkta ve sonra Killian ortaya çıktı. Ama ona izin verdiğini kendine hatırlattı.

Nihayet sabah olduğunda uykuya daldı ve uyandığında öğleden sonraydı. Ingrid'in soyunma odasındaki giysi raflarını karıştırdığını duyabiliyordu. "Saat kaç?" diye sordu kız kardeşine.

"Saat beş. Bütün gün uyudun. Hadi kalk, parti altıda başlıyor. Erkenden orada olmak istiyorum."

Freya gözlerini ovuşturdu ve yavaşça yataktan kalktı. Mutfağı doğru yürüdü ve Ingrid'in hazırladığı cezveden bir fincan kahve aldı.

"Sahip olduğun, transparan, yüksek kalçalı ya da sırtı açık olmayan bir şey var mı?" Ingrid giyebileceğı bir şeyler bulmak için boş yere etrafına bakınarak sordu. Freya'nın elbiselerinin çoğı bu üç özelliğı de sahipti. "Bir ... gibi giyindiğinin farkında mısın?"

."

"Fahişe mi?" Freya neşeyle teklif etti, kahvesini yudumladı ve anında uyandığını hissetti. Gömme dolapta Ingrid'e katıldı ve eşyalarını karıştırmaya başladı. "Hayır, orada vücudunun bir kısmını göstermeyen bir şey bulamazsın ve hayır, gardırobum hakkında hiç şikayet almadım. Tanrım, annemden betersin," dedi Freya, bornozunu çıkarıp küçük siyah bir elbise giyerek.

Ingrid skandal yaratan bir homurtu çıkardı. "'Fahişe' deme; bu çok yaygın."

"Gecenin hanımı o zaman?" Freya güldü ve kız kardeşini elbise konusunda yalnız bıraktı. Makyaj masasına oturdu ve makyajını yapmaya başladı.

"Bu nasıl?" Ingrid ona bulduğu şeyi göstermek için dışarı çıkarak sordu. Uzun kollu ve uzun etekli, sade, koyu renk bir elbise giyiyordu. "Bulduğum için bile kendimi şanslı hissediyorum."

onu. Kollarınızı örten bir şeyiniz olduğunu sanmıyordum."

"Rahibe gibi görünüyorsun," dedi Freya yanaklarına allık sürerken. "Bunu bir kostüm partisi için aldım. Burası New York Ingrid ve parti Standard Hotel'in çatı katında. Taşradan gelmiş gibi görünemezsin. Ayrıca, Ağustos ayındayız. Kaynayacaksın."

"Bunun içinde kendimi daha rahat hissediyorum." "Rahibe."

Ingrid, Freya'nın dalan yakasına şüpheli bir gözle baktı. "Bu elbiseyi ters giymediğine emin misin?"

"Çok komiksin. Hadi gidelim," dedi, rujunu bir mendille silerken. "Beni utandırmamaya çalış."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Manhattan'ın Vampirleri

Standard Hotel şehrin batı yakasında, Hudson Nehri kıyısında yer alıyordu. Ingrid hiçbir zaman modaya uygun etkinliklere katılmamıştı ve bu yüzden girişte iri goril fedailer ve elinde bir pano tutan siyah kokteyl elbiseli bir barakuda görmek onu biraz tedirgin etti. "Sence içeri girebilecek miyiz? Pek davetiyemiz yok," diye fısıldadı Ingrid. "Ve şu da etek giymiş Fafnir'e benziyor," dedi, altın hazinesini kıskançlıkla koruyan efsanevi ejderhayı kastederek.

"Sakin ol, o sadece kapıdaki kız; bu tür şeyler bölgeyle birlikte gelir. Bizim üzerimizde hiçbir gücü yok," dedi Freya. Kendinden emin bir şekilde kadife halata doğru yürüdü. "Freya ve Ingrid Beauchamp, Kan Bankası partisi için buradayız. Listeyi kontrol etmenize gerek yok."

"Gördünüz mü?" Kadife ip çözülüp kendilerini çatı katına çıkaracak asansörlere doğru ilerlerken Freya, "Gördün mü?" dedi. Parti tüm hızıyla devam ediyordu ve kapalı jakuzi fokurduyordu. Ingrid küvetteki insan kızlara bakmamaya çalıştı, bazıları bikini üstlerini kaybetmiş gibiydi; fokurdayan sudan bunu anlamak zordu. Bu her zamanki ağırbaşlı North Hampton olayından oldukça farklı bir sahneydi; vampirler beyaz ketenleri içinde sıkılmış, boş yüzleriyle nefes kesecek kadar şıktı ve Ingrid uzun kollu elbisesinin içinde kendini biraz yersiz hissetti.

"Hadi bir içki alalım," diye önerdi Freya, uzun siyah bara doğru ilerledi ve hızla iki dolu martini bardağı aldı.

Ingrid bir yudum aldı. "Bu tuzlu köpük de neyin nesi?" diye sordu dudaklarını peçeteye silerken.

"Sadece iç," dedi Freya, gözlerini vampir prenesten ayırmadan kalabalığa bakarak. "Onu bir yerde görüyor musun?"

Ingrid başını salladı. "Bir sürü Mavi Kanlı ve aileleri var ama Azrail yok."

"Buralarda bir yerde olmalı," dedi Freya. "Bu partiye ev sahipliği yapıyor olması gerekiyordu." Şehirde yaşadığı için davetiyede kalın harflerle yazılmış isimlerin partiye katılacakları anlamına gelmediğini biliyordu, yazılı olmayan sosyal anlaşmalardan biriydi bu.

Çatı katının dört bir yanında, zemini kaplayan sentetik çimlerin üzerindeki devasa turuncu lilyad'lerin üzerinde küçük gruplar toplanmıştı. Birkaç kişi de kenarlara yerleştirilmiş teleskoplarla oynuyordu. Şehrin manzarası nefes kesiciydi ama Freya, onu topuklu ayakkabılarının içinde durduran tanıdık bir yüzün görüntüsünden daha çok etkilenmişti.

"Nereye gidiyorsun?" Ingrid sordu.

"Hemen dönerim," dedi kız kardeşine ve kokteyl masalarından birinde uzun boylu esmer bir kadınla dikkatle konuşan koyu saçlı adama doğru yürüdü. Kadının soğuk, hükmedici bir güzelliği vardı ve Freya onun biraz tanıdık geldiğini düşündü ama çıkaramadı.

"Bran?"

Adını duyunca başını kaldırdı ve şaşkınlığı kısa sürede yerini gülümsemeye bıraktı. Dikişleri yıpranmış mavi bir blazer ceket ve soluk pötikareli bir gömlek giymişti. "Freya! Burada ne işin var?" Arkadaşından özür diledi ve Freya'yı yanına alarak ayağa kalktı.

"Ben de aynısını senden isteyebilirim." Kıskançlık hissetmek istemiyordu ama yine de kıskançlık vücudunun her yerine sızıyordu. Onun birlikte olduğu kadın kimdi? Bran neden onunla bu kadar yoğun bir şekilde konuşuyordu? Tartışıyor gibi görünüyorlardı ve o kadının Bran'in etrafında sahiplenici bir havası vardı.

Freya'nın pek hoşuna gitmemiştir. "New York'ta mısınız? Asya'da olduğunu sanıyordum."

"Daha yeni döndük; yönetim kurulu üyelerinden biri gelemeydi, biz de buraya uçmaya ve toplantıyı Rockefeller Center ofislerinde yapmaya karar verdik. Sizi görmek çok güzel," dedi gülümseyerek. "Gelmeye karar vermenize ne sebep oldu?"

"Ingrid'in burada bir işi vardı, ben de peşine takılayım dedim," dedi. Bunu açıklamak çok zor olacaktı ve ilk kez onun yanında utandığını hissetti. Onu bu kadar uzun süre özledikten sonra, tekrar onun huzurunda olmak tuhaftı, sanki tam olarak gerçek değilmiş gibi. Onu öpmek ya da yanağına dokunmak istedi ama yapamadı. Onun uzun süredir yokluğunda neler yaptığını bilmesine dayanamıyordu. Kardeşiyle yattığını, en başından beri ona verdiği her söze ihanet ettiğini.

"Yarın sunum için Cakarta'ya dönmemiz gerekiyor ama onlara bensiz gidebileceklerini söyleyeceğim," dedi, sanki onun aklını okuyabiliyormuş gibi.

"Hayır, hayır. Bunu yapma. Sadece bir geceliğine buradayım ve seni işinden alıkoymak istemiyorum." Kendini soğuk davranmayı bırakmaya zorladı ve onu sımsıkı öptü. Terliyordu ve gergindi, sevgili tatlı çocuk. "Devam et, gerçekten. Gelecek hafta şehre döneceksin. O zaman görüşürüz. Zaten gitmem gerekiyor."

"Emin misin?" Bran şaşkın ve incinmiş görünüyordu. "Biraz bekleyebilir misin? Julia ile proje hakkında konuşmam gerekiyor - kendisi analistlerimizden biri - ama sizinle daha fazla zaman geçirmek istiyorum." Yanındaki kadın sabırsızlıkla ikisine baktı ve onlara doğru yürümeye başladı. Omzunun üzerinden baktı ve bir parmağını kaldırdı.

"Evet, benim için endişelenme. Döndüğünde görüşürüz, tamam mı?" Freya kıskanılacak bir şey olmadığı için rahatlamış bir şekilde, "Tamam," dedi. Bran her zamanki gibi kendini işine kaptırmıştı. Ona son bir öpücük verdi ve Ingrid'i aramak üzere uzaklaştı.

Onu bir grup Mavi Kan vampiriyle konuşurken buldu. "Bran burada," diye fısıldadı. "Ama sorun değil, yardım derneği muckamuck'larıyla birlikte. Ona eve döndüğünde görüşeceğimizi söyledim."

"Kızımı mı arıyorsunuz? Böldüğüm için özür dilerim." Onlara hitap eden Mavi Kan sosyetesini, görkemli ve zarif bir konuşma tarzına sahipti. "Ben Trinity Burden Force." İkisine de dikkatle baktı. "Freya ve Ingrid Beauchamp. Doğu Yakası'nın cadıları. Bu zevki neye borçluyuz?"

"Mimi kasabamızı ziyaret etti ve kız kardeşimle görüştü. Ona bir şey sormamız gerekiyor," dedi Freya. "Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

"Bunu yapmak için Kahire'ye gitmeniz gerekecek. Geçen gün insan kanalıyla birlikte şehirden ayrıldı. Mısır'da bitirmesi gereken bir işi olduğunu ve bunun liseden mezun olmaktan daha önemli olduğunu söyledi. Hayır, ne zaman döneceğini bilmiyorum; kızım bana herhangi bir değişiklik bildirmeden kendi programıyla çalışır." Trinity ince ince gülümsedi. "Kendi annenin de doğrulayabileceği gibi, en son öğrenen benim."

Trinity gittiğinde Freya, "Harika," dedi. "Eğer Mimi Molly'yi aldıysa, şu anda dünyanın öbür ucuna varmışlardır ve oradan istediği kişi karşılığında onu çoktan Helda'ya vermiş olabilir. Kahire'ye varmamız ne kadar sürer sence?"

Ingrid başını salladı. "Şu anda bunun için vaktimiz yok. Bununla daha sonra ilgileniriz. Şu anda Lionel'ı bulmamız gerekiyor. Emily az önce bana mesaj attı. Onu çiftlikte görmüş olabileceğini düşünüyor."

"İçim rahatladı," dedi Freya.

"Hayır, anlamıyorsun - çiftliklerindeki tüm hayvanlar ölmüş ve onları Lionel'in öldürmüş olabileceğini düşünüyor."

bölüm otuz beş

Ölülerin Antlaşması

Lionel Horning ve Emily Foster, bir zamanlar büyükanne ve büyükbabasının mandırasının bir parçası olan arazideki eski bir çiftlik evinde yaşıyorlardı ve iki sanatçının tavukları, keçileri ve sağlam bir inekleri olan küçük bir hayvanat bahçeleri vardı. Lionel evi yaşadıkları ve çalıştıkları çatı katı benzeri bir alana dönüştürmüştü. Kız kardeşler geldiklerinde Emily onları çay ve bisküvilerle bekliyordu. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler, buraya nasıl bu kadar çabuk dönebildiniz? Ingrid'in şehirde olduğunuzu söylediğini sanıyordum?" diye sordu onlara birer fincan çay koyarken.

"Sen aradığında biz de geri dönüyorduk," dedi Freya yumuşak bir sesle. Odasındaki dolabın North Hampton'dan New York'a seyahat etmeyi nasıl koridorda yürümek kadar kolay hale getirdiğini açıklamaya gerek yoktu.

"Hayvanları ne zaman keşfettiniz?" Ingrid sordu.

"Bu öğleden sonra. Tavuklar için su doldurmaya gittiğimde." Emily'nin elleri o kadar kötü titriyordu ki çay fincanı tabağının içinde tıkırdadı. "Hayvan hizmetlerini arayacaktım ama bir göz atmak isteyebileceğini düşündüm."

"Şu andan daha iyi bir zaman yok. Gidelim," dedi Freya biraz sabırsızca, ayağa kalkarak. Emily Foster'ın, kocasının kana susamış bir zombiye dönüşüp dönüşmediğini anlamak için oraya geldiklerinde onlara çay ikram etmesi ve kibarca sohbet etmesi çok North Hampton'dı. Emily onları arka kapıdan ahıra doğru götürdü.

"Bekle. . . . Bu da ne? Duyabiliyor musun?" Freya sordu. "Yeraltında akan su gibi." Yere dokunmak için diz çöktü; toprak nemli gibiydi ve gümbürtü daha da arttı.

"Kulağa dalgalar gibi geliyor," diye onayladı Ingrid.

Emily, "Bu, doğrudan ahırın altından geçen yeraltı nehri," dedi. "1850'lerde bu alana bir kuyu inşa edilmiş. Suyu duyabildiğinize inanamıyorum. Ben hiç duymadım. Lionel resim yaparken suyun kabardığını hissettiğini söylemişti ama Lionel yine de pek çok şey söylemişti," dedi ve ahırın kapısına doğru yürüdü. Parmaklarını parlak galvanizli kulpun etrafına doladı ve çekti. Büyük kapı sallandı ve metal bir ray üzerinde yana doğru hareket etmeye başladı. Bir süre yuvarlandı ve sonra durdu. Emily yüzünü buruşturdu. "Nefesini tutmak isteyebilirsin. Koku iğrenç. Her neyse, içeri girip duvar boyunca birkaç adım ilerlerseniz sağ tarafınızda bir ışık düğmesi olmalı. Sadece hazırlıklı ol. Seninle gelirdim ama oraya tekrar giremem." Döndü ve hızla kapıdan uzaklaştı, ellerini ceketine iki kez sildi ve uzaklaşırken havada salladı. Freya onun ahırdan çıkarken rahat bir nefes aldığını gördü.

Ingrid'in yüzü buruştu. Ahırın içinden buruk ve çürümüş, hastalıklı bir koku yayılıyordu. "Önce sen," dedi kız kardeşine.

Freya yavaşça açıklıktan geçerken sıırttı. İçerisi karanlıktı. Loş ışıktaki yerde bir tür tümsek olduğunu görebiliyordu ama daha fazlasını seçemeyeceği kadar karanlıktı. Sol omzuna bir şeyin dokunduğunu hissetti ve ürperdi ama bu sadece yanındaki odaya doğru ilerleyen Ingrid'di.

"Düğme," diye fısıldadı Ingrid. Freya çoktan sağ eliyle yanlara doğru uzanmış, geniş yaylar çizerek duvarı yokluyordu. Küçük düğmeyi ararken parmakları duvara sürtünüyordu.

"O da ne?" Ingrid sordu. Odanın uzak tarafındaki tümsek açıkça hareket ediyordu, yüzeyi dalgalanıyordu ama belki de bu bir ışık oyunuydu. "Şu lanet ışıkları açabilir misiniz!" Ingrid, keşke asalarını getirmeyi akıl etselerdi, diye yalvardı.

Freya'nın parmağı sonunda trim plakasına çarptı. Düğme tıkladı ve eski floresan lambanın balastı devreye girmeden önce vızıldayıp çatırdarken bir duraklama oldu. Işık yanıp söndü ve sonunda oda soluk mavimsi bir parıltıyla çalkalandı.

Odanın en ucundaki tümseğin yırtık ve kanlı hayvan leşlerinden oluşan bir yığın olduğu ortaya çıktı; kürk ve tüyler kan ve bağırsaklarla karışmış, çürüyen etten oluşan bir çorba gibiydi. Kan duvarlara ve yere sıçramış, minik kurtçuklar her şeyin üzerinde geziniyordu. Freya kusmamak için kendini zor tutarken, Ingrid de gördüğü manzara karşısında beyninden vurulmuşa döndü.

"Bu kadar yeter," dedi Ingrid, hasta görünüyordu. "Hadi buradan gidelim."

Emily onları dışarıda bekliyordu ve ahırın kapısını kapattı. "Bunu görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Peki bunu Lionel'ın yaptığını düşündüren ne?" Emily onları sanatçıların stüdyolarının bulunduğu daha küçük ikinci bir ahıra götürürken Ingrid sordu.

"Bu sabah pencerenin önünde bulaşık yıkarken dışarıda bir adam gördüğümü sandım. Arkadan Lionel'a benziyordu, ben de ona seslendim. Arkasını dönmedi ama hastaneden döndüğünden beri çok garip davranıyordu, ben de onu kendi haline bıraktım."

"Lionel ne zamandır kayıp?"

Emily utanmış görünüyordu. "Birkaç hafta. Neredeyse bütün bir ay. Dört Temmuz'un hemen öncesinden beri kendini iyi hissetmediğini söyledi. Sonra o Cuma pazardan eve geldiğimde her şeyi darmadağın buldum." Kapıyı çekerek açtı ve onları rahat çiftlik evinin içine, Lionel'ın atölyesinin bulunduğu arka tarafa götürdü. "Daha önce bir şey söylemediğim için özür dilerim ama arada bir böyle yapıyor."

Uzak duvara yapıştırılmış, gümüş bir kapıyı, tepenin üstündeki dağı, bilinmeyen yollara giden patikaları gösteren, ürkütücü bir şekilde Ölüler Krallığı'na özgü birkaç büyük ölçekli tuval vardı. Tuvallerden biri yırtılmıştı ve tuvalin üzerine gelişigüzel boya sıçramıştı.

hareket, alttaki resmin neredeyse fotoğrafik kalitesinin aksine.

"Ama bir sonraki haftaya kadar beni görmeye gelmedin," diye belirtti Ingrid. "Neden?"

Emily omuz silkti ve bir sandalyeyi düzeltti. "Biraz dalgındır ve birbirimize çok fazla özgürlük tanırız. Birbirimizi kontrol etmemize gerek yok. Belki şehre gitmiştir diye düşündüm - bazen Chelsea Hotel'de kalır - ama orayı aradım ve kayıtlı değildi ve galerisindeki kimse de onu görmemişti. İşte o zaman endişelenmeye başladım. Hesaplarında hiçbir hareket yoktu ve bu kadar uzun süre ortalıkta görünmemesi hiç hoş değildi. Şimdiye kadar evde olacağından emindim. Sonra bu sabah döndüğünü ve hayvanları kontrol etmek istediğini düşündüm. Bir şekilde unutmuşum. . . . Çalışıyordum, o yüzden biraz dikkatim dağınık. Sonra Bu öğleden sonra arkada ne olduğunu gördüğümde. . . . Biraz korktum."

"Gidebileceğin bir yer var mı? Bence burada kalmamanız en iyisi," dedi Ingrid.

"Sanırım kız kardeşime gidebilirim. Ann Wainscott'ta; çok uzak değil. Neden ki? Peşimden geleceğini düşünmüyorsun, değil mi? Lionel olduğundan bile emin değilim, başka biri de olabilir." Başını salladı. "Bunun annenin Lionel'a yaptığı şeyle bir ilgisi olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Emily"

Emily yumruklarını sıktı. "Hepsi benim hatam. Yardımı ben istedim." Kendisiyle içsel bir mücadele veriyor gibiydi. "Ann'lere gideceğim." Kız kardeşlerine ağlamaklı bir ifadeyle baktı. "Onu bulmaya çalışacak mısın? Belki ona yardım edersiniz? Ona zarar vermeyin, tamam mı?"

Vedalaşırken ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermeye çalıştılar. Arabada yalnız kaldıklarında Ingrid kız kardeşiyle bakıştı. Tüm hayvanların kafaları koparılmış, iç organları çıkarılmıştı. "Eğer dirilişinde bir terslik olduysa, şu anda

Yaşamlarla ölüm arasında sıkışıp kalmış." dedi. "O yaşıyor ama vücudu çürüyor ve ..."

"Yem, biliyorum. O hayvanlar yarı yenmiş görünüyordu." Freya düşünmeye çalışırken bir an sessiz kaldı. "Annem böyle bir şey yapmayalı çok uzun zaman oldu, bir şeylerin ters gitmiş olması mümkün."

Ingrid gaza bastı ve çiftlik evinin garaj yolundan hızla uzaklaştılar. Emily'nin oturma odasının penceresinden onları izlediğini hâlâ görebiliyorlardı. "Zombiler," diye mırıldandı Ingrid. "Onlar hakkında ne biliyoruz ki?"

"Bunun dışında koordinasyonsuzlar, ne yaptıklarını bilmiyorlar ve temelde beyin tadı olan yürüyen cesetler mi?" Freya sordu.

"Yani Lionel Horning zombi oldu, Molly Lancaster'ı öldürdü, cesedini sakladı ve sonra çiftlik evine geri dönüp hayvanlarını mı katletti?" Ingrid önerdi. "Bana sorarsanız bir zombinin yapabileceği çok şey var gibi görünüyor. Doğru dürüst yürüyemiyorlar bile."

"Tabii"

"Ne olmadıkça?"

"Fontanier davasını hatırlıyor musun?" Freya sordu. "Hani biz on ikinci yüzyılda Fransa'da yaşarken?"

"Hatırlatır mısın?" Ingrid sordu.

"Jean Fontanier bir çiftçiydi; atı ürküp onu fırlattığında kazara öldü. Dul eşi annesine geldi ama yirmi dört saatten uzun süredir ölü olduğu için onu geri getirmeyi reddetti. Bu yüzden dul eşi Lambert de Fois'ya gitti."

Ingrid başını salladı. Aklına gelmeye başlamıştı. O zaman Lambert de Fois meclislerinin başıydı. "Doğru."

"Aptal büyücü onu ölümden diriltti ama işe yaramadı. Hepimiz Fontanier'in zombi olduğunu düşündük ama sorunun bu olmadığı ortaya çıktı."

Ingrid iç çekti. Şimdi her şeyi çok iyi hatırlıyordu. Lambert de Fois, cesedi bir gün boyunca soğuduktan sonra çiftçiyi dirilterek Ölüler Antlaşması'nı bozmuştu,

ve Helda bundan hiç memnun olmamıştı. "Hayır. Sorun bu değildi."

"Jean Fontanier bir zombi değildi. Helda onun başka bir şey olarak hayata dönmesini sağladı. Bir iblis."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Aile Sırları

Hayatın en büyük zevklerinden biri uzun bir yolculuktan sonra eve dönmektir, diye düşündü Joanna, halı çantasını koridora bırakıp şapkasını tekrar kancaya asarken. Joanna ışıkları açtığı anda Gilly her zamanki tüneği olan tavan koyuna uçtu. Oturma odasının darmadağın olduğunu, yastıkların yerde, su şişelerinin ve kadehlerin sehpanın üzerinde olduğunu görünce şaşırdı. Mutfak daha da kötüydü, her zamanki gibi kirli bulaşık yığınları ve ocağın üzerinde kullanılmış tencereler vardı. Joanna her şeyle Alvarez'lerin ilgilenmesine alışmıştı ve Gracella evi çok temiz tutuyordu. Kulübenin zilini çaldı ama cevap veren olmadı. Tyler'a merhaba demek için artık çok geç olduğuna karar verdi. Bir arabanın yanaştığını ve kızlarının seslerinin garaj yolundan yukarı taşındığını duydu. Oh, güzel, eve gelmişlerdi, onlara anlatacak çok şeyi vardı.

"Kızlar!" dedi, kapıyı açarak.

"Anne!" Freya annesini görünce kendini suçlu hissetti, her ne kadar teknik olarak hiçbir şey onun suçu olmasa ve en azından bir tanesi kesinlikle Joanna'nın işi olsa da. Yine de annesine, onun yokluğunda Ingrid'in kasabalarını ziyaret eden bir vampire yardım ettiğini ve Joanna'nın ölümden dirilttiği iyi adamın artık bir zombi olduğunu ya da daha büyük olasılıkla bir iblis tarafından ele geçirildiğini söylemekten hoşlanmıyordu.

"Nerelerdeydin?" Ingrid bilmek istedi.

Joanna onları içeri aldı ve kapıyı kapattı. "Babanı arıyordum," dedi ellerini sıkarak. "Onun yardımına ihtiyacım var. Dinleyin kızlar, onun hakkında bilmeniz gereken bir şey var-"

"Nerede olduğunu biliyorum," diye araya girdi Ingrid.

"Ne demek babamın nerede olduğunu biliyorsun?" Freya kız kardeşine bakarak sordu. "Ve sen hiçbir şey söylemedin mi? Nasıl söyleyebilirsin?"

"Özür dilerim. Birkaç ay önce bana yazdı. Hepimizle temasa geçmek istiyordu ama önce beni denemeyi düşündü. Annemin çok kızacağını ve Freya'nın mektuplarını yakacağını düşünmüş."

Freya kollarını kavuşturdu ve en yakındaki kanepeye çöktü. "Bu konuda haklıydı. Bizi terk etti, Ingrid. Ailemizi terk etti! Bunu anlamıyor musun?"

"Özür dilerim anne. Freya. Sana söylemek istemedim. . . Kızacağını biliyordum ama onu çok özleyorum. O da bizi özleyiyor. O sadece yeniden bir aile olmamızı istiyor."

"Evet, baban hakkında," dedi Joanna, alnı kırışarak. "Size bir şey söylemem gerekiyor kızlar. Bunu söylemek benim için çok zor ve umarım kalbinizde beni affedecek bir yer bulursunuz."

"Neden? Neden bahsediyorsun?" Freya sordu.

Joanna ikisinin de gözlerinin içine baktı, başı dikti, sanki idam sehпасına hazırlanıyor gibiydi. "Babanız sizi terk etmedi. Onu dışarı attım. Ona bizi rahat bırakmasını ve ikinizden biriyle temasa geçmeye kalkarsa sonsuza dek pişman olmasını sağlayacağımı söyledim."

Bir an için kızlardan hiçbiri konuşmadı ve yüzyılların kaybı, kalp ağrısı ve kızgınlığıyla dolu ağır bir sessizlik çöktü. Ingrid kaçırdıkları her şeyi düşündü: babasının yıllarca verdiği bilgece öğütleri, korumasını, sevgisini. Freya konuşamıyordu bile. İhanet o kadar acımasızdı ki, sanki kusacakmış gibi midesinin çukurunda bir sıkışma hissetti. "Neden anne?" diye fısıldadı sonunda.

"Çok özür dilerim, canlarım. Kendimi durduramadım, duruşmalar sırasında olanlara çok kızıştım. Bu konuda bir şeyler yapmasını istedim -ikinizi de hapisten çıkarmasını, yargıcı etkilemek için gücünü kullanmasını- ama yapmadı. Elbette orta dünya kanunları yüzünden. Ama mantıklı düşünemiyordum."

Freya gözyaşlarını geri kırıptı. "Bize yalan söyledin. Bizi terk ettiğini, bizden utandığını söyledin. Ailemizle daha fazla bir şey yapmak istemediğini söyledin."

"Artık bir önemi yok," dedi Ingrid kanepeye oturup kollarını kardeşine dolayarak. "O yılları geri getiremeyiz. Ama bilmen gereken başka bir şey var. Babam bana önemli bir konuda yardım ediyordu. Ve sanırım ona bir şey oldu. Birkaç gündür hiçbir mesajıma geri dönmedi."

"Ona bir şey oldu," dedi Joanna. Derin bir nefes daha aldı. Freya bir ifşaat daha duymaya katlanıp katlanamayacağını merak ediyordu.

Anneleri onlara "Beyaz Konsey'i görmeye gitti," dedi. "Dairesine gittim ve onu bekledim. Konsey'den bir haberci geldi, ona konuşma izni veren bir mektupla, ama belli ki bunu beklememeye karar verdi. Kahine danışmak için ayrıldı. Muhtemelen çoktan oraya varmıştır."

Freya'nın nefesi kesildi. "Ama bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum. Tabii burada yaptıklarımız bir şekilde ona ulaşmadıysa; belki de kısıtlamaları ihlal ettiğimizi rapor ediyordu." Joanna kollarını kavuşturdu.

"Babam böyle bir şey yapmaz," dedi Ingrid sadakatle. "Eğer kahine gittiyse bunun için iyi bir nedeni olmalı."

"Sana ne konuda yardım ediyordu?" Freya sordu.

"Fair Haven planları. Bir şey buldum, şu garip küçük tasarım anahtarları. Babam benim için çözüyordu. Ne olduklarını bulduğunu söyledi ama sonra ortadan kayboldu."

"Belki de onlarla bu konuda konuşmak istemiştir?" Freya önerdi.

Joanna, Ingrid'e hitap etmek için arkasını döndü. "Fair Haven mı?

Sen ve babam Fair Haven ile bir şeyler mi yapıyordunuz?"

Ingrid dekoratif parşömenli anahtar etiketlerini tarif etti. "Sanırım önce sana sormalıydım anne, çünkü Fair Haven'da bilmemiz gereken olağandışı bir şey olup olmadığını biliyor olabilirsin."

Joanna başını salladı. "Sadece Kuzey Hampton'a yerleştığımızda Konsey bize o dikişin orada, yaşayan ve alacakaranlık dünyalarının birleştiği sınırdan olduğunu söyledi. Ama bence bundan daha fazlası olabilir. Ayrılmadan önce Fair Haven'a gittim, sudaki gri karanlığın yoğunlaştığı yere."

Ingrid, "Sadece burada değil; Güney Pasifik'te ve Alaska yakınlarında da var," dedi. "Ve geçen gün televizyonda Reykjavik yakınlarında bir tane bulmuş olabileceklerini düşündüklerini gördüm."

Joanna bu haber karşısında keskin bir nefes aldı. "Okyanuslarda her ne varsa bu dünyadan değil, bundan oldukça eminim. Babanı aramaya gittim çünkü ne olduğunu ve nereden geldiğini anlamama yardım edebileceğini ve böylece onu durdurabileceğimizi umuyordum. Ona yaptığım büyü uzun sürmeyecek. Onu tutmak için ikinizin de yardımına ihtiyacım olacak."

"Hemen başlayacağız." Freya başını salladı.

"Güzel. Üçümüzle birlikte, ondan tamamen nasıl kurtulacağımızı bulana kadar bir süre daha onu tutabileceğimizi düşünüyorum." Joanna kızlarına baktı. "Bir şey daha var. Eve ne oldu? Gracella temizlemeye gelmedi mi? Ve Tyler'ım nasıl?"

"Tyler hastanede," dedi Freya. "Merak etme, onu kontrol ettim. Ateşi ve enfeksiyonu var ama doktorlar kontrol altına aldıklarını söylüyorlar."

Joanna sakin kalmaya çalıştı. Eğer Tyler hastaysa, hastane onun için en güvenli yerdirdi. "Her şeyin bir sırası var: Gardiners Adası ve sonra hastane."

Tam çıkmaya hazırlanıyorlardı ki kapı sert bir şekilde çalındı ve üç kadın sıçrayarak korkuyla birbirlerine baktılar.

"Konsey!" Ingrid bağırdı.

"Kahin kapıyı çalmaz," diye alay etti Freya. Pencereden dışarı baktı ve garaj yolunda park etmiş, ışıkları yanıp sönen birkaç polis arabası gördü. "Bu da ne böyle?"

Joanna, "Kapıyı aç," diye talimat verdi.

Ingrid ön kapıya doğru ilerledi ve kapıyı ardına kadar açtı. "Matt!" diye bağırdı, elleri gözlüklerine gitti. Matthew Noble'ın evini ziyaret edeceğini hayal ettiği tüm yollar içinde bu kesinlikle onlardan biri değildi. Dedektif, arkasında iki polisle birlikte kapıdan içeri adım atarken özür diler gibi görünüyordu.

"Hey, Ingrid, seni rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm ama umarım ailenin bu öğleden sonra istasyona gelip birkaç soruyu yanıtlamak için vakti vardır," dedi, yorgun ve endişeli görünüyordu.

"Neden?"

"Bunu oraya gittiğimizde konuşabilir miyiz?"

"Yapmak zorunda mıyız?" Freya talep etti. "Arama emrine ya da başka bir şeye ihtiyacınız yok mu?"

"Hayır, sadece bazı sorular sormak istiyoruz," dedi sertçe. "Standart prosedür bu."

"Matt-ne oluyor?" Ingrid korkuyla sordu.

"Kızlarla neden konuşmak istiyorsunuz?" Joanna, sanki polis dedektifi kraliçeye hitap etmeye cüret eden bir astıymış gibi, tavrı ve ses tonuyla buyurgan bir şekilde sordu.

Freya homurdandı. "Tutuklanıyoruz, değil mi?"

"Hiç de değil, hiç de değil. Bakın, size sadece birkaç soru sormak istiyoruz," diye üçüncü kez tekrarladı Matt ve şu anda rahatça konuşamayacağını söylemek istercesine başını hafifçe Ingrid'e doğru salladı.

"Peki," dedi Freya. "Ingrid, hadi gidelim. Bakalım ne hakkında konuşmak istiyorlar." Kapıya doğru yöneldiler ama dedektif durdu ve özür dileyerek annelerine baktı.

"Özür dilerim hanımefendi ama sizinle de konuşmak istiyoruz," dedi.

"Ben mi? Neden?" Joanna'nın alnı endişeyle kırıştı.

"Bunu istasyonda halledeceğiz. Bayanlar?" Matt onları garaj yolunda park etmiş devriye arabalarına götürerek sordu. Beauchamp kadınları teker teker arka koltuğa yerleştirildi ve polis arabası sirenleri ve ışıkları açık bir Ğekilde hızla uzaklaştı.

yanıp sönüyordu. Tutuklanmamış olabilirler, diye düşündü Freya, ama başları beladaymış gibi hissediyorlardı.

bölüm otuz yedi

Salem Duruşmaları

Freya, ekip arabasının arka koltuğunda yanında metanetle oturan kız kardeşine yüzünü çevirdi. Annesi diğer taraftaydı ve gözaltına alındıklarından beri hiçbir tek kelime etmemişti. Karakola vardıklarında üçü birbirinden ayrıldı ve Freya küçük bir odada tek başına kendisinin ve ailesinin kaderini düşünmek zorunda kaldı. Arkadaşları olan devriyeler içeri götürülürken gözlerinin içine bakmadılar, bu kötüye işaretti. Kapı açıldığında ne olacağını merak ediyordu ama içeri giren sadece yüzü kül rengi olan Ingrid'di.

"Neler oluyor? Matt'le konuştun mu? Neler oluyor?"

Ingrid başını salladı. "Hayır. Önce annemle konuşmak istediler. Odayı başka birini sorgulamak için kullanmaları gerekiyordu, bu yüzden beni buraya taşıdılar. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ne arkadaşın var ama," diye mırıldandı Freya. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve tek yönlü aynanın bulunduğu küçük odada etrafına bakındı. Onları kimin izlediğini merak ediyordu. "Bu anılarımı canlandırdı."

Kız kardeşi gözlerini kapadı ve başparmağının üst kısmını ısırdı. "Biliyorum."

Freya iç çekti. 1690 yılında Massachusetts'teki küçük ve şirin Salem kasabasına yerleşmişlerdi. Hayatları onları Yeni Dünya'ya şifacı olarak getirmişti. Anneleri en çok aranan ebelerden biriydi, pek çok kadının doğum sırasında öldüğü ve pek çok yeni doğanın ateş ve çiçek hastalığından öldüğü bir dönemde sağlıklı bebekler dünyaya getirmişti. Ingrid de şimdi yaptığı gibi toplum içinde çalışıyordu,

ev tılsımları ve büyüler dağıtıyordu. Babaları, sularda manevra yapma ve bol hasat getirme yeteneğinden dolayı bir balıkçıydı.

Sonra korkunç bir şey oldu. Joanna'ya çamaşır yıkamada yardım eden Bridget Bishop, hamileliği sırasında yardım için Joanna'ya geldi ve doğum sırasında öldü. Bridget aile için çok değerliydi ve Joanna ona yardım edememişti. Sonra dedikodular başladı: Freya'nın, kendisini suçlayanların elebaşı olacak olan Ann Putnam'la evlenmeye söz vermiş bir çocukla ilişkisi olduğu söyleniyordu. Ann ve arkadaşı Mercy Lewis, Freya ve Ingrid'i "kış sisi içinde havada uçarken" gördüklerine dair ifade verdiler. Duruşmalar bir komediydi ama etkili oldu. Toplum Freya'yı bir sürtük, Ingrid'i bir kaltak ve Joanna'yı bir canavar olarak damgalayarak onlara düşman oldu. Norman ve Joanna kurtulmuşlardı ama onlara daha korkunç bir ceza verildi. Kızlarının 1692'de Gallows Hill'de asılmasını izlemek zorunda kaldılar.

Freya ürperdi. Boynuna geçirilen ilmiği, derisini kaşındıran cızırtılı ipi hâlâ hatırlayabiliyordu. Kalabalığın tükürüşünü ve arabalarına çürümüş yiyecekler fırlatışını, nefreti, korkuyu ve histeriyi.

"Yapma," dedi Ingrid, Freya'nın tam olarak ne düşündüğünü biliyordu. "Bunun bir faydası yok."

Salem duruşmaları, orta dünyada büyü yapmanın sonunun başlangıcıydı. Kızlar yeniden doğduklarında, kendilerini bekleyen yeni bir dünya ve yeni kurallar buldular. Aile Kuzey Hampton'a yeniden yerleşmişti ve Joanna, Beyaz Konsey'in cenazeden hemen sonra onları ziyaret ettiğini açıkladı. Konsey onlara, herhangi birinin orta dünyada yaşamaya devam edebilmesi için, Waelcyrgean'ın her birinin artık yeni bir koşula uyması gerektiğini söyledi: Sihirli Güçlerin Kısıtlanması. Aslında bu, Konsey tarafından cezalandırılmadan ve suçlanmadan artık büyü ve cadılık sanatını uygulayamayacakları anlamına geliyordu. İnsan gibi, olabildiğince sıradan hayatlar yaşayacaklardı. Artık gereksiz yere

Varlıklarının bilinmesini tehlikeye atacak bir dikkat. Orta dünyada hayatta kalmaya devam edebilmek için gölgelerde yaşamayı kabul etmek zorundaydılar. Buna uymayanlar Konsey yasalarını ihlal etmiş olacak ve ağır şekilde cezalandırılacaktı.

Anneleri onlara Norman'ın aileyi temelli terk ettiğini ve babalarını bir daha hiç görmediklerini de söyledi.

Bugün North Hampton'da olduğu gibi Salem'deyken de Freya kendilerini kurtarmak için büyülerini kullanmalarına izin verilmeyeceğini anlamıştı. En başından beri, kendilerini köprü'nün diğer tarafında, dünyanın şafağında sıkışmış bulduklarında bu açıkça belirtilmişti. Freya bazen nasıl olup da hem bu kadar yaşlı hem de bu kadar gençken kendini yüzyıllar önce olduğu gibi aynı yerde bulunduğunu merak ediyordu. Hiç öğrenemeyecek miydi? Belki de Konsey haklıydı, belki de büyü'nün orta dünyada yeri yoktu. Ne zaman açık alanda büyü yapsalar, bu oluyordu: endişeli bir kalabalık, hızlı bir yargılama; ve sonuç her zaman aynıydı - darağacında asılan ya da kazıkta yakılan, külleri dört bir yana savrulan cadılar.

Sonsuzluk gibi gelen ama gerçekte sadece birkaç saat süren bir süre boyunca odada oturdular. Polisler nazik ve kibardı, özellikle de daha önce Freya ile çalışmış olanlar, otomattan şarküteri sandviçleri ve içecekler getiriyorlardı. Ama ayrılmalarına izin verilmiyordu. Matt Noble zaman zaman onları kontrol ediyordu ama Freya onun gergin dudaklarından ve Ingrid'in kederli bakışlarından, olanlardan memnun olmasa da bunu durduracak gücü olmadığını anlayabiliyordu.

Sonunda kapı açıldı ve annelerinin odaya girmesine izin verildi.

"Neler oluyor?" Freya, Joanna'nın en yakın sandalyeye oturmasına yardım ederek sordu.

"Bu çok saçma bir şey," dedi Joanna. Kızlarına baktı, içinde bulundukları durum karşısında tamamen şaşkındı.

kendilerini bulmuşlardı. Burada, Konsey'in suçlamalarından korkuyor, gökyüzünden gelen yıldırımlar için endişeleniyorlardı ve insan diyarının tarihsel olarak onlara en çok acı veren alan olduğunu unutmuşlardı.

"Tamam, ne oldu? Seninle ne hakkında konuşmak istediler?"

Joanna kızlarına inanamıyormuş gibi bir ifadeyle baktı. "Maura Thatcher komadan uyandı."

"Bu iyi, değil mi?" Ingrid sordu.

"Şey, evet. Dedektiflere, Bill'in öldüğü gece onlara saldıranın ben olduğumu, kafasının arkasına bir taşla vurduğumu gördüğünü söylemesi dışında. Sonra ben de aynısını ona yaptım. Düşünebiliyor musunuz? Ona göre, onu ben öldürdüm. "

labor day

*the gods
must
be crazy*

bölüm otuz sekiz
İyi Bir Hücum İyi
Bir Savunmadır

Kızlar tepki veremedi, kapı tekrar açıldı. Matt Noble odaya girdi ve masanın etrafında toplanmış üç kadına hitap etti. "Çok özür dilerim. Saat oldukça geç oldu ve buna başka bir gün devam etmek zorundayız." Ağlamaklı bir ifadeyle Ingrid'e baktı ama Ingrid onu tanımayı reddetti.

"Artık gitmekte özgür müyüz?" Freya sordu. "Ben bile mi?" Joanna tereddütle sordu.

"Evet, siz bile, Bayan Beauchamp." Matt başıyla onayladı. "Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı tekrar özür dilerim. Yarın tekrar gelmenizi ve sorularımızı o zaman yanıtlamanızı umuyoruz."

Freya başıyla onayladı. "Haydi, Ingrid, anne," diyerek kız kardeşi ve annesini odadan dışarı çıkardı. Ingrid katatonik olmuş gibi görünüyordu, Joanna ise mantık dışı bir şekilde bitkin düşmüştü.

Ingrid sesini bulup doğrudan dedektife bakarak, "Yarın geri gelmeyeceğiz," dedi. "Avukatımız olmadan olmaz."

Ingrid, avukatların iyi bir yanının da her zaman dakik olmaları olduğunu düşünüyordu. Avukatlar ve faturaları her zaman tam zamanında gelirdi. Antonio Forseti iyi bir üne sahip bir savunma avukatıydı. Aynı zamanda bir büyücüydü ve ailenin eski bir dostuydu. Beauchamplar gibi o da tüm türlerine getirilen kısıtlamadan beri büyü yapamıyordu. Bunun yerine doğal gücünü kullanmıştı.

New York'taki en büyük ve en başarılı hukuk firmalarından birini kurmak için müzakere etme, dengeleri sağlama ve arabuluculuğu kullanma yetenekleri. Ertesi öğleden sonra haberlerle donanmış olarak geldi.

"Savcıyla burada konuştum," dedi Forseti ve resmi yemek salonunun baş köşesine oturdu. Forseti güçlü fıçı göğsü ve siyah saçlarıyla iri bir adamdı ve el sıkışması Ingrid'in biraz morarmış hissetmesine neden olmuştu.

"Ne söyledi?" Joanna, sesi birkaç oktav yükselerek sordu. "Tutuklanacak mıyım?"

Kızlar akşamı, bütün gece sinir krizinin eşiğinde olan annelerini sakinleştirmekle geçirmişlerdi. Joanna bir an önce şehri terk etmeleri gerektiğini savunmuş ve ancak Ingrid ona sonsuza kadar gitmenin Tyler'ı bir daha görememek anlamına geldiğini hatırlattığında kaçmaları için baskı yapmaktan vazgeçmişti.

"Henüz değil. Şu anda sadece Maura Thatcher'ın sözüne karşı sizin sözünüz var ve o da komadan yeni çıktı. Ellerinide doğru olduğunu kanıtlayacak bir şey yok, en azından mahkemede geçerli olacak bir şey yok. Henüz yok."

"Peki ya biz? Bize ne sormak istiyorlar?" Freya bilmek istedi.

Forseti onlara dikkatle baktı. "Senin iksirlerini ve Ingrid'in düşümlerini sormak istiyorlar." Kahve fincanından uzun bir yudum aldı. "Molly Lancaster'ın cesedini sahilden birkaç mil ötede gömülü buldular. Ölene kadar dövülmüş. Adams'ın oğlu itiraf etti, o akşam onu öldürenin kendisi olduğunu söyledi."

Freya ellerini ağzına götürdü, kızın başına gelen korkunç kaderi düşündükçe dehşete kapılıyordu. Forseti konuşana kadar Molly'nin bir şekilde kasabayı kendi başına terk ettiğini, sadece kaçtığını umuyordu.

"Yani, Derek itiraf etti. Peki ya Freya? Bunun onunla ne ilgisi var?" Ingrid talep etti.

"Avukatı Derek'in bir kurban olduğunu savunuyor. Hareketlerini kontrol edemediğini, bunların Molly'nin Freya'nın büyüdü iksirlerinden birini almasına bir tepki olduğunu" söyledi. "Eğer onlar

büyücülüğünüzün kurbanı olduğunu kanıtlarsa, suçu üçüncü dereceye indirilir. Kasıt yok, sadece kabahat; ilk kez suç işleyen biri bir yıl yatabilir."

"Peki ya ben? Onlar da mı böyle düşünüyor? Belediye başkanını benim öldürdüğümü mü?" Ingrid sordu.

İri yarı avukat başını salladı. "Evet, belediye başkanının canına kıymasına sizin cazibenizin neden olduğunu kanıtlayabileceklerini düşünüyorlar."

"Bütün bunlar çok saçma!" Freya güldü. "Kara büyü mü? Bunlar deli mi? Bunu bir mahkemede mi tartışacaklar? Hangi yüzyılda yaşıyoruz biz?"

İçini çekti ve sözünü bitirmediğini belirtmek için ellerini kaldırdı. "Corky Hutchinson'ın babası, savcılıkta nüfuz sahibi emekli bir yargıç ve Adams'ın ailesi, yüzyıllardır kullanılmayan bir içtihadı gündeme getirerek gerçekten pahalı bir adi herif tutmuş. Ama kullanılmamış olması, geçerli olmadığı anlamına gelmiyor. Kitaplarda bir sürü eski kanun var. Ve unutmayın, Salem'de on dokuzumuzu sebepsiz yere astılar."

Joanna burnunu çekmeye başlarken ve Ingrid ellerini birbirine kenetlerken, bu Freya'nın mücadelesini bir an için ortadan kaldırdı. Her şey daha önce olduğu gibiydi. Tek fark Forseti'nin daha pahalı bir takım elbise giyiyor olmasıydı. Burası Salem'in ta kendisiydi. Histeri içindeki küçük bir kasaba. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir toplulukta üst düzey ailelerden gelen suçlamalar. Cadılar yargılanıyordu. Tüm kötülüklerin kaynağı büyü. İnsanların anlamadığı şeylerden her zaman korkarlardı. Beauchamp'lar North Hampton halkının farklı olabileceğine inanmışlardı; yanılmışlardı.

"En kötü ne yapabilirler ki?"

"Eğer davalarını kanıtlarlarsa, ki kanıtlayabileceklerini söylemiyorum, ikiniz de cinayete iştirakten hüküm giyeceksiniz ki bu ağır bir suçtur ve neyi kanıtlayabileceklerine bağlı olarak ömür boyu hapis cezasına çarptırılabilirsiniz."

"Peki ya annem? Maura'nın tanıklığı geçerli olacak mı?"

"Muhtemelen, eğer davalarını oluşturmak için daha fazla kanıt bulabilirlerse. Şu anda kafasının karışık olduğunu ve güvenilir bir tanık olmadığını iddia edebiliriz. Bayan Thatcher'a göre o akşam Joanna ile karşılaşmışlar ve uzaklaşmak için arkalarını döndüklerinde Joanna onlara saldırmış. İyi bir not, sizi cadı olmakla suçlamıyorlar, yani davanız oldukça basit. Eğer ellerindeki tek şey Maura Thatcher ise, bu çok fazla bir şey değil; bu yüzden şimdilik çok endişeli değilim."

"Ama o gece kıyıya yakın bir yerde bile değildim! Ocak ayıydı. O zamana kadar yatmıştım! Hem neden onlara zarar vereyim ki?" Joanna kendini yelpazeleyerek sordu.

"Bunu kanıtlayabilir misin?"

"Emin değilim. Takvimime bakıp kızların o gece nerede olduklarına ve ne hatırladıklarına bakmam gerekecek."

Freya kaşlarını çattı. "O gece çalıştığımdan oldukça eminim." "Ve ben de uyuyor olurdum." Ingrid içini çekti.

"Bu umutsuz."

"Pekala, tamam. Annemin etrafta dolaşıp yaşlıların kafasına vuran bir katil olduğunu, Ingrid ve benim de büyük kötü cadılar olduğumuzu düşünüyorlar. Şimdi ne yapacağız?" Freya sordu.

Forseti kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Tavsiyemi mi istiyorsun? İstedğini biliyorum, yoksa Joanna sabahın ikisinde ofisimi aramazdı. Bu kolay bir çıkış yolu. Hazır mısın?"

Kızlar başlarıyla onayladılar.

"Sorularını yanıtlarsınız, bildiklerinizi anlatırsınız ama asıl meseleye gelirsiniz. Sihir. Yapar. Yoktur. Varolmaz. Ne, deli mi bunlar? Senin iksirlerin sadece küçük şirin kokteyllerdi ve Ingrid de bir kaçık, bilirsin, kütüphanede çok fazla Zerdüştlük okumuş o kadınlardan biri." Forseti omuz silkti. "Burası Salem değil. Bu farklı bir zaman. Seküler bir zaman."

"Bu kulağa yeterince makul geliyor." Joanna başıyla onayladı. "Siz ne düşünüyorsunuz kızlar?"

Freya omuz silkti. "Sanırım. Yani, ben de sizinle aynı fikirdeyim Bay Forseti, bu suçlamaların mahkemede ne kadar ileri gidebileceğini anlamıyorum,

ama ..."

"Ama?"

"Endişeleniyorum."

"Elbette endişeleniyorsun tatlım. Polis tarafından sorgulanmak gülünecek bir şey değil. Ben gülmüyorum. Ama güven bana, bu işi halledeceğim."

Ingrid kaşlarını çatı. Forseti'nin onu son gördüklerinden farklı göründüğü kesindi ama bunun dışında, hukuk sisteminin onları adil bir şekilde yargılayacağına dair saçma güveni de dahil olmak üzere her şey tamamen aynıydı. "Kusura bakmayın ama Bay Forseti, bize en son danışmanlık yaptığınızda da büyü'nün gerçek olmadığını savunmuştunuz ve yine de asıldık," dedi Ingrid.

"Yani, ne diyorsunuz?" diye sordu avukat kırı. bir ifadeyle.

Ingrid ailesine baktı. Annesi bir gecede yüz yıl yaşlanmıştı ve Freya bayılacakmış gibi görünüyordu. "Bu sefer gerçeği söyleyeceğiz. Büyümüz gerçek. Biz cadıyız. Ama bu olayla hiçbir ilgimiz yok. Kara büyü yapmıyoruz ve Molly'nin cinayetine ya da belediye başkanının intiharına biz sebep olmadık."

Freya yavaşça başını salladı ve yanaklarına yeniden renk geldi. Bay Forseti başını salladı. "Dicey, dicey, dicey."

"Emin misin, Ingrid?" Joanna sordu. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

"Eminim." Ingrid başını salladı. Salem'i çok iyi hatırlıyordu, sekiz ay boyunca o küçük hapisane hücresinde oturmuş, bayat ekmek ve suyla beslenmişti. Cadı arkadaşlarının bir daha geri dönmek üzere tepeden aşağı atılışlarını izlemişti. Mahkeme salonunda oturmuş ve en sevdiği arkadaşlarının art arda ona isimler takmalarını, yaşadıkları her hastalık ve kötü şans için onu suçlamalarını, onun yararlı tavsiyelerini kara büyü ve şeytani büyücülükle ilgili çarpık bir hikayeye dönüştürmelerini dinlemişti. Her gün onu ölüme götürecek arabaların sesini bekliyordu. Ölümden korkmuyordu ama ölümden ölesiye korkuyordu.

Acı. Bir tur sorgulama sadece başlangıçtı; dikkatli olmazlarsa yakında bir tutuklama, bir duruşma ve bir mahkumiyet olacaktı. Asma ağaçları artık yoktu ama insan ömrünün geri kalanını hâlâ bir hapisane hücrelerinde geçirebilirdi. Müebbet hapis ölümsüzler için başka bir anlam ifade ediyordu.

Belki de annesi haklıydı: tek şansları kaçmak, gölgelerde saklanmak ve ortadan kaybolmaktır. Ama burası onun eviydi. Arkadaşlarını ve götürülürken kulağına fısıldayan Matt'i düşündü: "Sana inanıyorum."

Ailesine baktı. "Gerçeği itiraf etmenin zamanı geldi. Bize ne yaptığımızı sorduklarında, onlara anlatacağız. Kim ve ne olduğumuzu itiraf edeceğiz. Freya?"

Kız kardeşi başını salladı. "Başka bir yol göremiyorum. Ve Ingrid haklı. Artık bir yalanı yaşamak istemiyorum. Ne kaybedebiliriz ki?"

Her şey, diye düşündü Ingrid. Ama bu riski göze almaya hazırdı.

bölüm otuz dokuz

Tyler Alvarez'in Kısa ve Harika Hayatı

Forseti, kadınların buluşup soruları yanıtlamaları için daha uygun bir zaman için polis departmanı ile görüşmeye devam ettiğinden, Joanna ertesi gün Tyler'ı hastanede ziyaret etme fırsatını değerlendirdi. Çocuk kanadı neşeli bir mavi ve pembeye boyanmıştı ama Joanna daha önce hiç bu kadar iç karartıcı bir yere girmediğini düşündü. O kadar çok sahte umut ve vaat vardı ki, aslında her yerde ölümün asası kapının eşiğindeydi ve en değerli hayatları alıp götürüyordu. Çocukların hastalanmasına ya da ölmesine izin verilmemeliydi; bu bir kural olmalıydı, diye öfkeleni Joana. İnsan tam bir yaşam sürmeden dünyanın ortasından ayrılmamalıydı.

. En azından on sekizine kadar mı? Otuz mu? Altmış mı? Zaman, ona çok fazla sahip olanlar için bir şey ifade etmiyordu, ancak sınırlandırıldığında daha da değerli oluyordu.

Başka bir çocuğu asla sevmeyeceğine dair kendine söz vermişti. Oğlunun başına gelenlerden sonra, bir başkasını kaybederse hayatta kalamayacağını biliyordu. Bunun olmasına nasıl izin verebilirdi? Ve kızlar - devam eden soruşturmayı ve kızların yaklaşan sorgusunu düşünemiyordu bile. Ne yaptıklarını bildiklerini umuyordu ama şansları konusunda fazla iyimser olduklarından endişeleniyordu. Dünya değişmiyordu; bunu anlayacak kadar uzun süredir buralardaydı. Çocuklar ölüyordu. Ya darağacında ya da hastanede.

Joanna büyük yatakta, kablolar ve serumlardan oluşan bir labirente bağlı, küçük, pörsümüş forma baktı. Ayakta durdu

Anne ve babası yatağın iki yanında nöbet tutarken, annesi onun elini tutuyordu. Tyler birkaç gün önce yoğun bakım ünitesine alınmıştı. Freya ve Gracella onu getirdikten sonra iyileşmişti ama bu kez daha kötü bir enfeksiyonla tekrar hastalanmıştı. Doktorlar bunu açıklayamıyordu: bakteriyel bir enfeksiyon yoktu ve viral tedaviye de yanıt vermiyordu. Ancak Tyler tek değildi: koğuştta aynı semptomları gösteren iki çocuk daha vardı; ve ana hastanede, aynı balgamlı, güçlü öksürüğü, aynı düzensiz solunumu olan yetişkinler vardı. Tyler gibi, kurbanlar da başlangıçta alerji ya da griple ilişkilendirilebilecek daha hafif semptomlar göstermişlerdi; ancak akciğer ve beyin fonksiyonlarını etkileyen komplikasyonlarla birer birer daha kötü bir hal aldılar. Freya koridorun sonundaki patronu Sal McLaughlin'i ziyaret ederken Joanna, karısı Amanda yaşam destek ünitesine bağlı olan Dan Jerrods'la karşılaştı.

Tyler'ın göğsünün inip kalkışını izledi, zor nefes alışını duydu. Doktor içeri girdi. "Bana gerçeği söyle. . . ne kadar kötü?" diye sordu.

Genç asistan ayaklarına baktı, sesi gergindi. "Şu anda onun için rahat ettirmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Çok üzgünüm."

Alvarezler tercüme etmesi için ona döndü. Doktor ne demişti? Ne demek istemişti? Joanna başını salladı ve usulca ağlamaya başladı, işte o zaman Gracella çığlık atmaya başladı. Hector karısını sakinleştirmeye çalıştı ve hemşireler etraflarını sardı. Başka bir odaya götürüldüler ve Gracella'ya sakinleştirici verildi.

Joanna olduğu yerde kalakalmış, hâlâ doktorun sözlerini anlamaya çalışıyordu. Onu rahat ettirin. Yapabileceğimiz bir şey yok. Bu gerçekten son muydu? Kimsenin onun için yapabileceği bir şey yok muydu? Yumruklarını sıktı ve onu duyamayan tanrılara lanet okudu. Bu tıpkı önceki gibiydi. Oğlunu sonsuzluğa mahkûm eden sesi hâlâ hatırlayabiliyordu, oğlunun nasıl dumanla kaplandığını ve

ve ardından cezasını çekmek üzere arafa, hiçbir yere götürüldü.

Kapı açıldı ve Ingrid elinde bir meyve sepetiyle görüldü. "Tabitha ve Hudson'dan. Duymuşlar. O nasıl?"

"Aynısı. Hayır, aslında bu doğru değil. O daha kötü." "Çok üzgünüm anne." Ingrid onun omzunu sıktı ama kendisi de ağlıyordu.

"Biliyorum, hayatım." Joanna kızının elini okşadı ve hıçkırıklarını tuttu.

"Ve hiçbir şey yok. Yani, yapabileceğin bir şey olmadığını biliyorum... ama... ?"

Joanna başını salladı. İçindeki büyüye lanet okudu. İşe yaramaz, işe yaramaz büyüsüne. Bu onun yeteneğinin en büyük trajedisiydi: Joanna herhangi birini hayata döndürebilir, herhangi bir hastalığı iyileştirebilir, yan odada ölmekte olan kişiye sağlık ve mutluluk getirebilirdi. Lionel Horning'i Ölüler Krallığı'ndan kurtarmıştı.

Ama büyüü sevdiklerine karşı bağışıklık kazanmıştı. Salem'de kızlarını sevdiği gibi sevdiği Bridget Bishop'ı hatırladı. Bridget kendi kanından bir nehirde ölmüş, Joanna ise şok içinde ve çaresiz kalmış, onu kurtarmak için hiçbir şey yapamamıştı.

Sonraki birkaç gün boyunca Beauchamp'lar Ağustos'ta Noel'i çocuk koğuşuna, özellikle de Tyler'ın odasına taşıdılar. Avukatlar görüşürken, Freya güzel ziyafetler hazırladı; krema kreması damlayan kocaman pastalar, çikolata sosuyla kaplanmış şişman eklerler, en lezzetli hamur işleri ve en büyük çikolata parçacıklı kurabiyeler. Ingrid, Tyler'ın yastıklarını dolgun ve kabarık tutmak için büyüler yaptı, çarşaflarının gece terlemelerinde bile kuru kalmasını sağlayan tılsımlar. Joanna dans eden kuklaları, savaşılan askerleri getirdi.

Bir akşam Tyler gözlerini açtı. Joanna'yı gördü ve gülümsedi.

"Ne istiyorsun, sevgilim? Tatlım? Sevgili aşkım?" diye sordu saçlarını düzeltirken.

"Uçmak istiyorum," dedi, özlemle pencereden dışarı bakarak. "Dışarıda. Senin gibi."

Böylece o akşam Joanna bir süpürge sopası uydurdu - buna ihtiyacı yoktu ama Tyler için tutunacak bir şey olması daha kolay olacaktı.

Hastane yatağından çıkıp yıldızlara doğru uçtular, çocuğun kahkahası ağaç tepelerine kadar ulaştı.

KIRKINCI BÖLÜM

Yirmi Soru

Freya'nın polisle görüşmeye giderken giyecek uygun bir şeyi olmadığından, Ingrid'in dolabından bir şeyler ödünç alma sırası ona gelmişti.

"İşte," dedi Ingrid. "Şimdi masum görünüyorsun."

"Biz masumuz." Freya gözlerini devirdi. Aynada kendine baktı. Kaşmir bir twinset, dizlerine kadar inen ekose bir etek ve alçak topuklu ayakkabılar giymişti. "Herkes öyle düşünüyor." Polisin Beauchamp kadınlarıyla sözde büyüleri hakkında konuşmak istediği haberi yayıldıktan sonra gelen kartlara baktı.

Ingrid başıyla onayladı. Kasabadaki arkadaşlarının çoğu cesaretlendirici ve sevgi dolu notlar göndermişti. Tabitha'dan tatlı, Hudson'dan komik bir not vardı ve Sal hâlâ hastanede olmasına rağmen Kristy daha önce telesekretere bir mesaj bırakmış, eğer bir cadı avı olaksa Beauchamp'ların bu olay bitene kadar evinde saklanabileceklerini söylemişti. Korkacak bir şeyleri yoktu; arkadaşsız ve yalnız kaldıkları Salem'in aksine kasaba arkalarındaydı. Bu onlara önlerindeki günle yüzleşmek için cesaret verdi.

Forseti arabasıyla onları bekliyordu. Sadece Ingrid ve Freya'nın olduğunu görünce "Joanna nerede?" diye sordu.

"Bizimle gelmese daha iyi olur," dedi Freya. O ve Ingrid dün gece sorgulamayla tek başlarına yüzleşmelerinin daha iyi olacağına karar vermişlerdi. Joanna çok heyecanlıydı ve annelerini daha fazla üzmemek istemiyorlardı; zaten Tyler'ın hastalığı yüzünden teselli bulamıyordu.

Polis merkezinde, daha önce bekledikleri aynı küçük sorgu odasına alındılar.

"Matt nerede?" Ingrid onları odaya kadar takip eden dedektife sordu. "Buraya onunla konuşmaya geldiğimizi sanıyordum." "Dedektif Noble başka bir iş için dışarıda," dedi dedektif.

sırıtarak cevap verdi. "Başlayalım mı?"

Ingrid yerine otururken solgunlaştı. Freya midesinin bulandığını hissetti. Dedektif kötü bir tarağı olan, esprisiz bir tipti. Forseti'nin elini sıkmadı ve kızların gözlerinin içine bakmadı. Freya onu bardan tanıdı. (Gizli cinsel sapkınlığı: yüksek topuklu kadınların küçük hayvanların canını çıkarmasını izlemek. Hasta.)

Önce Freya kalktı.

"Bayan Beauchamp, burada North Inn barından bir kokteyl menüsü var. Bunu siz mi yaptınız?" diye sordu lamine menüyü kaydırarak.

Freya başıyla onaylayan Forseti'ye baktı. Rutinin üzerinden birkaç kez geçmişlerdi ve Freya hazırlıklıydı. "Evet," diye cevap verdi. Büyücülüğü kabul ediyor ama kendilerinininkinin zararsız bir büyü olduğunu vurguluyordu.

"Bu menüden okumama izin verin. 'Dayanılmaz: Votka, püre haline getirilmiş kiraz, toz kedi kuyruğu ve limon suyu. Utangaçlar için değil. Çekingenliğinizi kaybetmeye hazır olun.' Bize bunun ne anlama geldiğini söyleyebilir misiniz?"

"Bu bir aşk iksiri," dedi yavaşça.

"Belli ki." Dedektif alay etti. "Ve içen kişiyi karşı konulmaz hale getirmesi mi gerekiyor? Tam olarak nasıl?"

"İçindeki bitkisel ilaçlar kişinin etrafında bir parıltı yaratıyor; feromonlarını, yani çekicilik katsayılarını yükseltiyor."

"Sihirle."

"Evet, eğer sihir imkânsız mümkün kılmak anlamına gelen bir kelimeyse. Bir insanın içindeki sihri ortaya çıkarıyorum ve onu görünür kılıyorum. İksir, herkesin kişinin en iyi yanlarını görmesini sağlar ve bu nedenle onları daha

çekici," dedi, avukatının onayladığı, dikkatle prova edilmiş kelimeleri kullanarak.

"Yani

çalışıyor."

"Evet."

"Bu kadar çekici olmanın ortaya çıkarabileceği tehlikeler var mı? Örneğin, bir kişi birini bu kadar çekici bulduğunda kontrolünü kaybedebilir mi?" diye düşündü dedektif.

Forseti öksürdü. "Müvekkilim bunun gibi spekülatif sorulara cevap vermeyecektir."

"Affedersiniz. Tekrar ifade edeyim. . . . Gücünü nasıl ölçebilirsiniz? Masum halk üzerinde hiçbir olumsuz etkisi olmadığından nasıl emin olabilirsiniz? Örneğin bu iksir bir insanı başka türlü yapamayacağı bir şey yapmaya itebilir mi?"

Savunma avukatı dedektife ters ters baktı ve Freya'ya döndü. "Buna da cevap vermek zorunda değilsiniz."

"Biliyorum," dedi Freya. "Ama yapacağım. Hayır, onu alan kişiye asla zarar veremez. Bundan eminim."

"Bunu açıklayamıyorsunuz ama şiddete yol açmayacağından kesinlikle emin misiniz?" diye bağırdı.

"O şekilde çalışmıyor."

"Nasıl çalışıyor o zaman?"

"Sana söyledim, bilmiyorum. Sadece ..." Freya iç çekti.

"Büyü."

Bu Dedektif başını salladı, karalama onun

Notlar. "Aynen öyle.

Teşekkür ederim, Bayan Beauchamp."

Sırada Ingrid vardı. Gülümsemeyen dedektif ondan masanın üzerinde duran bilgisayarı açmasını istedi. Ekranda iki fotoğraf vardı. Biri Corky Hutchinson'a verdiği sadakat düğümüydü ve herkesin her bir kıvrımı net bir şekilde görebilmesi için büyütülmüştü. Diğer tarafta ise Todd Hutchinson'ın kendini asmak için kullandığı ilmik vardı.

İlmeğin üzerindeki düğüm, yanındakinin birebir kopyasıydı.

"Bana sihrinden bahset," dedi.

"Çoğunlukla küçük tılsımlar, tılsımlar ve büyülerle çalışıyorum. Çalıştığım büyülerin çoğu düğümlerden oluşuyor. Eskiden denizciler rüzgârları bu şekilde yönlendirirdi."

"Bu düğümü belediye başkanının karısına verdin, değil mi?" diye sordu ilk düğümü göstererek.

"Evet."

"Ne amaçla?"

"Kocasının kendisini aldattığından şüpheleniyordu. Ona bir düğüm yaptım ve yastığının altına koymasını söyledim. Bu, kocasının yoldan çıkmasını engelleyecekti; onu evde tutacaktı. Ama sadece o da oradaysa."

"İlmeğin üzerindeki düğümün senin yaptığın düğüme çok benzediğini kabul ediyor musun?"

"Evet ama düğümler o şekilde çalışmıyor," diye itiraz etti Ingrid. "Asla kimseyi intihara sürüklemeyiz. En iyi ihtimalle, çözülürler-"

"Yani bu küçük tılsımın, sizin deyiminizle, belediye başkanının ölümüne yol açacak hiçbir şey yapmadığını söylüyorsunuz. Kendisini astığı tılsıma benzemesi sadece bir tesadüftü."

"Evet."

"Yaptığınız düğüm onu uykusuz bırakmadı, kişiliğini değiştirmede ya da karısından uzaklaşmasına neden olmadı. Peki o zaman ne işe yarıyor?"

"Bilmiyorum ama eğer birlikte olmak istiyorlarsa insanları bir arada tuttuğunu biliyorum. Orada olmayan bir şeyi daha görünür kılıyor."

"Ve bunun yanlış gitmesinin hiçbir yolu yok mu?" "Şey, ben öyle demedim-"

"Yani var!"

"Bilmiyorum," dedi Ingrid, sandalyeye yığılmış bir halde. "Bu daha önce hiç olmamıştı. Biz beyaz büyü yapıyoruz. Biz beyaz büyü yapmıyoruz."

_"

"Beyaz büyü!" Dedektif alay etti. Not defterini masaya çarptı. "Sanırım burada işimiz bitti."

Polis karakolundan çıktıklarında Ingrid, mendiliyle alnını silen Forseti'ye döndü. "Matt'in bize yardım etmek için bile orada olmadığına inanamıyorum. Sence cadı olduğumuzu kabul etmekle doğru şeyi mi yaptık?" diye sordu.

Freya iç çekti. Kız kardeşi bazen çok kalın kafalıydı. "Eğer öyle değilse bile, artık bir şeyleri değiştirmek için çok geç."

"Gerçekten tutuklanacağımızı mı düşünüyorsun?" Ingrid dehşete düşmüş bir halde sordu, çünkü avukatları sessiz kalmıştı.

Freya'nın omuzları çöktü. "Ne düşünüyorsun?"

Ingrid belki de stratejilerini yanlış hesapladıklarını kabul etmek zorunda kaldı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Zehirli Ağaç

Ağustos sonu geldi, nemli ve yapış yapıştı ama hiçbir tutuklama yapılmadı. Joanna, Freya ve Ingrid kendi köşelerine çekilerek endişe ve hayal kırıklıklarıyla baş başa kaldılar. Freya bara geri dönerek gizlice barmenlik işlerine yardım ederken, Joanna zamanının çoğunu Tyler'ı hastanede ziyaret ederek geçirdi ve Ingrid de kütüphanede çalıştı.

Mesai saati bitmişti ve kütüphane hayalet gibi sessiz ve ıssızdı ama Ingrid tanıdık ve sevdiği bu ortamın rahatlığını yaşıyordu. Masasına oturdu ve o yaz North Hampton'da olan her şeyi gözden geçirdi. Kadınlarda bulunduğu gümüşü tümörler; kasaba halkını etkileyen açıklanamayan hastalıklar; Lionel Horning'in ahırındaki ölü hayvanlar; dünyanın dört bir yanında bulunan diğerlerine benzeyen zehirli bir toksini serbest bırakan su altı patlaması - bunların hepsinin bağlantılı olması mümkün müydü? Burada kaçırdığı bir şey vardı, her şeyi bir araya getirmesini sağlayacak bir şey.

Her şey Fair Haven'a ve kayıp planlara bağlıydı, bundan emindi. Annesi dikişin Fair Haven'da olduğunu söylemişti ama daha fazlası olmalıydı. Orada birilerinin görmesini istemediği, öğrenmesini istemediği bir şey vardı ve Ingrid bir anda yazın başlarında telefonuyla çektiği fotoğrafı hatırladı. Sadece kapının değil, balo salonunun kat planının da fotoğrafını çekmiş ve ikisini de babasına göndermişti. Masa lambasını daha parlak bir ayara getirdi

ve çantasından telefonunu çıkardı. Parmakları, planın küçük görüntüsü belirene kadar dokunmatik ekrana hızla dokundu ve kaydıldı. Evet! Görüntüyü bir bilgisayar terminaline gönderdi ve birkaç dakika sonra kayıp mimari planların sayfası kütüphanenin on yıllık yazıcısından çıkmaya başladı.

Ingrid kâğıdı inceledi. Yazıcı küçük fotoğrafı otomatik olarak mektup boyutunda bir sayfaya sığacak şekilde boyutlandırmıştı ve görüntü gerçek boyutunun birçok katı büyütüldüğü için grenliydi. Küçük mimari çizim anahtarındaki parşömen işçiliğini buldu, koyu çizgiler ve şifreli karakterlerden oluşan bir girdap. Kıvrımlı arabeskleri incelerken başka bir silik görüntü yakaladı, çizgiler ve yazılar görüntü boyunca garip bir açıyla uzanıyordu. Bu karakterler metnin geri kalanından daha küçük ve daha açık renkliydi ve bazı karakterler anahtardakilerden farklı görünüyordu.

Çizimi eski fotokopi makinesinin yanına getirdi, camın üzerine koydu ve büyütmeyi yüzde iki yüze, parlaklığı da en düşük ayara getirdi. Makinenin uzak ucundan büyük, kararmış bir görüntü çıktı ve yakından baktığında ikinci metin kümesinin sanki bir aynadan görölüyormuş gibi tersten yazıldığını fark etti. Ingrid, yeni telefonundaki küçük parlak flaşın ince kâğıdı parlatarak kâğıdın arkasına yazılmış satırları ortaya çıkarmış olabileceğini fark edene kadar bir süre bu durum üzerinde düşündü. Daha önce planların arka yüzlerini inceleyip incelememediğini düşünmeye çalıştı ve bunu yaptığını hiç hatırlayamadı. Planlar birkaç metre uzunluğunda ve genişliğindeydi ve onları okuyan bir kişi, çizimin bir kısmına bakmak için sayfayı yarıya kadar açma eğilimindeydi. Sayfaları tamamen çevirmek için sekiz ayak genişliğinde bir masa gerekirdi.

Ingrid kâğıdı kaptığı gibi yeni fikrinin heyecanıyla banyoya koştu. Aynaya tuttu ve çok daha yüksek çözünürlüklü gerçek bir fotoğraf makinesiyle başka bir fotoğraf çekti. Aynayı kullanmak fotoğrafı tersine çevirecekti.

okunabilmesi için metin. Fotoğraf makinesini masasına geri götürdü ve yeni fotoğrafın çıktısını aldı.

Şimdi anlamıştı. Metin iki banda ayrılmıştı; en üstte çocukken babasından öğrendiği dil olan İskandinavca yazılmıştı. İkinci satırda ise tasarım etiketlerini çevreleyen yazıların aynısı, anlayamadığı bir dilde yer alıyordu. Karakterler bir Rosetta taşı gibi birbirlerine karşılık geliyordu. İlk dili anladığı için, anahtarları deşifre etmek için tek ihtiyacı olan buydu.

Ingrid hızlı bir şekilde çeviri yapmaya çalıştı. Harfler silikti ve kelimelerin ve karakterlerin atlandığı noktalar vardı ama yine de temel bir anlayış elde edebiliyordu. Bir çeşit başlık olan ilk cümle şöyleydi: "Yggdrasil."

Yggdrasil.

Ingrid masasından fırladı ve kütüphanenin arka tarafına, kimsenin ödünç almasına izin verilmeyen kitapların saklandığı yere koştu. Orada bir kitap vardı, yıllar önce babasından miras kalan ve ilk başladığında kütüphaneye bağışladığı bir kitap. Tarihlerini içeren bir kitap. Raftan çektiğinde kitabın ön kapağı neredeyse yırtılmıştı, ancak son birkaç on yılın büyük bir kısmını hiç bozulmadan geçirmiş gibi görünüyordu.

Yggdrasil.

Kelime güçle yankılanıyordu. Ingrid kitaplığın önünde yere oturdu ve ağır kitabı katlanmış bacaklarının üzerine koydu. Sayfaları çevirdi, aradığı bölümü bulana kadar ileri geri çevirdi.

Yggdrasil: Bilinen Evrenin Dokuz Dünyasını barındıran Yaşam Ağacı.

Uzayın boşluğunda büyüyen güçlü bir ağacın resmi vardı. Topraktan arınmış şekli, bir ucunda dallardan oluşan bir daire ve diğer ucunda köklerden oluşan bir top ile mükemmel bir kum saati oluşturuyordu. Ağaç yüzüyordu, sık dokunmuş dalları sarmal bir şekil oluşturuyordu ve bu ona

Fair Haven planı. Kitaptaki resimle mimarın çizimindeki resmi karşılaştırdı ve birden her şey anlam kazandı.

Fair Haven bir şekilde bu büyük ve kadim ağacın bir parçasıydı; evrenin iskeletine açılan bir girişe ev sahipliği yapıyordu. Tasarım etiketlerini tercüme etmeye başladı ve İskandinav dilindeki karşılıklarını buldu. Ingrid terimleri tek tek inceledi, bir saatin büyük bir kısmında özenle çalışırken çevirileri not aldı. Başı biraz ağrıyordu ve silik sembollere bakmaktan gözleri kurumuştı. Ingrid son karakteri kaleme aldı ve sonra geri çekildi, bir pozisyonda çok uzun süre eğilmiş oturmaktan omurgası ağrıyordu, ama keşfetmek için yola çıktığı şeyi bulmuştu.

Çeviriyi tekrar okudu ve zihni dönerek, gizli kapıyı keşfettiği zaman Fair Haven'a yaptığı o gizli yolculuğu hatırladı. O zaman, evin mistik bir geçit oluşturmak için inşa edildiğini tahmin etmişti. Ama şimdi sembolleri okuyunca evin ağaca bir giriş olmadığını, onu korumak için bir kale olarak yapıldığını anlıyordu. Ev bir bariyerdi, kapı değil.

Ingrid'in nefesi kesildi. Artık her şey çok açıktı. Artık tüm sorunlara neyin sebep olduğunu biliyordu - gümüşü karanlık, yeraltındaki patlama, kısır kadınlar, ölü hayvanlar, sudaki ve havadaki toksin. Her şey aynı yönü, en başından beri ona bölgenin planlarını veren adamı işaret ediyordu.

Killian Gardiner. O bir Gardiyan'dı, tarihsel olarak Fair Haven'ı ve ağacı koruması gereken bir ölümsüzdü. Ama ya ağacı korumak yerine onu bir şekilde tehlikeye attıysa?

Dünyayı dolaştıktan sonra Fair Haven'a geri dönmüştü. Avustralya kıyılarında ve Alaska'da bir yük gemisinde çalışmıştı; buralarda da toksin bulunmuştu. Reykjavik'e yakın olup olmadığını bilmiyordu ama emin olabilirdi. Dünyayı dolaşmış ve toksini yaymıştı.

Kelimeleri tekrar okuduğunda zorlukla nefes alabildiğini fark etti. "Dünyanın zehirli sulara gömüleceği Ragnarok zamanı yaklaşıyor. Böylece kurt çağı başlayacak, kardeş kardeşe düşman olacak ve dünya artık olmayacak. Dokuzlar'ın zehri dağılmasın diye, yaşayanlar Yggdrasil'in yolundan geçmemeli."

bölüm kirk - iki

Götterdämmerung

Binlerce yıl boyunca, dünyanın yeni olduğu zamanlarda, Asgard ve Midgard, daha önce gelen ejderhaların kemiklerinden yapılan Bofrir köprüsü ile birbirine bağlıydı. Korkunç bir gün köprü yıkıldı. Köprüdeki hasar kalıcı oldu ve yıkımın nedeni herkes için bir sürpriz oldu, çünkü suçluların Vanir'den Fryr ve büyük arkadaşı Aesir'den Loki olduğu ortaya çıktı, çocukça şakaları korkunç bir sonuç getiren iki cesur genç tanrı. Köprü tanrıların gücünün kaynağıydı ve Loki ile Fryr bu gücü kendilerine almaya çalışmakla suçlandılar.

Eylemlerinin cezası olarak Loki beş bin yıl boyunca donmuş derinliklere sürgün edilirken, Fryr daha büyük bir suç işlediği için belirsiz bir süre boyunca arafta kalmaya mahkum edildi. Köprüyü uçuruma gönderen onun mızrağıydı.

Köprünün yıkılmasıyla tanrılar birbirinden ayrıldı. Yeryüzünün ve ocağın tanrıları ve tanrıçaları olan Vanir Midgard'da sıkışıp kaldı; gökyüzünün ve ışığın savaşçı tanrıları olan Aesir'den ise sadece kudretli Odin ve karısı Frigg Asgard'da kaldı, iki oğulları da binlerce yıldır kayıptı. Oğulları: Balder ve Loki. Branford ve Killian Gardiner.

Killian Gardiner. Loki. Killian. Loki.

Sevgilisi. Ingrid ona Yggdrasil'deki gedikten bahsettiğinde Freya ne yapması gerektiğini biliyordu. Toksin, zehirli ağacın özsuuydu ve tüm evrende Yggdrasil'i yok etmeyi eğlenceli bulacak tek bir adam vardı.

ve Ragnarok'u getirecek. Zamanın sonu. Tanrıların kıyameti. Freya kum devlerinin Loki'nin Kar Devleri, yani muhafızları olduğunu fark etti. Efendilerine yakın olmak için geri dönmüşler ve Fair Haven'daki evin etrafında dönmüşlerdi. Olabildiğince hızlı bir şekilde Adil Cennet'e koştu ve Killian'ı her zamanki yerinde, sevgili teknesinde buldu.

Gemiye tırmandı ve onunla yüzleşti. "Biliyorum, biliyorsun," dedi. "Kim olduğunu ve ne yaptığını biliyorum." Farkına yavaş yavaş varıyordu. Bunu inkâr etmiş, özel olarak bile kendine itiraf etmeye cesaret edememişti ama artık bunu görmezden gelmenin bir yolu yoktu.

Killian onun elini kendi elinin içine aldı. "Çok memnun oldum. O kadar uzun zamandır bekliyordum ki... beş bin yıldır, sadece öpücüğünün anısı beni ayakta tutuyordu..." Onu kollarının arasına aldı ve alnından öptü. "Seni çok özledim. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla," dedi.

Nefretle yanıp tutuşsa da, onu öpmesine ve aşağıdaki kulübeye götürmesine izin verdi. Ingrid onun kırdığı şeyi nasıl tamir edeceğini bulana kadar onu orada tutmalıydı; onun dikkatini dağıtmalı ve ona eşlik etmeliydi. Öpücüklerinde ormanda geçirdikleri geceki aynı aciliyet, aynı tutkulu yoğunluk vardı.

Ve sonra Freya yalnız olmadıklarını fark etti.

"Madam sizi burada bulacağımı söyledi ama önce inanmadım." Bran Gardiner kulübenin kapısında elinde bir silahla duruyordu. Kahverengi gözleri derin bir umutsuzlukla parlıyordu. "Demek sonunda istediğini elde ettin kardeşim." Freya unutmuştu: Bir saat önce onunla Kuzey Hanı'nda buluşması gerekiyordu ve tabii ki Bran onu aramaya gitmişti. Bunun onların büyük, neşeli buluşması olması gerekiyordu.

Bran Gardiner. Balder. Dünyada iyi ve doğru olan her şeyi kişileştiren Neşe ve Huzur, Güzellik ve Işık Tanrısı. Hepsinin en iyisi. Nazik ve kibar eşi. Birlikte olmak için yaratılmışlardı. Annesi,

Tanrıça Frigg, yeryüzündeki hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğine hükmetmişti. Yine de onu en tehlikeli şeyden korumayı unutmuştu. Ökseotu. Onun öpücüğü. Onun aşkı.

Bir zamanlar Asgard'da, tanrıça Freya'nın iki talibi vardı, onu elde etmek isteyen iki yakışıklı erkek kardeş. Freya ölümsüz eşi olarak Balder'i seçmişti. Öfkeli ve kıskanç Loki intikam yemini etti; ve düğünlerinin arifesinde, zehirli oku hedefine ulaştı. Ok Balder'in kalbini deldi ve onu Ölüler Krallığı'na gönderdi.

Freya, geleceği görebilen kız kardeşi Erda (Ingrid) ona bir umut ışığı verene kadar kendini keder ve deliliğe kaptırdı.

Freya'yı teselli ederek, yaşam çizgisinde bir gün farklı bir evrende, farklı bir zaman ve mekanda Balder ile birbirlerini tekrar bulacaklarını gördüğünü söyledi. Binlerce yıl sonra

Bran Gardiner'la tanıştı ve onun beklediği kişi olduğunu biliyordu. Kendi sevgili Balder'ı. Birbirlerini bulmuşlardı ama Loki tarafından bir kez daha yok edildiler. Bu sefer, yılanın içine girmesine izin vermişti.

Yatak.

Freya yataktan kalkıp konuşmaya başladı ama Bran başını salladı. "Yapma," dedi Freya'ya. "Sana bakamıyorum bile."

"Bran, indir o silahı, bitti artık," dedi Killian kısık sesle, yavaşça yataktan uzaklaşıp kardeşine doğru ilerlerken. İki adam birbirini tarttı ve Killian birkaç dakika öncesine göre daha iri göründü, beklenmedik bir güçle Bran'in üzerine çullandı.

Bran tereddüt etti ve silah elinden düştü. Killian bu fırsatı değerlendirdi ve silahı kardeşinin elinden aldı. Silah şiddetle döndü ve Killian'ın parmakları tetiğe sarılıp sıkıldı. Çıkan ses gök gürültüsüydü, sanki gökten gelen bir çatırtı gibiydi. Bu sıradan bir silah değildi. Freya çığlık attı. Mermi Bran'in omzunun hemen üzerinden uçarak boynunun kenarını ısırdı ve kan çekti. Kestiği yerden sızan koyu kırmızı kan

Hızla omzunu saran kıpkırmızı bir daire içinde dışarı doğru.

Freya o anda kemiklerin çatırdaması gibi bir ses duydu, iki adam göğüs göğüse sıkıştırılmıştı; dört el silahı sarmıştı, iki adam da aynı anda silahın tetiğini kontrol etmeye ve namluyu diğerine doğrultmaya çalışırken silahı çılgınca pençeliyordu. Killian acı içinde bağırdı ve iki bacağını birden ileri atarak sertçe geri itti. Darbenin şiddetiyle ikisi de yere yuvarlandı ve Killian üstte kaldı.

Silah iki kez daha ateşlendi ve her iki atış da perdeleri kesip pencere camını patlattı. Vücutları silahı gizlediği için kimin parmağının tetiği çektiğini anlayamadı. Kontrol herhangi birinde olabilirdi. Bran sol elini silahtan kurtardı; hızla geriye doğru çekilerek Killian'ın çenesine sert bir yumruk indirdi. Hiç durmadan iki kez daha geri çekildi ve Killian'ın yüzüne iki sert yumruk indirdi. İki el daha ateş etti. Kabinin tavanından aşağıya bir sıva akıntısı sürüklendi.

Silahı kim ateşlemişti? Freya merak etti. Kim kazanıyordu? Adamlara doğru atıldı, elleri silahı almak için çabalıyordu ama çok geçti. Namluda altı mermi vardı. Son kurşun da patladı ama bu kez kırık camlar ya da çökmüş bir tavan yoktu. Mermi kardeşlerden birinde bir yuva bulmuştu.

Freya vahşi bir güçle Killian'ı yerde hareketsiz yatan Bran'in üzerinden çekip aldı ve Killian bacağı kanlar içinde yuvarlandı. Pantolonunun paçasında bir delik açılmıştı ve açık yaradan kan akıyordu. Hiç düşünmeden elini yaraya bastırdı ve akan kanı bir anlığına durdurdu.

Killian inledi ve yüzündeki tüm renk soldu; ama yaşayacak, diye düşündü Freya küçümseyerek. Bran'e bakmak için ayağa kalktı ama bir şokla onun ortadan kaybolduğunu gördü.

Odada başka kimse yoktu.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Freya ve Balder'in Laneti

Loki! Ne yaptın sen! Nerede o?!" diye bağırdı. Sevgilisi neredeydi? Onu sonsuza dek terk mi etmişti?

Killian gözlerini kırptırarak açtı ve Freya'ya baktı. "Loki mi? Kaçtı mı? Onu yakalamalısın... onu takip etmelisin..." Öksürdü. "O kaçmadan önce..."

"Kesin şunu! Yalan söylemeyi bırak. Loki kaçtı da ne demek?" dedi, tam da her şey anlam kazanmaya başlamışken aklını yitirmek üzereymiş gibi hissediyordu.

Killian başını salladı ve o kadar yaralı görünüyordu ki sanki zihninde bir ışık yanmaya başladı. Daha önce puslu, karışık ve çarpık olan her şey gerçeğin soğuk ve berrak ışığında dağılmaya başladı. Onun adını söylediğinde, sanki en derin uykusundan uyanıyor gibiydi. "Balder, gerçekten sen misin?"

"Evet. Evet, elbette." Killian'ın kanlı ve yorgun yüzü güzel bir gülümsemeye dönüştü. Asgard'da kalbini kazanmış olan çocuğun gülümsemesi. Sevgilisinin gülümsemesi. Onu ilk gördüğü zamanki gibi görünüyordu, ormanın kenarında lirini çalan güzel bir çocuk. O muhteşem mavi-yeşil gözleriyle, neşeli, oyuncu ve hafif.

Sonra Freya onu en başından beri, nişan partisinde tanıdığını fark etti. En başından beri, onu görür görmez ona çekilmesinin, Bran'e olan aşkının çelişkili ve kafa karıştırıcı olmasının nedeni buydu,

suçluluk ve üzüntüyle doluydu. O akşam neden bu kadar tedirgin olduğunu şimdi anlıyordu.

Bran Gardiner Loki'ydi. Fesatlık ve Kaos Tanrısı. Düzenbaz. Şekil değiştiren. Sinsi olan. Dolandırıcı. Yalancı. Hırsız. Loki en başından beri bir yalan ağı örmüş, onu kandırarak aşık etmiş, kalbinin etrafına bir büyü örmüş, onu kendisine bağlayan güçlü bir sihir yapmıştı. Onunla tanıştığı o ilk gece, elbisesinin kaydığı zaman, şimdi fark ediyordu ki, ona dokunmak için bir bahanesi olsun diye bunu yapmıştı. Sonra bardaki o geceler, toplamda yedi gece, ona bakmıştı; tüm bu süre boyunca, büyüyü tamamlamak için ilk hamleyi yapanın kendisi olduğundan emin olmak için onu hipnotize ediyordu.

"Söyleyecek söz yok..." Freya keder içinde başını eğdi.

"Bir özür için beş bin yıl beklemedim," dedi yumuşak bir sesle.

"Ben sana layık değilim."

"Anlamıyorsunuz. Biz birbirimize aitiz. Her zaman," dedi Killian. "Hiçbir şey söyleyemedim. Kehanete bağlıydım ve siz beni olduğum gibi tanıyana kadar kendimi açıklayamazdım. Hepinizi tehlike konusunda kendimce uyarmaya çalışmış olsam da sadece umut edebilirdim."

"Joanna'nın yazın başında sahilde bulunduğu ölü kuşlar. O sendin, değil mi?"

Killian başını salladı.

"Burada olduğumu nereden biliyordun? Beni nasıl buldun?" "Bran izimi buldu ve bana bir davetiye gönderdi. Nişan partisi. Sanırım kendini tutamadı. Kazandığını, önce seni bulunduğunu görmemi istedi. Böylece dünyadaki her şeyden daha çok istediğim şeye sahip olduğunu bilecektim. Helheim'da hapsedildiği için hep beni suçladı."

Freya, zaferinden bu kadar emin olmasaydı Bran'ın planının işe yarayabileceğini fark etti. Ama gururu onun felaketi oldu; kaderi kışkırtarak ve Killian'ı zaferine tanıklık etmeye davet ederek, kalbinin üzerine yaptığı büyü

Killian'ı gördüğü andan itibaren solmuştu. Hatta o gece ormanda onunla evlenmeye bile çalışmıştı. Onun kim olduğunu biliyordu, gerçekten; bir parçası her zaman biliyordu.

"Oraya vardığımda bana cezasının sona erdiğini, Helda tarafından serbest bırakıldığını söyledi. Ama şüphelenmeye başladım. İşte, dolabın kapağını aç, yerde bir çanta var."

Freya söyleneni yaptı ve kahverengi bir kâğıt torba çıkardı. İçinde kanla lekelenmiş ve kabuk bağlamış yün bir şapka vardı. "Bu Bill Thatcher'ın" dedi.

"İlk geldiğimde bunu bodrumda buldum ve kimin olduğunu ve nereden geldiğini öğrenene kadar sakladım."

"Bill'i öldüren oydu. Bill ve Maura hep Fair Haven'ın karşısındaki o tepede yürürlerdi."

Killian başını salladı. "Bran Ocak ayının ortasında, dolunayın arifesinde Fair Haven'a geldi. Eve ilk geldiğinde onu gerçek haliyle gördüklerinden endişelenmiş olmalı ki onlara saldırdı."

Bill'i kimin öldürdüğünü neden göremediğini şimdi anlıyordu; Loki'nin büyüsu bunu yapmasını engellemişti. "Kendini annemin kılığına soktu." Freya Killian'a olanları anlattı - Maura Thatcher komadan uyanmış ve Bill'in katili olarak Joanna'yı işaret etmişti.

"Ne planladığını anlayabilmek için ve tabii ki senden uzak duramadığım için kaldım. Yalan söylediğinden, serbest bırakılmadığından ve bunun yerine hapishanesinden kaçtığından ve böylece karanlığın bu dünyaya girmesine izin verdiğinden şüpheleniyordum. Bunu nasıl yaptığını hâlâ bilmiyorum; elinde güçlü bir silah olmalı, diyarlar arasında seyahat etmesini sağlayan bir şey."

"Yüzüğü. Üzerinde bir yüzük taşıyor," dedi Freya. Bran ona yüzüğün babama ait olduğunu söylemişti. Benim için çok değerli; ondan bana kalan tek şey bu. "Odin'in yüzüğü." Ejderha kemiğinden yapılmıştı ve taşıyıcısını Dokuz Dünya'ya götürebilirdi, diye anlatmıştı Killian'a.

"Demek hapsedildiği yerden bu şekilde kaçmış. Fair Haven'la bir ilgisi olabileceğini düşündüm."

yaşıyordu ve bir önsezi üzerine Ingrid'e planları gönderdim, belki o şifreyi çözebilir diye düşündüm."

"O yaptı. Fair Haven'da ne olduğunu biliyor. Yggdrasil'in bir dalını tutuyor."

"Demek sırrı buydu," dedi Killian. "Fair Haven'a varmak için ağacın içinden geçen yolu kullanmıştı, çünkü Muhafızların efsanesini biliyordu ve bizden biri olarak ev onu kabul edecekti."

"Ona planları Ingrid'e verdiğini ve Ingrid'in bunu çözmeye çok yakın olduğunu söyledim; planları geri çalmış olmalı ve bu yüzden senin formunu kullanarak ona saldırdı. Oh, Killian, ben çok-"

"Durun. Bize hep yalan söyledi. Bu onun yolu. Ağaçta gedik açıp zehirli özsuyu Midgard'a saldıgında ne yaptığını biliyordu."

"O halde kaybolduk," diye fısıldadı Freya. Gerçek aşkını bulduğu için duyduğu mutluluk, Loki'nin dünyanın üzerine saldıgı karanlığın bilgisiyle hafiflemişti.

Ingrid kapıda belirdi. "Böldüğüm için özür dilerim. Ama Freya. . ."

"Neyin var?" Kız kardeşi endişeli görünüyordu.

"Sorun Tyler. Birkaç dakika önce vefat etti."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Labirent

O halde fazla zamanımız yok," dedi Killian. "Bu zehir. Şimdi daha güçlü. Çocuklar en savunmasız olanlar ama bunu durdurmazsak daha fazla kurban, daha fazla ölüm olacak."

"Ingrid . . . Killian-"

"Biliyorum," dedi Ingrid kısa bir baş sallamasıyla. "Bunu ben de anladım. Sana Ragnarok hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun? Önce okyanusların öleceğini? Ve Kuzey Hampton'daki toksinin Sydney, Grönland ve Reykjavik yakınlarında bulunanlara nasıl benzediğini? Daha yeni Vietnam yakınlarında bir tane buldular. Bran Ocak ayında Fair Haven'a geldiğinden beri bunu dünyaya yayıyor." İlk başta Killian'ın seyahatlerinin izini sürmeye çalıştığını, ancak ne görev yaptığı varsayılan Alaska yük gemisini ne de dalış eğitmeni olarak çalıştığı varsayılan Sidney tatil köyünü bulamadığını anlattı. Görebildiği kadarıyla Killian bu yerlerin hiçbirine gitmemişti ve bir anda Killian'ın dünyayı dolaştığını söyleyen kişinin Bran olduğunu fark etti.

Bran'ın geçmişini ve seyahatlerini araştırmaya başladı ve toksinin bulunduğu yerlerle ilgili haber kupürleri ile Bran'ın Gardiner Vakfı'nın web sitesinde yayınlanan seyahat programının bir kopyasını bir araya getirir getirmez kardeşleri teşhis etmekle hata yaptığını anladı. Tarihler ve yerler tam olarak uyuşuyordu. Bran, hayır işi adı altında, haritada toksinin bulunduğu her yere seyahat etmişti. Yazın ortasındaki patlama, ağacın ölmeye başladığı anlamına geliyordu.

içten içe çöktü. Şüpheleri doğrulanmıştı, vakıf hakkında biraz daha araştırma yapmış ve tüm abartıların aksine, aslında çok az iyi şey yaptığını keşfetmişti; çalışmalarının çoğu bitmek bilmeyen bürokratik toplantılara bağlanmış gibi görünüyordu; vakıf desteklediği amaçlardan herhangi birine neredeyse hiç para vermemişti. Bu bir vergi paravanıydı, bir dolandırıcılıktı, Gardiner servetini saklamanın bir yoluydu.

Tüm bunları Freya ve Killian'a anlattı. Artık Bran'ın başından beri Loki olduğunu anlamıştı. Kız kardeşi ve annesi gibi o da kandırılmıştı; kısıtlama nedeniyle paslanmış, körleşmiş ve büyüleri olmadan kaybolmuşlardı ve onun güçlü bir büyü kullandığını hissedememişlerdi. Önceki gece Killian'la ilgili gördüğü rüyayı düşününce yüzü kızardı. Loki'nin izini kaybettirmek için yaptığı numaralardan biriydi elbette.

"Nereye gittiğini biliyorum," dedi Ingrid. "Fair Haven'daki gizli kapıdan. Balo salonunda. Gel hadi."

"Git," dedi Killian Freya'ya. "Odin'in yüzüğü onda; şu anda evrenin herhangi bir yerinde olabilir."

"Seni burada bırakamam," dedi Freya.

"Bacağım kırıldı ama kanamayı kontrol edebilirim; beni merak etmeyin. Ben sadece seni yavaşlatırım."

Freya Killian'ı bir kez daha öptü ve sonra kız kardeşine katıldı. "Hadi gidelim. Buna bir son vermenin zamanı geldi."

Ingrid balo salonuna giden yolu gösterdi. Sıvayı parçalayan ve altında bulduğu hayalet kapıyı ortaya çıkaran bir büyü yaptı.

"Tamam, peki nasıl açıyorsun?" Freya sordu.

"İzle." Ingrid babasının kitabında ağaç hakkında bir şeyler okumuştı. Çözemediği dilin, tanrılardan önce gelen ejderhaların ve devlerin dili olduğunu şimdi anlıyordu. Elleri kapının üzerine koydu ve birkaç kelime mırıldandı.

Kapı gıcırdayarak açıldığında karanlıktan başka bir şey görünmüyordu. Ingrid, Freya'nın elini tuttu ve birlikte içeri girdiler.

geçit. Gözleri yavaşça karanlığa alışırken, soluk mavi bir ışıltının etraflarını çevreleyen kaba çalılığı aydınlattığını gördü. Boşluk, eğer öyle denebilirse, nemli toprak ve odun kokuyordu. Çalılığın derinliklerine doğru ilerleyen bir yol vardı.

Ancak daha fazla yürüyemeden Lionel Horning'e rastladılar. Her tarafı kan içindeydi ve içten dışa çürüdüğünü görebiliyorlardı; yüzünün yarısı yoktu ve tek sağlam gözüyle onlara bakıyordu. "Durun," dedi boğuk bir sesle, iki parmağı olmayan elini kaldırarak. "İçeri giremezsiniz." Arkadaşları bir bekçi köpeğine, yollarını kesen bir engele dönüşmüştü.

"Ah, Lionel ..." Ingrid iç çekti. "Toksin. Tüm o okyanus suyunu yuttuğunda kanına, sistemine karışmış olmalı, bu yüzden diriliş gerçekleşmedi."

"Demek yanılmışım. O bir iblis değilmiş," dedi Freya.

"Hayır, kesinlikle zombi," dedi Ingrid. "Çiftliklerinin altındaki nehir okyanusa açılıyor. Toksin orada çok güçlü olmalı. Onu soluyormuş. Suyu yutmuş ve sonra da zehirli bir alanda yaşamaya başlamış. Şaşılacak bir şey değil."

"Lionel, çok üzgünüm ama bunu yapmak zorundayım," dedi Ingrid esasını kaldırarak. Asasının ucundan beyaz bir ip çıktı ve Lionel'ın etrafını sıkıca sararak bir deli gömleği oluşturdu. "Bu onu tutacaktır. Onu geri getirebileceğimizi sanmıyorum, vücudu çok çürümüş. Ama Loki'yi durdurursak Lionel'ın ruhunu geri getirecek ve onu olduğu gibi Helda'ya gönderecektir."

Öteden, ağaçtan uzaklaşan patikanın diğer tarafından bir çığlık geldi. "Bu Tyler. Ingrid, çocuğu sen al. Ölümler onu sonsuza dek almadan önce yirmi dört saatimiz var."

"Peki ya sen?" Ingrid çocuğun ağlama sesine doğru dönerek sordu.

"Ben Loki'nin icabına bakarım," dedi Freya karanlığın içine doğru ilerleyerek.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Düzenbazın Kraliçesi

Freya elini ilk başta yoğun bir sarmaşık kafesi gibi görünen şeyin üzerinde gezdirdi ama karanlık yavaş yavaş yerini yıldız ışığına bırakırken, gökyüzünün kendisinden daha büyük görünen bir ağacın köklerinden oyulmuş geniş bir labirentin ortasında durduğunu gördü. Devasa kökler görebildiği kadarıyla her yöne uzanıyordu. Üstünde yıldızlardan oluşan bir örtü vardı. Küçük mavi ışıklar titremiyordu; ışıkları güçlü ve sabitti.

Freya tanımadığı yıldızlara baktı. Artık Midgard'da değildi, hatta Glom'un dünyasında da değildi, bundan emindi. Başka bir yerdeydi, evrenin ötesinde bir yerde.

Gökyüzünü Samanyolu'nun kararmış bir versiyonu gibi kesen karanlık bir çizgi buldu ve bunun ağacın gövdesi olması gerektiğini anladı. Merkeze doğru ilerledikçe, düğümlenmiş kök alanı açılıyor ve ilerlemesine izin veriyordu -ancak bu onu çıkmaz bir sokağa götürüyordu, diğer tarafa doğru itmesi gerekiyordu. Tahta sertti ve derisini yırtıyordu; ilerlerken kolları toprakla kaplanmıştı.

Uzaktan belli belirsiz bir sesin büyü yaptığını duydu ve önünde bir geçit açıldı. Çalılıktan bir anlığına kurtulup karanlığın içinde ileriye doğru koştu. Geçidin sonundan gürleyen bir ses yükseldi.

"Freya, aşkım, bana katılmaya geldin mi?" Bran karanlığın içinden çıktı, gözleri kötülükle parlıyordu. Freya şimdi onun etrafındaki nezaket ışıltısının, yarattığı büyü'nün bir parçası olduğunu görüyordu. Onun beceriksizliği ve sınırları

Büyüyü sağlam tutmanın onun için ne kadar zor olduğunu işaretledi.

"Hiç de değil," dedi Freya asasını havaya kaldırarak. Fildişi kemik ışıktaki parlıyordu.

"Sihrin benim üzerimde boşa gidiyor." Alay etti. Bran Gardiner olarak tanıdığı adam gitmişti. Ona her baktığında yeni bir şey anlıyordu. Madam Grobadan dev dişi Angrboda'ydı, Loki'nin ebedi metresi. Freya'yı umursamamasına şaşmamalı.

"Hiç de değil; sanırım o kadar uzun zamandır uzaktaydın ki kim olduğumu unuttun," dedi Freya, kendini tam boyuna çekerek. Sevgilisi olarak sonsuza dek ona boyun eğecekti; erkekler üzerinde sahip olduğu güç buydu, en başından beri böyle yaratılmıştı. "Yüzüğünü bana ver Bran," dedi sessizce. "Beni inkâr edemezsin."

Bran, Loki olarak gerçek haliyle onun önünde duruyordu, yüz hatları tuhaf bir şekilde uzamıştı, neredeyse groteskti. Konuşurken kendini gizlemek için gölgeye doğru ilerledi. "Yüzüğünü alabilirsin ama içinde yaşadığın dünya zehirlenmişse sevgili Balder'ınla bir hayat sürmenin anlamı yok. Bırak bende kalsın ve kanamayı durdurabileyim." Freya'ya baktı ama Freya'nın bakışları inatçıydı.

"Yüzüğünü bana ver." Bu bir tanrıçanın emriydi.

Bran karşı koyamadı. Freya sıcak, kokuşmuş bir havanın onu sardığını hissetti ve hava dağıldığında Odin'in yüzüğü avucunun içinde duruyordu. Yüzüğün altından yapılmadığını gördü; yüzeyi donuk beyaz ve gözenekliydi, köprünün son parçalarından oyulmuş bir kemik yüzüktü. Tanrıların kendilerinden bile daha eski bir gücün son simgesi olan bu yüzük, Asgard'ın son savaşı sırasında Odin tarafından kaybedilmişti. Bu dünyaya ya da başka bir dünyaya ait değildi. Zamanı geçmişti. Onu parmaklarının arasında tuttu ve zayıf şeklini ezmeye başladı. Elinden küçük kıymıklar döküldü. Yüzük o kadar yumuşaktı ki, sanki bir tüyden oyulmuş gibi, en ufak bir dokunuşta toz haline gelebilirdi.

"Ona zarar verme. Onu bana geri ver, ben de sana arzuladığın şeyi vereyim," diye fısıldadı Loki. "Beni uçuruma yerleştirenler beni burada bulurlarsa, bu sefer geri gönderilmeyeceğim, sadece varoluştan silineceğim. Ve umarım bana karşı hâlâ bir parça sevginiz kalmıştır."

Her sözü yalan, diye düşündü Freya: Sana yardım etmek için hiçbir şey yapmayacak. Freya ona bir kez daha baktı ama tanıdığı Bran'den hiçbir şey göremedi. Küçük yüzüğü parmaklarının arasında tuttu ve yavaşça toz haline getirdi. "Artık senin için bir aptal olmayacağım Loki."

"Aptal!" diye bağırdı ve yere sürüklenen küllerden yakalayabildiklerini yakalamak için öne doğru atladı. Loki ıslak topraktan kendini topladı ve onunla yüzleşti. "O zaman varlığının geri kalanını ölmekte olan bir dünyada geçireceksin."

"Hayır Loki, yapmayacağım. Midgard'a girdiğin gibi, gövdede açtığın delikten çıkacaksın ve gidişin onu arkandan kapatacak. Hayat Ağacı bir kez daha bütün olacak." Bu Ingrid'in fikriydi ve kız kardeşinin haklı olduğunu umuyordu; Yggdrasil'i bir kez daha geçtiğinde yara kapanacak ve toksin yok olacaktı.

Loki tereddüt etti.

"Yüzük gittiğine göre artık buradan çıkmanın tek yolu bu," dedi Freya. "Yüzük olmadan, sana açık kalan tek yol bu. Gidecek tek bir yerin var. Balder seni ele geçirdiğinde neler olacağını görmek için beklemek isteyeceğini sanmıyorum." Işık ve Öfke Tanrısı artık tam gücüne kavuştuğuna ve lanetin sınırlarına bağlı olmadığına göre korkunç bir düşman olacaktı.

Loki bir süre cevap vermedi. Kıpırdamadan durdu, zihni dönüp duruyordu ve sonra gülümsedi. "Bana düşündüğünden daha çok benziyorsun, sevgili Freya." Bununla birlikte etrafında döndü ve ağacın büyük gövdesiyle yüzleşti. Freya'nın anlayamadığı bir dilde karışık sözcükler söyledi.

Köklerden oluşan büyük çalılıktaki patikalar karanlıkta kayıyor ve değişiyor gibi görünürken yukarıdaki yıldızlar karardı ve ağacın yüzünde yaralı siyah bir yırtık ortaya çıktı. Bu

Açılan delik daha çok bir yaraya, güçlü bir yırtığa benziyordu ve içinden güçlü bir kuvvet yayılıyor, şafttan zehirli bir kasırga rüzgârı esiyordu. Loki bir elini yırtık kabuğun üzerine koydu, bir an için dönüp veda edecekmiş gibi durakladı ama yapmadı. Bunun yerine dudağını ısırды ve kendini boşluğa bıraktı. Kara öfke delikten bir kez daha kabardı, sanki karanlık fesat tanrısını tüketmek onun gücünü artırıyordu.

Yeryüzü sarsılırken Freya yere savruldu. Gökler karardı ve siyahlık etrafına yayıldı. "Loki!" diye seslendi. Cevap gelmedi. Freya gözlerini kapadı ve öfke onu bir kasırga gibi sararak her yöne savururken fırtınayı atlattı. Sonunda kasırga durdu ve gözlerini açtığında ağaç bir kez daha bütündü.

Kendini toparladı ve dizlerinin tozunu aldı. "Ingrid! Sen ve Tyler iyi misiniz?" "Buradayız!"

Freya onların seslerine doğru koştu.

Ingrid'in nefesi kesilmişti. "Onu patikada buldum. Ama henüz ilk kapının ötesine geçmemişti. Acele et, neredeyse gün doğacak. Antlaşma!"

"Peki ya Lionel?" Freya sordu.

"Onu bulamadım. Ama eğer Loki buradan gittiyse, Lionel eskiden olduğu gibi Helda'ya doğru yola çıkmış olmalı. Ve ruhunda çürüme olmadan."

"Şimdi eve mi gidiyoruz?" Tyler sordu.

"Evet. Elimi tut ve sakın bırakma."

Küçük çocuk korkmuş görünüyordu ve Freya onun kendisine dokunulmasından hoşlanmadığını hatırladı; ama içsel bir mücadeleden sonra Freya'nın elini tuttu ve diğer eliyle de Ingrid'in elini tuttu.

Eve dönene kadar çocuk aralarında olduğu halde bu şekilde yürüdüler.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Konsej'in Kararı

Joanna onların Fair Haven'ın ön kapısından çıktıklarını gördü. Tyler'a doğru koştu ve onu kucakladı. "Başardınız," dedi kızlarına huşu içinde. Ne kadar güçlü olduklarını unutmuştu, sessizce yaşadığı yıllar boyunca çocuklarının zorlu ve vahşi olduklarını unutmuştu. "Başardınız."

"Evet," dedi Freya, Killian'a doğru yürüyüp elini tutarak. Bacağı hâlâ Freya'nın yaptığı turnikeyle sarılıydı. "Ama Loki'nin bir sonraki durağının neresi olacağını kim bilebilir?"

"Sorun değil, çok uzun süre özgür kalmayacak," dedi yeni bir ses.

Ingrid başını kaldırdı. "Baba?"

Bir adam gölgelerin arasında sessizce duruyordu. Uzun boylu, kır saçlı ve yakışıklıydı ama yüzü yorgun ve sakalı biraz dağınıktı. Üzerinde yıpranmış bir hırka ve akademisyen üniforması olan gri bir pantolon vardı. Freya kendine sıkıca sarıldı ama sonunda Ingrid'in yaptığı gibi ona doğru koştu.

"Kızlarım." Norman Beauchamp'ın onları kucaklarken söyleyebildiği tek şey buydu ve Joanna bile gözyaşlarını tutmak zorunda kaldı.

"Skadi, ağlıyorsun," diye alay etti

Norman. "Ah, Nordj, dur." İç çekti.

Denizler Tanrısı kızlarını serbest bıraktı ve onlara ciddiyetle baktı. "Anneniz bana Loki'nin peşinden tek başınıza gittiğinizi söyledi. Endişelenmiştim ama ikiniz de umduğumdan fazlasını başardınız. Midgard bir kez daha bir bütün oldu."

"Nereye gittin baba? Beyaz Konsey ile gerçekten görüştün mü?"

"Evet. Kahine gittim ve Odin'in kendisiyle konuştum. Erda'nın bana gönderdiği planlardaki şifreyi çözdüğümde ve ağacın köklerinin Fair Haven'da olduğunu gördüğümde ve okyanustaki karışıklık raporlarını gördüğümde, belki de Ragnarok'un toksininin dünyamızda bulunduğunu düşünmeye başladım, bunun tek bir anlamı olabilirdi. Loki zincirlerinden kurtulmuş ve intikamını üzerimize salmaya gelmişti."

Freya, Ingrid'i dürterek, "Büyük beyinler benzer düşünür," dedi.

Norman içini çekti. "Başka haberler de getirdim. Konsey, Salem duruşmalarından bu yana yürürlükte olan büyü kısıtlamasını alenen ve defalarca ihlal ettiğinizin farkındaydı."

"Oh, harika."

"Ne yapacaklar?" Ingrid korkuyla sordu.

"Aslında çok basit," dedi Norman. "Bu dünyada yaşamak için, tıpkı bizim her zaman yaptığımız gibi, kurallarına ve vatandaşlarının yasalarına uymaya devam etmelisiniz. Eğer size karşı herhangi bir suçlama yapılmazsa, kısıtlama kaldırılacak ve doğaüstü yeteneklerinize daha fazla dikkat çekmediğiniz sürece büyü yapmaya devam edebileceksiniz. Bu durum Bofrir köprüsünün bu tarafında kalan tüm türümüz için geçerli olacaktır."

Freya, Ingrid ve Joanna'ya gülümseyerek karşılık verdi. Tekrar sihir yapabileceklerdi! Onlar kutlama yapamadan Norman elini kaldırdı. "Ama tutuklanır, yargılanır ve bir mahkemede suçlu olduğunuz kanıtlanırsa, kısıtlamayı ihlal ettiğiniz tespit edilecek ve ikiniz de Helda'ya hizmet etmek üzere on bin yıllıkına Ölümler Krallığı'na gönderileceksiniz."

"Yani hiçbir şey olmazsa özgürüz. Yeniden cadı olabiliriz, hepimiz." Freya yüzlerce yıldır onlardan esirgenen her şeyi düşünerek gülümsedi. Süpürgesini depodan çıkarması ve yaratmaya can attığı iksirlere dayanabilecek düzgün bir kazan bulması gerekecekti.

Babası başıyla onayladı. "Evet."

Ingrid başını salladı. "Ama bize karşı suçlamada bulunurlarsa ve suçlu bulunursak, Helda'ya köle olarak gideriz."

"Doğru."

"Peki ya Loki? O hâlâ dışarıda bir yerde."

"Valkyrie onu bulacaktır."

Freya tatilden hemen sonra Killian'ı aramak için bara gelen kadını düşündü ve onun New York'ta Bran'le konuşurken gördüğü kadınla aynı kabileden olduğunu fark etti. Bran'in o akşam ne kadar gergin olduğunu, Valkyrie'den uzaklaşmak için ne kadar istekli olduğunu hatırladı. Loki'nin vahşi savaşçı kızları da kandırabildiğini bildiği için artık kendini o kadar kötü hissetmiyordu.

Killian onun elini sıktı ama o anda ne onu ne de aşklarını düşünüyordu. Henüz hiçbir şeye karar verilmemişti. Kaderleri bir kez daha insanlar âleminin ellerindeydi.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Kanun ve Düzen

Kütüphanenin yıllık bağış toplama etkinliği ana binanın arka bahçesinde, kütüphanenin varlığını neredeyse sona erdiren manzaranın önünde yapılıyordu. Ancak, yeni belediye başkanı yeni bir gelişme yaratmaktansa North Hampton'ı olduğu gibi korumakla daha fazla ilgilendiği için artık böyle bir tehdit yoktu. Blake Aland şimdi yeni apartman dairelerini şehrin uzak bir köşesinde inşa ediyordu.

Ingrid parti boyunca yürüdü, misafirlerine gülümsedi, memnun ve mutlu hissediyordu. Sergi, sanat ve mimarlık tarihçileri tarafından mimari eserlerin önemli bir incelemesi olarak övülmüştü. Her büyük ev ve proje, zarif bir şekilde çerçevelenmiş ve duvarlara yerleştirilmiş baskılarla temsil ediliyordu. Freya onu düşük yakalı, parlak renkli bir elbise giymeye ikna etmişti ve ilk kez saçlarını açmıştı. Sıkı topuzu olmadan başının döndüğünü hissetti ve saçlarının ne kadar uzadığını görünce şaşırdı.

Odanın karşısındaki kız kardeşine el salladı. Freya Killian'la sarmaş dolaştı; ikisi önümüzdeki yaz bir düğün planlıyorlardı. Gerçekten bir oda tutmaları gerekiyordu. Kütüphaneler otel değildi.

Anne ve babası içki kâsesinin yanında kibarca yan yana duruyorlardı. En azından medeni davranıyorlardı. Ingrid, tekrar bir araya gelmelerini dilemekten vazgeçmeden önce kaç yaşında olacağını merak ediyordu.

Arkadaşlarının hepsi oradaydı: Hudson partide dolaşp şampanya ikram ederken, Tabitha da tatlı masasının başında gülümseyerek duruyordu.

"Ingrid?" Matt Noble haki renkli takım elbisesi içinde her zamanki buruşuk kıyafetlerinden çok daha keskin ve yakışıklı görünüyordu. "Neredeyse seni tanıyamayacaktım."

Yüzü kızarmadı ve onun yerine elini tuttu. "Seni görmek çok güzel."

"Aynı şekilde."

"Sadece söylemek istedim-"

"Yapma, lütfen," dedi. "Beni her gördüğünde teşekkür etmek zorunda değilsin. Ben gerçekten hiçbir şey yapmadım."

Pek sayılmaz. Birkaç hafta önce cinayetler çözülmüştü. İlk olarak, Maura Thatcher tamamen iyileşmiş ve ifadesini geri çekmişti. Neden Joanna Beauchamp'ın kendilerine saldırdığını söylediğine dair hiçbir fikri yoktu. Killian, Bill Thatcher'ın taktığı kanlı şapkayı ve Fair Haven'daki çöp yakma tesisinin yakınındaki bodrumda bulduğu kanlı bir giysi yığını teslim etmişti. Ceket ve pantolon açık bir şekilde Bran'a aitti ve üzerlerindeki kan Bill ve Maura'ninkiyile eşleşiyordu.

Molly Lancaster, tıpkı Derek'in itiraf ettiği gibi cinsel saldırıya uğramış ve dövülmüştü. Ancak cesur dedektifler, cep telefonu kayıtlarının Molly'nin aradığı son numaranın Todd Hutchinson'a ait bir hesap olduğunu gösterdiğini keşfetti. Ve DNA testleri sonuçlandığında, cesedin üzerinde Derek'in değil Todd'un DNA'sı bulundu. Zavallı çocuk yıkılmış ve avukatının suçu Freya'nın üzerine atma planının bir parçası olarak sahte bir itirafta bulunmuştu.

O zaman her şey ortaya çıktı: Molly Lancaster ve Todd Hutchinson'ın bir ilişkisi vardı. Freya belediye başkanını internette porno izleyerek mastürbasyon yaparken gördüğünde, aslında ekranda Molly'yi izliyordu. Tüm yaz boyunca onu cinsel olarak taciz ettikten sonra, genç stajyerle cinsel taciz içeren bir ilişki sürdürmüştü. Bilgisayarından alınan dosyalar ve Molly'den gelen ve 4 Temmuz tatilinden hemen önce ondan ayrıldığını söyleyen e-postalar da bunu doğruluyordu. İnternette gizli bir kodla tuttuğu günlüğü tüm bu iğrenç olayı belgeliyordu. Günlüğünde, Molly'nin

O akşam North Inn'de yeni biriyle, kendi yaşımda biriyle tanışacaktı.

Telefonunda belediye başkanından gelen ve nerede olduğunu soran ve sahilde kendisini beklemesini emreden bir dizi mesaj vardı. Oraya vardığında, onu başka biriyle öpüşürken gördüğü için kıskançlıktan öldürmüştür.

Freya belediye başkanının arzularını okuyamamıştı; Ingrid'in sadakat düğümü tarafından engellenmişlerdi: kız kardeşlerin büyüleri birbirlerininkini iptal etmişti. Bir hafta sonra kaçtı ve saklanmaya başladı. Karısına onunla motelde buluşmasını söyledi. Corky oraya vardığında onu tavana asılı ve elinde tüm bu pisliği itiraf eden bir notla buldu. Onu indirdiğinde, boynuna cadıdan aldığına benzer bir düğüm attı. Corky Hutchinson'ın kocasının ölümünü neden Ingrid'in üzerine yıkmak istediğini kimse bilmiyor, ancak avukatı şok ve üzüntü nedeniyle delirdiğini iddia ediyordu.

Molly'nin cinayetinin ve belediye başkanının intiharının sihirle bir ilgisi yoktu. Ya da bir vampirle. Ya da bir zombi. Eğer Azrail bir insanı rehin almışsa, bu Kuzey Hampton'dan biri değildi ve onların yetki alanı dışındaydı. Ama Ingrid, Emily ve Lionel için üzülüyordu. Lionel'ın cesedi bir çayırdaki bulunmuş ve onu yerel mezarlıkta küçük bir törenle gömmüşlerdi. Emily, hayvanlarının ve eşinin ölümünden sonra şehir dışına taşınıyordu; North Hampton onun için eskisi gibi değildi. Ingrid onu özleyecekti ama artık yapabileceği bir şey yoktu. Lionel'ın artık huzur içinde yattığı, kendi yolculuğuna çıktığı ve sonsuza dek lanetlenmediği gerçeğiyle teselli bulmaya çalıştı.

Ingrid ancak her şey bittikten sonra, onları kaderlerine terk etmek bir yana, daha fazla kanıt bulmaları ve sorgulamayı bırakmaları için polise baskı yapan kişinin Matt olduğunu öğrendi. Başından beri onlara yardım etmek için çalışıyordu. Şimdi elinde bir kadeh şarapla karşısında duruyor ve gülümsüyordu.

"Matt!" Caitlin aralarına girdi. Kırmızı elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla büyüleyici görünüyordu. "İşte buradasın. İstiyorum..."

Ingrid kalbinin biraz daha hızlı attığını hissetti ama yüzündeki gülümsemeyi korudu. Sonunda tekrar bir araya gelmişlerdi. Belki de Martha's Vineyard'da Romantik Hafta Sonu yakında tekrar gerçekleşecekti. İzin isteyip oradan uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra Matt yine onun yanında belirdi. "Hey."

"Oh, hey."

"Dinle . . . Caitlin ve ben-"

"Bir şey söylemene gerek yok, gerçekten. Caitlin'le tekrar bir araya geldiğiniz için mutluyum."

"Gerçekten mi? Çünkü keşke olmasaydın," dedi kaşlarını çatarak.

"Affedersiniz?"

"Arada bir cümlemi bitirmeme izin verseydin," dedi gözlerinin içine bakarak, "bilirdin."

"Neyi biliyorsun?"

"Caitlin ve ben birlikte değiliz. O istiyor, ama ..." Matt omuz silkti.

Ingrid kalbinde bir umut ışığının yeşermeye başladığını hissedebiliyordu. "Ama?"

Matt içkisini bırakıp ellerini küçük bir çocuk gibi ceketinin ceplerine sokarak, "Ama ben bilmiyorum," dedi. "Bak, sana birine çıkma teklif etmeme yardım etmeni istediğim zamanı hatırlıyor musun? Birine çıkma teklif etmeme yardım edebilir misin?"

Tabii ki yaptı.

"Bana ne oldu bilmiyorum ama o kadar kızgın ve sinirli görünüyordun ki aklıma gelen ilk ismi söyledim. Sonra Caitlin'le çıkmamdan rahatsız olmuş gibi görünmedin ama ..."

"Ama?"

"Başından beri dürüst olmalıydım. Gerçekten kiminle çıkmak istediğim konusunda. Benden hiç hoşlanmamış gibiydin. Bir süre seni gerçekten kızdırdığımı düşündüm."

Ingrid yaptıklarından utanıyordu. Matt'e kötü davranmıŖtı, üstelik ondan hoşlanması dışında hiçbir neden yokken... Daha önce hiç kimseye karŖı böyle bir Ŗey hissetmediği için bu durum onu rahatsız etmiŖti.

"Ama sonra, Hudson dedi ki ..."

"Hudson ne dedi?" Ingrid hevesle sordu.

"Caitlin'le ayrıldığımızı duyduğuna çok sevindiğini söyledi, ben de yeniden umutlanmak için bir nedenim olabileceğini düşündüm."

"Uh-huh."

"Berbat durumdayız, değil mi?" Matt elini çenesinin altına koydu ve Ingrid onun dokunuşuyla bütün vücudunun titrediğini hissetti. Ona yardım etmiŖti. Polise bir Ŗeyler bulması için baskı yapmıŖ, somut kanıtlar için tartıŖmıŖtı. Ona inanmıŖtı, ona güveniyordu. "Yani Senden uzun zamandır hoşlanıyorum, Ingrid. Bana sürekli okuttuğun o berbat kitapları okudum. Sence de belki ..."

Sonra sıra Ingrid'e geldi ve elini onun yüzüne koydu. Ve partinin ortasında, galadaki herkesin önünde onu öptü.

Matt sırtıttı.

Ingrid kızardı. "Bana ne oldu bilmiyorum," dedi.

Onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Ne olduğunu bilmiyorum Ingrid Beauchamp, cadı mısın, değil misin bilmiyorum ama bir ara benimle çıkmanı umuyorum."

Sonra onu öptü ve öpüşmelerinin ortasında "Evet" diye mırıldandı.

Ingrid geleceğin ne getireceğini bilmiyordu. Daha önce hiç aşık olmamıştı, hem de bir insana. Ama bir kez olsun bunu öğrenmek istemiyordu. Freya'nın söylemekten hoşlandığı gibi, sadece olmasına izin verecek ve yolculuğun tadını çıkaracaktı.

Sonsöz

Vardiyası gece yarısı sona erdi ve Freya otoparka doğru yürüdü. Tam anahtarlarını almak için çantasına uzanırken, gölgelerin arasından bir el çıktı ve bileğini kavradı. Çığlık atmak istedi ama onu kimin tuttuğunu görünce konuşamadı. Buna inanamıyordu.

Gölgedeki çocuk elini dudaklarına götürdü. Altın saçlı ve güneş kadar güzeldi. Ona bakmak bir aynaya bakmaktan farksızdı.

"Fryr?" diye fısıldadı. "Bu gerçekten sen misin?" İkiz kardeşi. "Geri döndün! Annem çok sevinecek!" Onu kucaklamak için elini uzattı ama yüzündeki bir ifade bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyordu.

"Hayır!" diye uyardı. "Burada olduğumu kimse bilmemeli. Aksi takdirde intikamımı alamam."

"İntikam mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Tuzağa düşürüldüm. Köprü'nün yıkıldığı gün oraya gittiğimde köprü çoktan yıkılmıştı. Başka biri onun gücünü almıştı." Yüzü karardı. "Freya, eğer beni seviyorsan her şeyin suçlusu olan kişiyi bulmama yardım edeceksin. Bofrir'i yok eden ve beni sonsuza dek arafta çürümeye terk eden kişiyi."

"Loki'yi kastediyorsanız, o gitti ve Valkyrie onu bulacak."

"Hayır, Loki aptaldan başka bir şey değil. Onunla bir alıp veremediğim yok. Ben Balder'ı arıyorum. Bu dünyada Killian Gardiner olarak biliniyor. Bofrir'in gücünü kendine alan ve bunun cezasını çekmem için beni tuzağa düşüren oydu. Onu öldürmeme yardım et Freya. Eğer beni seviyorsan, onu yok etmeme yardım edeceksin."

Teşekkür

Eşim ve iş ortağım Mike Johnston'a teşekkür ederim, o olmasaydı kitaplarım var olamazdı. Mattie'ye teşekkür ederim, annesinin "teslim tarihi" geldiğinde çok sabırlı davrandığı ve büyüyünce "kitapçı yazarı" olmak istediği için. Ben yazarken haftalarca ve aylarca beni görmemeye katlanan aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim. Yazma işi bittiğinde yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Hyperion'daki muhteşem ekibe teşekkür ederim: Kitaba ilk andan itibaren inanan Ellen Archer; Barbara Jones, Kristin Kiser, Marie Coolman, Bryan Christian, Sarah Rucker, Maha Khalil, Katherine Tasheff ve Mindy Stockfield. Editörlerime özel teşekkürler: Jill Schwartzman, Elisabeth Dyssegaard ve Brenda Copeland. Menajerim, dostum ve savunucum Richard Abate'e teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

Melissa de la Cruz, New York Times ve USA Today çoksatan ve üç milyon baskı yapan Blue Bloods serisinin yazarıdır. Glamour, Cosmopolitan, Harper's Bazaar, Allure ve Marie Claire gibi birçok yayına katkıda bulunmuş eski bir gazetecidir. Birçok yazını, kurgusal North Hampton kasabasına ilham kaynağı olan Shelter Adası'nda geçirmiştir. Ailesiyle birlikte Los Angeles ve Palm Springs'te yaşamakta ve Beauchamp Ailesi serisinin ikinci kitabı üzerinde çalışmaktadır.

Telif Hakkı

Telif Hakkı © 2011 Melissa de la Cruz

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası kapsamında izin verilen durumlar haricinde, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz. Bilgi için adres: Hyperion, 114 Fifth Avenue, New York, New York 10011.

Kongre Kütüphanesi bu kitabın orijinal basımını aşağıdaki şekilde kataloglamıştır:

De la Cruz, Melissa, 1971-

Doğu Yakası Cadıları / Melissa de la Cruz. - 1. baskı.
s. cm.- (The Beauchamp Family book ; no. 1)

ISBN 978-1-4013-2390-5

1. Cadılar- Kurgu. 2. İyi ve kötü- Kurgu. I. Başlık.

PS3604.E128W58 2011

813'.6-dc22

2010052857

e-Kitap baskısı ISBN: 978-1-4013-0378-5

Hyperion kitapları özel promosyonlar ve primler için kullanılabilir. Ayrıntılar için New York ofisindeki HarperCollins Özel Pazarlar Departmanı ile 212-207-7528 numaralı telefondan, 212-207-7222 numaralı fakstan veya spsales@harpercollins.com e-posta adresinden iletişime geçin.

Kapak tasarımı Laura Klynstra

Kapak fotoğrafı Marta Bevacqua / Arcangel Images Birinci e-Kitap Baskısı

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmış orijinal ciltli baskı.

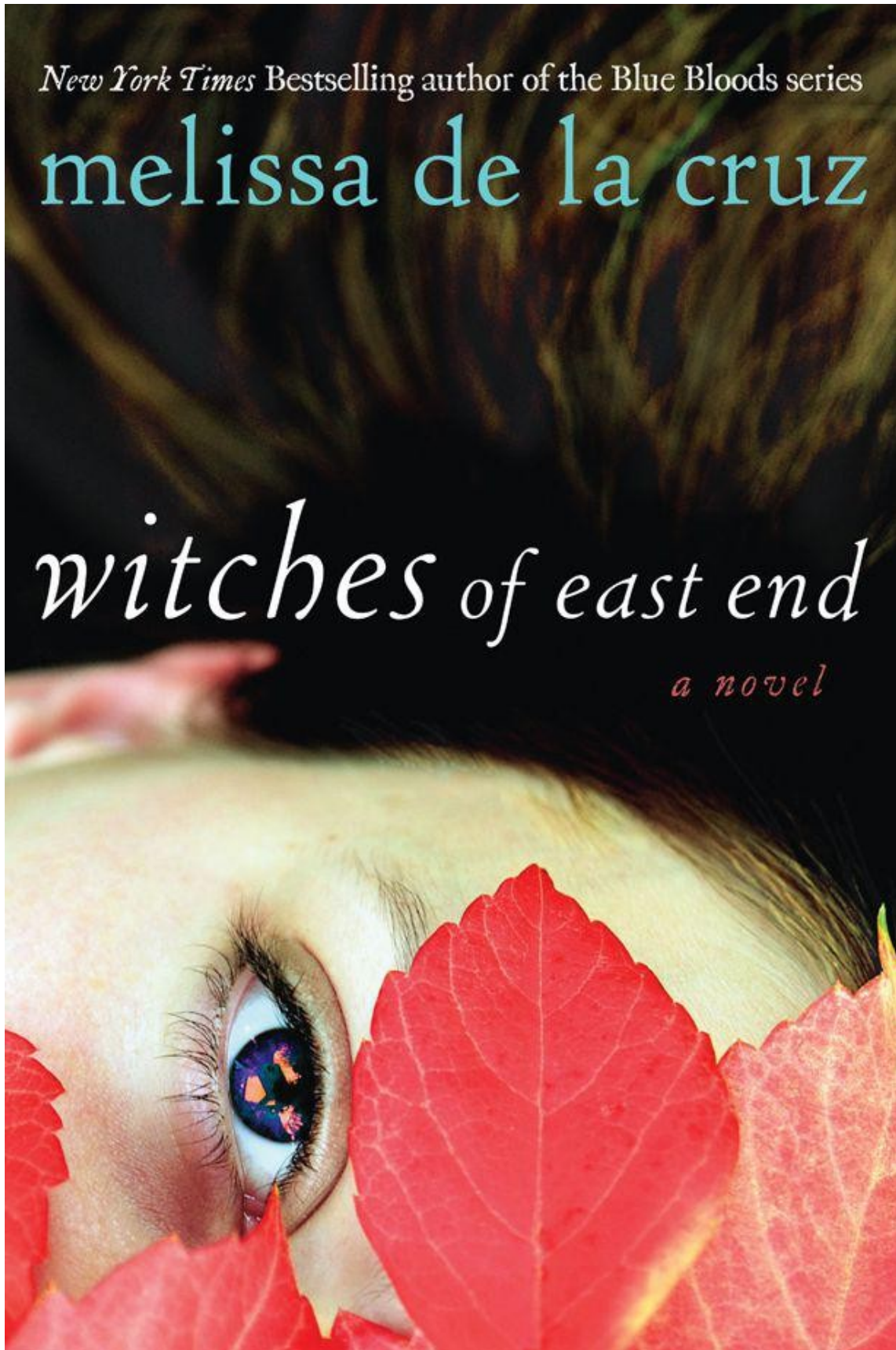
www.HyperionBooks.com

New York Times Bestselling author of the Blue Bloods series

melissa de la cruz

witches of east end

a novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.